VIRGINIO MARAFANTE

CAPCANA KRYANILOR

L'INSIDIA DEI KRYAN, 1979

I

Cupola observatorului se întredeschise, despărţindu-se în două secţiuni semisferice care alunecară într-o parte şi în alta. Se contură astfel deschizătura prin care complexul sistem optic va scruta adâncimile spaţiului cosmic.

Noaptea era limpede. Stelele, asemănătoare unor cristale de gheaţă, descriau uşoare arcuri pe bolta cerească.

În sala de observaţie a marelui telescop reflector, Paul Bresson tocmai se îndeletnicea să pună în ordine şi să confrunte fotografiile făcute în noaptea precedentă.

Sistemul de mânuire automatică poziţiona enormul disc de cinci metri în diametru. La masa de lucru, Paul scoase o placă din tablou şi o examină la lumina unui ecran în infraroşu. Pelicula era prea întunecată, însă subiectul în cauză, adică, în acest caz, Pleiadele, se distingea cu suficientă claritate. Astronomul luă fotografia şi o puse pe masă. Scoase o altă placă, o potrivi în spaţiul iluminat, suprapunând-o cu prima. Reglă dispozitivul de coincidenţă a imaginilor. Observă miriade de aştri ordonate în formă de nimb. Atenţia îi fu atrasă de un element neobişnuit.

Paul rămase pentru o clipă nedumerit. Clipi nervos de câteva ori din ochi, apoi examină cu mare grijă zonele de la marginea îngrămădirii stelare. De data aceasta nu mai avu nici o îndoială: ceva nu era în regulă. Mai scoase şi alte plăci. Repetă operaţia de confruntare. Deodată gura sa încremeni deschisă într-o grimasă de uluire.

Stinse ecranul şi se grăbi spre telefon. Formă un număr.

— Profesorul Alberti, vă rog — spuse neliniştit la microfon.

Se derulară câteva clipe interminabile. Ecranul cinescopului se animă. Apăru chipul somnoros al unui om cam de patruzeci de ani, cu părul creţ, buze cărnoase şi un cioc anacronic în vârful bărbiei.

— Profesore, sunt Paul Bresson. Am o veste uluitoare

pentru dumneavoastră: steaua Eta Centauri, din Pleiade, a dispărut.

II

Obiectul elipsoidal a apărut pe neaşteptate, cu un aer de măreţie, printre stele.

Suprafaţa lui părea de sticlă, dar nu avea consistenţa acesteia; tremura şi se deforma încetişor, întunecându-se pe mari porţiuni, cu diferite tonalităţi de albastru şi azuriu.

La nadir faţă de obiectul de dimensiuni incomensurabile, la mii de kilometri depărtare, steaua Alpha Centauri plutea în spaţiul sideral, înconjurată de coroana propriului sistem planetar.

Elipsoidul plană cu o viteză incredibilă, alunecând într-o parte, spre est. Încetini, păru chiar că are intenţia de a se opri. Apoi sări înapoi, pe orizontală, ţintind de-a dreptul spre globul înflăcărat al stelei Alpha Centauri.

*

Astronava BX 44 *Galileo,* cu sarcina de a face legătura între planetele Pământ şi Deemas, cea de-a patra planetă centauriană, ajunse la punctul maxim al semiparabolei de cădere liberă. Se despărţi de Alpha Centauri, ţâşni perpendicular, planând deasupra eclipticii.

În sala de comandă a astronavei *Galileo,* comandantul Valerian Pavel era aplecat asupra ecranului panoramic.

— Şi asta ce mai e? — se bâlbâi. De unde dracului iese?

Elipsoidul apăru şi mai clar în evidenţă în centrul ecranului, neted şi încărcat de prevestiri obscure.

O uşoară senzaţie de prăbuşire se înfiripă în picioarele lui Pavel.

— Cu o clipă mai devreme nu era, sunt sigur.

Mâinile sale robuste se sprijiniră de rama ecranului. Se aplecă şi mai mult înainte şi cercetă, încercând să evalueze realele dimensiuni ale corpului care se materializase în cer.

Obiectul eclipsă o întreagă constelaţie: lumina astrelor, cam rare în acel sector al galaxiei, scânteie şi se stinse de parcă

ar fi fost devorată de elipsoid.

Dario Bastia se apropie de comandant. La rândul său observă cu atenţie ecranul. Îşi încruntă sprâncenele.

— Pe dracu! Dar ăsta... Nu seamănă cu nici un vehicul spaţial — exclamă. Şi nici măcar cu vreun alt corp ceresc cunoscut: nu este un asteroid, nici meteorit, nici cometă...

Pavel trase aerul cu zgomot în plămâni. Se întoarse, tălpile lui de gumă răsunară pe podeaua de fibre sintetice, şi ajunse un grup de tehnicieni care stăteau îngrijoraţi în jurul panourilor de control, undeva în partea din spate a sălii.

— Stare de prealarmă generală, hotărî Pavel. Simţi cum propria inimă îşi accelerează ritmul. Personalul auxiliar la posturi!

Ataşatul cu problemele serviciului intern, stând în faţa consolei principale, apăsă pe un buton care devenise roşu-aprins din cauza situaţiei critice. Sirenele începură să geamă, scoţând echipajul din rutina obişnuită.

La diferite nivele, astronava se animă. Electromobilele încărcate cu specialişti, parcurseră coridoarele radiale care legau între ele sectoarele operative. Cilindri pneumatici transportau fără încetare personalul în zona de nord a astronavei, unde erau instalate aparatele care o guvernau.

Grupuri mici de oameni, încă somnoroşi, apărură din cabine pe coridoarele de serviciu, privindu-se unii pe alţii, înspăimântaţi, în timp ce sirenele îi invitau pe cei întârziaţi să se grăbească.

În sala centrală de comandă ajunseseră primele echipe de întărire. În numai câteva minute, centrul nevralgic al astronavei *Galileo* se animă. Panourile computerului principal se umplură de lumini care transmiteau operatorilor fără încetare diferite mesaje electronice.

Comandantul Valerian Pavel controla, cu o înţelegere tot mai apropiată de adevăr, şirul de semnale de pe monitor: transmisiunile directe ale elipsoidului dominau ecranele cinescoapelor.

Tehnicianul specializat în transmisiile radio se sincroniză şi el pe banda de frecvenţă prestabilită. Aşteptă, strângând în mâini un suport metalic gradat: nici un semnal acustic nu se auzi însă în megafoane. Puse în funcţiune scanerul, un receptor automat de impulsuri radio, dar nici prin această metodă nu avu

mai mult succes. În schimb, puternice descărcări electrostatice zumzăiau în receptoare.

— Nu reuşesc să stabilesc contactul, trase concluzia tehnicianul.

Pavel îşi duse nervos mâinile la spate.

— Insistă, blestematule!

Nervozitatea comandantului se transmitea, întocmai ca o descărcare electrică, tuturor oamenilor care erau prezenţi în jurul lui.

— Sunt prea multe interferenţe. Impulsurile se fragmentează, adăugă tehnicianul.

Dario Bastia, care până în acel moment rămăsese fascinat în timp ce observa elipsoidul prin vizorul pentagonal, se îndepărtă de ecran şi veni lângă comandant.

— Acel *lucru* este înspăimântător de mare, spuse el cu un glas şovăielnic. Şi, după toate probabilităţile, posedă un câmp electromagnetic enorm.

Pavel îşi strânse buzele, dând din cap în semn de aprobare.

— Se interferează cu undele noastre radio. Trăsăturile dure ale chipului său se întunecară. Dă la puterea maximă, — îi ordonă el tehnicianului — trebuie neapărat să ne punem în legătură cu baza de pe planeta Deemas.

Primele momente de excitaţie lăsară loc unei linişti nefireşti. Numai zumzetul aparatelor automate tulbura liniştea. Podeaua reflecta jocuri cromatice de roşu, galben, albastru, revărsate în secvenţe binare de tablourile luminoase fixate în pereţi.

Căutarea unui minim semn de răspuns, de acolo de pe planeta Deemas, se transforma într-o adevărată obsesie. Consternarea din sala de comandă creştea cu fiecare clipă.

Atenţia comandantului Pavel trecea de la imaginea schematică a elipsoidului, care scânteia pe monitoare, la munca pe care o desfăşura tehnicianul aflat lângă el.

Ataşatul analiză diagrama directoare a antenelor pe polariscop. Închise o serie de întrerupătoare şi începu să facă rapid nişte calcule cu ajutorul minicalculatoarelor de serviciu.

— Nu se poate face nimic, domnule comandant. Vocea îi era gâtuită. N-avem nici o şansă să captăm semnale de pe Deemas.

Oamenii din echipaj îngheţară. Comentarii în şoaptă,

şuşoteli, blesteme sufocate se amestecau în aer.

Rene Valmont, astronavigatorul, citi cu voce profesională primele date referitoare la elipsoid, care alunecau cu o lentoare exasperantă pe terminalul principal.

— Obiectul se deplasează cu o viteză de 157,4 kilometri pe secundă. Distanţa sa actuală faţă de Alpha Centauri este de 1.700.000 kilometri, în scădere.

Terminalul furniză o secvenţă informaţională.

DENUMIREA ÎN COD A OBIECTULUI: EIDOS
DIMENSIUNI EVALUATE:
AXA LONGITUDINALĂ 900.000 KM
AXA TRANSVERSALĂ 500.000 KM
AXA VERTICALĂ 300.000 KM
EXCENTRICITATE VERTICALĂ 0,943
EXCENTRICITATE ORIZONTALĂ 0,800
VOLUM 71 x 10^{15} KM^3

În final apăru o proiecţie solidografică a elipsoidului. Eidos, schiţat cu linii de un roşu-aprins, se rotea cu mişcări lente în vizor.

— Dar... e cu mult mai mare decât mi-aş fi putut imagina! exclamă Dario privind spre comandant ca şi cum ar fi aşteptat ca acesta să răspundă într-un fel propriilor sale emoţii.

Pavel îşi petrecu mâna prin părul des. Un inexistent tic nervos îi chinuia taica.

— Priviţi, — spuse — ar putea să conţină de două ori şi jumătate sistemul Pământ-Lună. E de neconceput!

— Baza de pe planeta Deemas l-a reperat în mod sigur, spuse Dario. Au la dispoziţie un telescop foarte sofisticat şi şi-au dat seama de situaţie.

— Este foarte probabil că şi ei încearcă în acest moment să ia legătura cu astronava noastră.

Pavel minimaliză situaţia creată:

— *Tovarişci,* suntem cu toţii supraexcitaţi, nu este bine să ne alarmăm chiar pentru orice fleac.

— Domnule comandant, interveni Dario, ar fi monstruos ca...

Se întrerupse, muşcându-şi buzele. Ar fi vrut să ţină numai pentru el propriile presupuneri, dar n-a fost în stare.

— *Smiert!* Ce tot bolboroseşti, Bastia?

Pavel măsură cu privirea chipul uscăţiv al lui Dario.

— O ipoteză, domnule. Şi aş vrea să fie greşită. Dario se crispă, înghiţi în sec, căutându-şi cuvintele. Dacă Eidos, elipsoidul, ar străpunge orbita planetei Deemas, perpendicular pe planul eliptícii, ar acoperi Alpha Centauri. Ar fi o adevărată catastrofă pentru locuitorii planetei.

Pavel îl ţintui cu privirea, încruntând din sprâncene.

— Nu credeţi că ar fi posibilă o interferenţă cu Eidos? întrebă Dario. Pentru a fi împăcaţi sufleteşte am putea să verificăm cu ajutorul unui computer.

Gura comandantului se mişcă ciudat, dând naştere la o grimasă, înainte de a răspunde.

— Bine.

Cinci secunde mai târziu aveau răspunsul.

— Confirmat, spuse şeful programator. Mişcarea actuală va conduce elipsoidul să se interpună între planeta Deemas şi Alpha Centauri.

— În cât timp? întrebă Paul.

— Viteza cu care Eidos se apropie nu lasă nici un dubiu: trei ore, cel mult.

Pavel lăsă capul în jos.

— Suntem constrânşi să contramandăm plecarea spre Pământ. Asta cel puţin până ce vom reuşi să restabilim legătura radio cu Deemas.

Chiar în acea clipă, astronava *Galileo* păru că se destinde de-a lungul fuselajului.

Dario simţi o uşoară tensiune în interiorul propriului corp.

— Ne aflăm sub influenţa câmpului magnetic al lui Eidos, spuse el dintr-o răsuflare.

Se prinse cu putere de spătarul unui mic fotoliu, în timp ce simţea cum îi ţiuie urechile.

— Nici nu mai avem timp să avertizăm echipajul că suntem pe cale de a efectua o schimbare de traiectorie, preciză Pavel. Acţionaţi motoarele auxiliare.

Repede!

Claviaturile începură să ţăcăne. Computerul activă propulsoarele gradate situate de-a lungul circumferinţei bazei astronavei. *Galileo* lăsă impresia că reuşeşte să se elibereze din vâscozitatea câmpului magnetic al elipsoidului.

— Aud ceva în cască, anunţă tehnicianul specializat în comunicaţii.

— Baza? întrebă Pavel.

Privirea sa cenuşie scânteie o clipă de speranţă. Tehnicianul îşi agită o mână, făcându-le semn să aştepte, apoi reglă analizatorul de spectru şi puse în funcţiune amplificatorul radio cu funcţie lobară.

În sala de comandă nimeni nu mai respira. Dario îşi şterse o picătură de sudoare care îi aluneca pe obraz.

De bucurie, tehnicianul începu să sară:

— Ei sunt!

Puse în funcţiune sistemul de ascultare generală.

— *Galileo...* Aici planeta Deemas, răspundeţi.

Pavel strânse în mâini microfonul.

— *Galileo* vă ascultă, mă auziţi?

Sunetul se stingea şi revenea, fragmentat permanent de un zgomot de fond persistent.

— ... *lileo.* Răspundeţi... *scrrr...* Deemas... ascultă... *ssshhh...*

— La dracu! blestemă Pavel.

Tehnicianul specializat în probleme audio urmărea unda instabilă cu ajutorul sincronizatorului. Reuşi să lege un ghid laser la selectorul de frecvenţă, în aşa fel încât să se poată stabiliza în cadrul semnalului transmis de antena de pe planeta Deemas. Bruiajul sonor încetă, însă contactul video nu putu fi stabilit.

— *Galileo* către Deemas, suntem pe recepţie, spuse Pavel.

— În sfârşit, *Galileo* — răspunse în receptor o voce îndepărtată. Acum vă auzim tare şi clar.

— Astronava s-a aflat în stare de prealarmă din cauza apariţiei unui obiect elipsoidal, pe care nu-l putem identifica, la o distanţă de 1.700.000 kilometri de Alpha Centauri.

— Elipsoidul a fost încadrat de electrotelescopul nostru — răspunseră cei de pe Deemas. Pe moment însă nu avem date precise în legătură cu provenienţa sa. Credem că este vorba de un corp de origine extracentauriană, care poate să fie condus de creaturi dotate cu inteligenţă.

Pavel, Dario şi tehnicienii prezenţi în sala de comandă a astronavei îşi încrucişară privirile pline de înţeles. Mesajul primit de la bază confirma ceea ce cu toţii îşi închipuiseră fără a

îndrăzni s-o spună cu voce tare.

— Plecarea spre Pământ va trebui să fie contramandată — continuă vocea de pe Deemas. Ordin de la Consiliu. Doctorul Harrison doreşte să fie trimisă o sondă în imediata vecinătate a elipsoidului, şi asta cât mai repede cu putinţă. Trebuie să intrăm în legătură cu acel vehicul.

— Cu ajutorul unei rachete balistice automate? se simţi Pavel dator să întrebe.

— Negativ. Telecontrolul este prea imprecis în acest caz. Dacă avem în vedere distanţa şi interferenţele electronice care înfăşoară zona, ar fi mult mai indicată lansarea unei sonde dirijată manual.

Comandantul îşi frecă fruntea cu dosul palmei. Dacă, într-adevăr, obiectul necunoscut poseda un câmp magnetic foarte puternic, asta însemna nici mai mult nici mai puţin că prin această operaţiune se trimitea la moarte sigură un echipaj uman. În interiorul lui sonda se va fărâmiţa în nenumărate aşchii metalice nu mai mari decât un ac.

— *Niet.* E prea periculos, răspunse Pavel. Nu mă simt în stare să sacrific doi oameni.

Timp de un minut întreg megafonul amuţi. Pavel lovi cu vârful degetului arătător în casca acustică. Se temea ca nu cumva contactul, care se dovedise a fi precar, să se fi întrerupt.

— Comandante Pavel — răsună o voce hotărâtă în receptor. Îţi vorbeşte Harrison. Ceea ce s-a auzit acum câteva clipe era un ordin, nu o invitaţie. Consiliul a stabilit deja direcţia de conduită pe care trebuie s-o urmaţi, iar dumneavoastră trebuie să ţineţi cont de îndrumări, cel puţin atâta vreme cât astronava *Galileo* rămâne în interiorul sistemului centaurian. Vă înţeleg foarte bine temerile, dar nu este deloc momentul să ridicaţi nici un fel de obiecţie.

Pavel strânse din dinţi şi înghiţi în sec cu amărăciune. Era gata-gata să răspundă sec printr-un nu. Harrison i s-a părut dintotdeauna odios, dar mai ales în acele momente în care făcea caz, în mod intenţionat, de funcţia sa de Preşedinte al Consiliului Deemasian.

— Da, da, desigur, domnule — răspunse Pavel printre dinţi. Voi căuta doi voluntari.

Un ţârâit prelung zbârnâi în sala de comandă:

— *Nivelul 8, nivelul 8. Delegaţia waenilor este în fierbere,*

anunţă o voce. *Unele creaturi străine şi-au părăsit deja cabinele. Dario Bastia, matricola Z28 B.H., prezentaţi-vă imediat în sala numărul 24. Repet. Dario Bastia să se prezinte la sala numărul 24. Urgent.*

— Asta ne mai lipsea — se irită Pavel.

Dario fu pur şi simplu năucit de surpriză. Apariţia elipsoidului l-a făcut să uite cu desăvârşire, este adevărat că numai pentru câteva minute, de însărcinarea sa de diplomat pe lângă indigenii de pe Deemas.

— Trebuie să fie ceva care să-i fi speriat — spuse Dario.

— Procedează în aşa fel încât să intre din nou în cabinele lor — ordonă Pavel. În acest moment este clar că nu avem nevoie şi de alte complicaţii.

Dario păşi cu hotărâre spre ieşire, iar în timp ce traversa sala, atenţia îi fu atrasă de imaginea care se putea vedea pe ecranul pentagonal. Se opri nevenindu-i să creadă. Un fior, care nu putea proveni decât dintr-un sentiment de frică, îl fulgeră în ceafă.

Asemănător cu o găoace monstruoasă, elipsoidul Eidos ocupa în întregime câmpul optic. Pe suprafaţa sa se puteau observa destul de bine vaste depresiuni de albastru deschis. Dar nu acesta era amănuntul care l-a descumpănit pe Dario, ci un eveniment cu totul extraordinar care tocmai se petrecea pe calota frontală a obiectului: două protuberanţe de formă conică, cu vârfurile de cristal îndreptate spre exterior, se dezvoltau chiar în acea clipă ca nişte imense degete care pipăiau ţesutul cosmic.

III

Steaua Alpha Centauri fierbea de nestăvilite forţe primordiale, agitând din nou fără încetare în propriul său creuzet atomic gaze şi "plasmă" la o temperatură foarte înaltă.

Adevărate penaje de ioni se ridicau din când în când de pe suprafaţa astrului, proiectându-se dincolo de coroana stelară şi dispersându-se în vârtejuri de foc electronic. Imense învolburări de hidrogen, neajunse încă într-un stadiu energetic optim, se zvârcoleau întocmai ca nişte şerpi, devorând pur şi simplu epiderma stelei. Uneori se revărsau impetuos spre interior, până

în inima grandioasei varniţe; alteori absorbeau căldură, se umflau aidoma unor vezici şi explodau apoi, din nou, la suprafaţă, proiectând în spaţiul cosmic energia acumulată sub formă de particule puternic accelerate. După aceea cădeau iarăşi, mărindu-şi volumul şi desfăcându-se în straturi sub forma unor pete plutitoare, deasupra straturilor inferioare înfierbântate şi roşii. Imediat, mase globulare atacau şi devorau reziduurile atomice, împresurându-le cu o viteză extraordinar de mare, până în momentul în care forţa centrifugă fărâmiţa atomii, spărgând coroanele care înconjurau nucleele în zonele de joasă temperatură, unde ionii se recombinau în molecule instabile, reproducând fără încetare Alpha Centauri.

Elipsoidul Eidos analiză în numai câteva secunde cantitatea de energie conţinută de stea. Studie curbura spaţio-temporală generată de masa corpului ceresc, calculă forţa gravitaţională intrinsecă, greutatea gazelor calde, tensiunea de suprafaţă din fluide, echilibrul subatomic din nuclee şi toate interacţiunile moleculare entropice care ar fi putut să aibă vreo legătură cu evoluţia stelară.

În interiorul elipsoidului, extraordinare complexe mnemonice, suspendate în câmpurile de forţă unipolare, se înfundau acolo pe distanţe de sute de kilometri, dispărând în viscerele navei galactice în singularităţi topografice unde conceptul geometric de spaţiu nu mai are nici o semnificaţie.

O maşinărie, izvorâtă din inima elipsoidului, făcu un salt rapid peste curenţii energetici care duceau forţa nouă spre aparatele propulsive şi activă culturile nucleare care, asemănătoare fermenţilor în permanentă agitaţie, clocoteau în interiorul grilelor magnetodinamice.

Două conuri ţâşniră pe laturi pe lângă botul lui Eidos. În interior, în schimb, o enormă cantitate de pulbere granuloasă era filtrată prin grile, revărsându-se apoi în rezervoarele pentru lansare.

Elipsoidul îşi încetini deplasarea, până ce se opri definitiv la o distanţă de opt sute de mii de kilometri de Alpha Centauri. Gurile conurilor se deschiseră şi lepădară nori de pulbere fină în direcţia stelei. După ce operaţia fu terminată, protuberanţele de cristal se retraseră.

Cei doi nori lansaţi de nava stelară scânteiară slab în spaţiu. Singuraticele molecule care compuneau norii de pulbere

fină se întăriră sub acţiunea unui fel de spasm, apoi, asemenea celulelor vii, se autoreproduseră, îndoindu-se, întreindu-se, împătrindu-se, într-o progresie exponenţială.

Norii se rostogoliră cu iuţeală în direcţia Alphei Centauri. La jumătatea drumului se ascuţiră, lungindu-se în două enorme straturi translucide având contururi neregulate.

Unul dintre nori acceleră, năpustindu-se asupra stelei. Forţe gravitaţionale opuse începură să se lupte în tăcere. Vălul de pulbere făcu un salt într-o parte, dispărând în spatele feţei nevăzute a stelei Alpha Centauri. În schimb, celălalt nor încetini din ce în ce mai mult până când se opri. Apoi, aproape cu dulceaţă, se lăsă atras şi, la rândul său, alunecă impunător în jurul stelei.

Vălul de pulbere fină încă vizibil se extinsese atât de mult încât acoperise o suprafaţă egală cu un sfert din steaua Alpha Centauri, iar când ajunse la expansiunea maximă, ţesătura granulată se contractă pe margini în aşa fel încât ajunse să deseneze un gigantic căţel de usturoi, cu interiorul de formă concavă, cu vârfurile spre nord şi sud, în corespondenţă cu polii stelei.

Acest căţel de usturoi gigantic îşi pierdu nebulozitatea iniţială. Faţa externă deveni neagră, aproape asemănătoare cu spaţiul sideral care o înconjura, închegându-se într-o masă dură şi compactă.

Pereţii interiori ai acestei găoci deveniră incandescenţi, căpătând o culoare alb-strălucitoare, acumulând şi exploatând energia fotosferei aidoma unor imense acumulatoare. Atunci, sistemul acesta rotitor, saturat de forţe interatomice supte din spaţiu de către stea, acceleră dansul.

Rădăcinile invizibile, care ţineau astrul ancorat, se întinseră şi se sfărâmară.

Strânsă în plasa aruncată de norul de pulbere fină, Alpha Centauri, de acum prizonieră, se îndepărtă, maiestuoasă şi cu o viteză crescândă, faţă de poziţia sa iniţială, târâtă departe de planetele sale, spre o destinaţie necunoscută.

*

Pavel îşi încrucişă mâinile la spate. Cu paşi măsuraţi se apropie de ecranul pentagonal, apoi îşi îndreptă privirea spre

oamenii din sală, privindu-i pe rând.

Maiorul Collins, pe care îl chemase pentru a-l pune la curent mai devreme cu decizia sa, îşi încrucişă privirile cu ale sale.

— *Niet,* nu! — exclamă Pavel. Nu ne vom întoarce. Ajunşi în acest punct asta ar fi curată nebunie.

Aşteptă, pentru ca vorbele sale să se imprime bine în mintea membrilor echipajului.

— Sunt convins că bazele terestre de pe planeta Deemas, ca, de fapt, întreaga planetă, se află într-un grav pericol. Noi ne vom continua misiunea şi vom ajunge pe Pământ.

— Dar, domnule, — interveni pe un ton rugător un tehnician — cred că maiorul Collins are perfectă dreptate când susţine că ar fi bine să ne întoarcem pe Deemas.

Pavel se apropie de tehnician, privindu-l de sus, fixându-i cu atenţie chipul.

— Shooker, încearcă să te gândeşti. Nu avem nici o posibilitate să facem cale întoarsă. Vocea comandantului deveni gravă. Alpha Centauri a fost smulsă din locul ei ştiut. Înţelegi? Planeta Deemas va suferi o lentă, dar imposibil de oprit agonie.

Shooker lăsă capul în jos şi se scărpină la nas.

— Acolo jos se află soţia mea — murmură el. Vreau să fiu aproape de ea. Nu contează dacă voi muri. Eu... *trebuie* să mă întorc.

Pavel se surprinse înghiţind în sec, în timp ce îl privea pe tehnician.

— Regret, Shooker — răspunse el pe un ton ferm. Nu voi putea renunţa la o navetă de salvare numai pentru a te trimite pe tine pe Deemas. Şi chiar dacă aş fi decis să fac contrariul, probabilitatea ca tu să ajungi acolo viu este foarte mică; interferenţele electromagnetice produse de elipsoid nu ar putea permite calculatorului central să te conducă pe drumul cel bun şi, în mod sigur, te-ai pierde în spaţiul cosmic.

Tehnicianul îşi frământă mâinile, apoi, fără ca cineva să-l poată opri, făcu o săritură cu totul neaşteptată înainte şi se aruncă asupra lui Pavel, cu pumnii închişi. Luat prin surprindere, comandantul îşi pierdu echilibrul. Shooker profită de întâmplare şi, dintr-un salt, ieşi pe uşă.

Maiorul Collins încercă să-l urmărească.

— Lasă-l să plece — îi ordonă Pavel.

Nu părea nici uluit, nici jignit.

Îl auziră cum urla pe coridor: un strigăt disperat şi continuu care se pierdea în depărtare.

— Intrarea în localul şalupelor de salvare se află sub strictă supraveghere — spuse Collins. Shooker nici măcar nu va reuşi să deschidă uşa.

Pavel îşi aranjă canadiana.

— Voi pune la curent în legătură cu acest caz întregul personal de pe nava *Galileo.* Vor apărea, desigur, opinii diferite în interiorul echipajului. Mulţi nu vor accepta hotărârea, aşa cum n-a acceptat-o Shooker. Te rog, — îi aminti lui Collins — limitează-te să foloseşti forţa doar dacă este absolut necesar. Străduieşte-te să convingi oamenii. Eu voi face acelaşi lucru prin intermediul interfonului.

Maiorul Collins încremeni în poziţie de drepţi. Pe chipul său palid apăru un tremur.

— Voi face aşa cum doriţi, domnule. Se întrerupse pentru o clipă. Dar îmi dau seama că nu va fi o sarcină uşoară.

— Acţionează în cel mai scurt timp posibil, Collins. Câmpul magnetic al elipsoidului este pe cale de a face prizonieră astronava *Galileo.* Cât mai repede cu putinţă vom pune în funcţiune motoarele sub-lumină şi ne vom îndepărta de capcană. Din acest moment nu mai avem nici un minut de pierdut.

— Mă voi ocupa eu de waeni, domnule comandant — interveni Dario. Sunt sigur că o să reuşesc să-i conving să intre din nou în spaţiile care le-au fost destinate.

— Îţi urez succes, Bastia — spuse Pavel. Contez şi pe tine.

*

La nivelul unde se afla magazia cu şalupele de salvare se iscase o încăierare între unii din oamenii care făceau parte din echipaj şi patrula însărcinată cu supravegherea, aflată la ordinele sergentului Danfort.

Apariţia misteriosului elipsoid de provenienţă străină a trezit ancestrale temeri în inima acelor marinari care erau la prima lor călătorie în afara sistemului solar. Cu disperarea pe care ţi-o dă frica, acum nu înţelegeau să facă altceva decât să forţeze accesul la sala cu şalupele de salvare şi să se întoarcă imediat spre Deemas. Deşi era ameninţată de treptata dispariţie

a stelei sale, planeta părea să ofere pământenilor un adăpost mult mai sigur decât astronava.

Shooker ajunsese în mod involuntar să se afle în fruntea grupului de revoltaţi.

— Nu acceptăm ordinele comandantului! — strigă tehnicianul. Vrem să scăpăm cu viaţă!

În ciuda staturii sale mici, Shooker lupta cu o neaşteptată vigoare împotriva patrulei însărcinată cu supravegherea şalupelor. Soldaţii apucaseră cu mâinile puştile neutronice şi le foloseau în chip de bastoane împotriva revoltaţilor.

Shooker reuşi să apuce patul unei puşti, şi începu să tragă cu toată forţa, târând în spatele său şi arma şi soldatul. Mânia şi disperarea puseseră stăpânire pe tehnician, care muşcă plin de furie degetele soldatului. Acesta trase o înjurătură, dar slăbi strânsoarea. Shooker nu pierdu ocazia şi trase cu putere de armă cât de repede fu în stare, apoi o îndreptă spre sergentul Danfort.

— Daţi-vă la o parte! — urlă tehnicianul întorcându-se spre paznici. Nu mă constrângeţi să trag.

Dar nu mai avu timpul necesar pentru asta. În spatele său se strecurase pe tăcute un soldat din patrulă.

Shooker strângea spasmodic între degete arma, când în spatele lui detună o împuşcătură. Lovit în plin, omul desfăcu palmele, lăsând puşca să cadă. Genunchii i se îndoiră. În aer se înfiripă mirosul acru de carne arsă. În clipa de viaţă care-i mai rămase, Shooker înţelese cum călătoria sa era terminată.

IV

Dario opri motorul electromobilului, strânse cu putere în mâini braţele fotoliului pe care stătea, şi apoi sări sprinten pe sol. Avea la dispoziţie douăzeci de minute pentru ai convinge pe waeni să intre din nou în zona care le fusese repartizată. Când motoarele care funcţionau cu "plasmă" ale astronavei *Galileo* vor fi la capacitatea maximă, pentru a încerca să scape astfel din câmpul de atracţie al elipsoidului, va fi necesar ca ei să fi intrat deja în cabinele antiinerţiale.

Încă tulburat de derularea evenimentelor, Dario ocoli electromobilul şi apoi o luă pe coridorul de serviciu. Văzu

imediat corpul enorm al unuia dintre waeni, cântărind cam două sute de kilograme, care zăcea încovrigat la pământ. Lui Dario i se păru ciudat că această creatură era singură. Informaţia pe care o primise vorbea de mai mulţi waeni care părăsiseră localul 24. Se întrebă unde anume se refugiaseră ceilalţi.

Creatura străină îşi smuci, contractându-şi-l, trupul moale de gasteropod, ca şi cum s-ar fi pregătit să fugă dintr-un salt; numai că Dario ştia foarte bine că acea mişcare nu făcea altceva decât să anunţe contactul verbal.

Pământeanul se apropie de deemasian, îi strânse cu mişcări uşoare de trei ori gâtul, permiţând micului dispozitiv, care fusese introdus în laringe printr-o simplă intervenţie chirurgicală, să activeze ototraducătorul simultan.

— Tu eşti Zzwi? — îl întrebă Dario.

În numai o microsecundă, cuvintele sale au şi fost transformate în unde herţiene de înaltă frecvenţă: elementele fundamentale ale complexului radio-limbaj al poporului deemasian.

— Nu, răspunse indigenul. Eu sunt Ttlai. Bătrânul Zzwi este în local împreună cu ceilalţi.

În acest moment, Ttlai făcu în aşa fel încât triplul şir de apendici cărnoşi, cu terminaţii în formă de bulb, care-i înconjura capul, începu să vibreze.

— Vrem să ne întoarcem pe Rjah — adăugă el mai departe. Poporul waenilor este în pericol.

— Ajută-mă să vorbesc cu Zzwi — insistă Dario.

O senzaţie de neplăcere, poate chiar o premoniţie, i se înfiripă în minte. Îşi aruncă privirea plină de teamă spre poarta închisă a localului numărul 24, spre peretele din stânga.

Intuind imediat ceea ce gândea Dario, Ttlai se deplasă de la locul lui cu cea mai mare iuţeală şi se opri înaintea intrării.

— N-avem timp de discuţii — răspunse waenul. Colegii mei sunt toţi de acord. Trebuie cu orice preţ să ne întoarcem pe planeta noastră. Şi asta cât mai repede cu putinţă. Lumina este pe punctul de a ne părăsi.

Corpul creaturii se relaxă. Ochii săi apoşi, înfipţi în faţa circulară împrejurul botului conic, îl măsurau din cap până-n picioare pe pământean, ca şi cum ar fi vrut să-l ţintuiască în zid. Braţele scurte ale lui Ttlai, un fel de trunchiuri musculare terminate cu fibrilaţii şi plantate pe marginile toracelui, se

agitară.

— Întâi de toate vreau să-l văd pe Zzwi, ripostă Dario. El este şeful vostru.

Privirea lui Ttlai era atât de înverşunată încât Dario avu senzaţia că pur şi simplu îi spintecă mintea. Trebuie să se fi întâmplat ceva cu adevărat grav în interiorul sălii numărul 24, între membrii delegaţiei waenilor.

— Bătrânul Zzwi se află foarte aproape de catalepsia finală, îi spuse Ttlai. Nu mai este în stare să ne conducă. Acum tu vei fi acela care ne vei duce pe Rjah.

Waenul îl recunoscuse. Cu vreo câteva ore mai devreme, Dario fusese acela care îi însoţise pe cei născuţi pe planeta Deemas pe astronava *Galileo,* pentru a pleca spre Pământ, unde de patru ani solari unii dintre ei erau oaspeţi ai Centrului de Cercetări Spaţiale.

— Nu este posibil să părăsim astronava, cel puţin în momentul de faţă. Suntem în stare de alarmă — îi explică Dario. Şi, apoi, spui absurdităţi — adăugă el încercând să aprecieze cumva atacul verbal al waenului. Soarele vostru, Lumina cum îi spuneţi voi, nu este deloc în pericol.

— Minţi, ripostă Ttlai venind foarte aproape de el.

Dario simţi cum inima îşi accelerează pulsul. Să fie oare posibil ca Ttlai să fie la curent cu tot ceea ce se întâmplase mai înainte cu steaua Alpha Centauri?

— Acum gata cu pălăvrăgeala — i-o tăie scurt waenul. Urmează-mă în naveta de legătură. Când vom fi în capsulă o să-ţi spun eu ce trebuie să faci.

Urlete şi zgomot de paşi se apropiau de pe coridorul alăturat. Ttlai rămase nemişcat, unduindu-şi corpul lung de trei metri.

Patru oameni, înarmaţi cu puşti neutronice, tocmai înconjurau electromobilul. Salopetele lor cenuşii precum şi căştile în dungi indicau clar că făceau parte din serviciul de ordine.

— Opriţi-vă acolo unde sunteţi — le ordonă cel mai înalt dintre cei patru pământeni, rămânând şi el la câţiva paşi în faţa lor. Petliţele şefului patrulei îi sclipeau pe piept. Ordin de la comandant. Eliberaţi imediat coridorul. Repede!

Dario observă puştile cu nelinişte şi încercă să explice motivul pentru care se afla el în acel sector al navei.

— Fără flecăreală — răspunse şeful patrulei, înălţând în aer ţeava puştii. Şi waenii să intre imediat în spaţiile care le-au fost destinate.

— Dar eu nu aparţin acestui nivel — încercă Dario să riposteze. Comandantul...

— Tăcere! Deschide uşa aceea. Iute.

Dario se dădu înapoi aproape atingându-l uşor pe Ttlai. Creatura străină, în faţa acestei situaţii, se dădu la o parte, făcându-i, astfel, loc să treacă.

Şeful patrulei îşi agită nervos puşca.

— Waenule! Intră înăuntru, aşa am spus!

Degetul său se încolăci deasupra trăgaciului.

Intuind pericolul, Ttlai făcu un salt uriaş, iar colţii lui, apăruţi pe neaşteptate, se înfipseră adânc în pieptul şefului patrulei. Soldatul scăpă din mână puşca, bâjbâi inutil cu braţele prin aer în încercarea de a se prinde de un suport, şi căzu cu greutate la pământ, cu toracele sfâşiat.

Ceilalţi membri ai patrulei îşi dădură seama prea târziu de cele petrecute. Îşi pregătiră armele, dar cu întârziere de o secundă care fu suficientă ca Ttlai să le poată sări în spinare. Coada ascuţită a creaturii îi biciui cu atâta putere încât îi izbi de pereţi aproape strivindu-i. Scrâşnetele de oase sfărâmate se amestecară cu urletele de durere. Craniul unui soldat, despicat pe orizontală, îşi revărsă materia cenuşie. Apoi totul fu copleşit de linişte.

Ttlai se întoarse spre Dario.

— Să mergem. Ne-a mai rămas foarte puţin timp.

— Ai înnebunit! — strigă la el Dario, uitând cu desăvârşire să activeze din nou traducătorul.

Pământeanul privi, neştiind ce să mai creadă, corpurile strivite ale gardienilor. Unul dintre soldaţi încă se mai zbătea.

Uşa sălii numărul 24 se deschise larg. Prin ea, trupul enorm, de un alb supărător, al unui alt waen, îşi făcu apariţia dintr-un salt în coridor.

— Zzwi! — îl strigă Dario.

Noul venit nu-l învrednici nici măcar cu o privire, în schimb se năpusti cu toată puterea asupra lui Ttlai. Agresiunea se dovedi surprinzătoare.

Cei doi deemasieni, încolăciţi ca nişte şerpi, se luptau cu furie. Cozile lor se izbeau de pereţi, făcând localul să răsune de

scrâşnete şi pârâituri.

Dario se dădu înapoi spre peretele despărţitor situat în spate. Stropi de lichid albăstrui îl ajunseră, pătându-i salopeta imaculată. Nu reuşea deocamdată să-şi dea seama care dintre cele două creaturi avea supremaţia asupra celeilalte, dar un lucru era sigur: era vorba de o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Unul dintre waeni reuşi deodată, cu o singură muşcătură, să reteze coroana vibratilă a adversarului, aruncându-i-o departe, şi un şuvoi de umoare ţâşni din rana deschisă, acoperind în întregime capul creaturii rănite. Cel care atacase îşi pândea adversarul. Waenul care fusese atât de oribil mutilat se ridică în coadă într-un inutil gest sfidător, deschizându-şi larg fălcile şi agitându-şi întruna capul pentru a se scutura de sângele care-i împiedica vederea.

Celălalt waen se năpusti asupra lui cu toate puterile şi-şi izbi rivalul în mijlocul pântecelui, răsturnându-l pe spate. După aceea se dădu înapoi. Spinarea sa era presărată de muşcături adânci. O bucată de carne i se bălăngănea pe lângă corp pe partea stângă, menţinându-se agăţată doar printr-o fâşie subţire.

Dario se ghemuise într-un colţ. Văzu corpul waenului prăbuşit pulsând încă de câteva ori cu puţine clipe înainte de a se înţepeni. Din rana profundă, lichidul continua să curgă, transformându-se pe podea într-o băltoacă.

Învingătorul se întoarse încet spre el, iar cei şase ochi ai săi îi întâlniră pe ai lui Dario. Pământeanul simţi cum i se face părul măciucă.

— Sunt Zzwi — spuse creatura.

Dario se sprijini de perete. Inspiră profund, cu uşurare, în timp ce o undă de căldură îi străbătea corpul.

Zzwi se apropie de el şi abia atunci Dario avu posibilitatea să constate gravitatea rănilor, care sângerau în continuare pe spate şi pe laturi.

Deemasianul îşi contractă corpul apăsându-şi carnea în încercarea de a opri numeroasele hemoragii.

Epiderma i se încreţi, închizând între îndoituri rănile, în timp ce procesul de cicatrizare electrobiologică începuse.

Dario activă traductorul, dar nu avu timp să vorbească.

O patrulă de supraveghere, chemată acolo de zgomotul luptei, îşi făcu apariţia la intrarea în coridor. Soldaţii priviră cu

gura căscată la proprii lor colegi masacraţi acolo.

Zzwi acţionă cu precizie. Sări asupra lui Dario şi îl prinse cu îndemânare, strângându-l între propriul bot şi torace, ca şi cum ar fi fost un pui din propria lui rasă. Odată ajuns din nou cu picioarele pe pământ Dario încercă să se lămurească.

Patrula deschise focul. Zzwi sări fulgerător dincolo de uşa larg deschisă, care se închise cu o bufnitură puternică în spatele său.

— Nu te teme — îi spuse Zzwi, trecând ca un fulger prin uşă. Nu-ţi voi face nici un rău.

În cameră, trei tineri waeni îl înconjurară pe Zzwi, chinuindu-l cu întrebări. Dar Zzwi nu răspunse.

Dario se afla într-o poziţie incomodă. Cu efort întoarse capul şi zări un deemasian răsturnat pe spate, zăcând acolo fără viaţă. O oribilă rană era vizibilă pe pântecele străinului, la înălţimea marsupiului.

Zzwi anticipă întrebarea pământeanului:

— L-a ucis Ttlai — îi explică.

În spatele lor uşa închisă rezista potopului de lovituri date de patrula de supraveghere.

— Nu-ţi face griji — îi spuse Zzwi lui Dario. Am dezactivat închizătoarea magnetică. Acum vom încerca să ajungem la nivelul inferior înainte de a ni se tăia orice posibilitate de ieşire.

— Ce credeţi că puteţi obţine? — îl întrebă Dario. N-aveţi nici o şansă să vă descurcaţi în faţa serviciului de supraveghere al navei. Mai bine lasă-mă să le explic gardienilor ce s-a întâmplat.

— Taci, omule! — i-o reteză scurt Zzwi. Nu te-ar lăsa nici măcar să deschizi gura. În numai câteva secunde semenii tăi vor dărâma uşa şi vor intra trăgând la întâmplare.

Ca o confirmare a celor spuse de străin, uşa fu zdruncinată de fulgere de culoare galbenă. Afară, cei din patrula de supraveghere încercau s-o forţeze.

— Nu mai sunt alte ieşiri! — murmură Dario.

— Te înşeli — îl corectă Zzwi slăbind strânsoarea şi lăsându-l pe pământean să cadă. Priveşte.

Unul dintre tinerii waeni începu să se rotească în jurul lui însuşi, din ce în ce mai repede, într-un punct precis al podelei, lângă peretele din spate. După vreo câteva clipe se auzi un scârţâit, iar lespedea care acoperea deschizătura se desfăcu,

îndepărtându-se într-o parte, împinsă de forţa electrică ce s-a creat prin rotaţia waenului în jurul propriului său corp.

— Iată pe unde putem să fugim — spuse Zzwi.

Deschizătura din podea era cam strâmtă, dar waenii îşi modelară corpurile şi reuşiră să se strecoare prin pasaj.

— Pe aici se ajunge în spaţiul gol situat pe partea laterală a navei — spuse Dario.

— Repede — îl îndemnă Zzwi. Coboară. Zăpăcit, pământeanul îşi dădu drumul prin deschizătură, iar picioarele lui atinseră podeaua cu trei metri mai jos. Imediat fu ajuns şi de Zzwi, care a rămas intenţionat ultimul în operaţia de trecere prin îngustul pasaj.

Dario înainta pe brânci prin întuneric. O slabă pulsaţie mecanică, interferată cu sfârâituri, străbătea aerul, dar nu putea să precizeze din ce parte putea veni.

Masivul corp al lui Zzwi se apropie de el.

— Sări în spatele meu — îl invită acesta. Trebuie să mergem cât mai repede. Patrula de supraveghere trebuie să fi reuşit deja să dărâme poarta.

Pământeanul îşi sprijini mâinile în şoldul waenului. Epiderma lui era caldă şi pufoasă. Sub stratul adipos simţea clar cum curge fluxul electric generat de bioacumulatorii interni care se găseau în corpul waenilor.

— Este inutil — spuse Dario. Ne vor găsi oricum. Zzwi îşi răsuci corpul şi-i dădu o uşoară lovitură peste picioare:

— Grăbeşte-te.

Dario se căţără în spatele creaturii şi se aşeză în poziţia călare. Îşi strânse genunchii, căută cu degetele un smoc de păr din mustaţă şi se prinse cu putere de el, reuşind în felul acesta să se menţină în echilibru.

— Sunt gata — anunţă el.

Zzwi îi încercui picioarele, ducând braţele la spate. Plecă încet, modelându-şi partea inferioară a pântecelui la cea mai mică denivelare a podelei, anulând astfel zdruncinăturile. Susţinut de propria sa "pernă" moleculară în stare fluidă, străinul acceleră, pierzându-se în întuneric.

V

Era o zi cu lumină plină şi limpede.

Ara Ykebe şi Donald Montague se simţeau copleşiţi de sunetele care veneau dinspre lacul de magmă sticloasă. În fundul craterului, mii şi mii de lamele fotomuzicale vibrau la unison, creând magice scări cromatice care ba ridicau tonul, ba îl scădeau, scoteau triluri, într-un fantastic joc de melodii.

Cei doi oameni stăteau pe marginea craterului. Când un măreţ acord se ridică în aer, Montague reglă volumul aparatului de înregistrat pe care-l ţinea pe genunchi. Apoi, ca şi cum lumina şi-ar fi schimbat brusc intensitatea, din lamelele muzicale se înălţă o împerechere de note care slăbiră în distonanţe muritoare.

Ykebe strâmbă din nas, iar Montague se văzu nevoit să închidă aparatul de înregistrat.

Pe neaşteptate, lumina zilei începuse să agonizeze.

Uluiţi, cei doi prieteni începură să scruteze cerul.

— Dispare — spuse Montague ridicându-se în picioare. Alpha Centauri dispare.

Fenomenul era fără explicaţii. Norii pigmentaţi de pete roşii se înfiorară, apoi părură că încep să se amestece şi să se agite, sufocaţi de întunericul venit pe neaşteptate, iar apoi dispărură cu totul în beznă. În vale, umbrele îşi făcură rapid apariţia, înaintând cu iuţeală, gigantice.

Uluit, Ykebe se agăţă de braţul prietenului său. Se ridică, incapabil să-şi abată privirea de la neobişnuitul spectacol cosmic.

O slabă fâşie de lumină străbătea cerul într-o firavă pâlpâire, chiar în locul unde cu numai câteva secunde mai devreme discul auriu al stelei Alpha Centauri îşi revărsa splendoarea pe bolta cerească.

— Imposibil! — îşi dădu cu părerea pentru sine Montague. Nu se poate verifica un fenomen de acest fel. Între planeta Deemas şi steaua sa nu se află corpuri care ar putea provoca o eclipsă.

Subţirea fâşie scânteietoare se micşoră apropiindu-şi marginile, două pale uşoare de culoare roşiatică se împrăştiară la întâmplare prin noaptea artificială, apoi ultima zvâcnire a soarelui se transformă într-un filament subţire, iar în cele din urmă dispăru.

O boare de frig adie pe chipul celor doi pământeni. Ykebe

se întoarse spre fundul văii, deschise larg ochii doar-doar va distinge ceva. Vreo câţiva arbori, nu prea înalţi şi cu nişte coroane din mari frunze cărnoase în formă de cupolă, se conturau cu mare greutate printre celelalte forme care erau presărate de-a lungul povârnişului.

— Să ne întoarcem la bază — propuse Montague.

Luă în mâini aparatul de înregistrat şi sacul plin ochi de diapazoane moleculare care reprezentau roadele muncii lor de peste zi. Aruncă obiectele pe scaunul din spate al electromobilului şi dintr-un salt fu în interiorul vehiculului. Ykebe se instală la comandă. Roţile şi inelele concentrice ale electromobilului alunecară ridicând în aer o învălmăşeală de sol sfărâmat.

— Aprinde farurile — îl rugă Montague.

Ykebe, regăsindu-se după un moment de trecătoare dezorientare, execută operaţia minunându-se foarte tare cum de nu s-a gândit la asta mai devreme.

Zece secunde mai târziu negurile se retraseră. În cer, încet-încet steaua Alpha Centauri se înfăţişă din nou, izvorând parcă din spatele unui enorm căţel de usturoi opac.

Montague simţi un nod în gât. Toate cunoştinţele sale ştiinţifice nu mai valorau absolut nimic în faţa acestei fantastice eclipse.

— Oare ce s-a putut întâmpla? — îl întrebă Ykebe.

Montague rămase tăcut, rumegând în sinea sa cele întâmplate.

— Este o eclipsă ciclică — spuse el. I-am calculat mental perioada: se repetă la fiecare zece secunde.

În cer, Alpha Centauri dă semne că se deformează pe margini. Lumina sa refractată scânteie, schiţând conturul misteriosului intrus care se grăbea să o facă prizoniera lui încă o dată. O dublă jumătate de lună neagră, rapidă şi malefică, se strădui să acopere steaua. Noaptea ucise încă o dată ziua.

Ykebe începu să tremure, dar nu din cauza frigului. Întunericul care se năpustea din cer, pe întreg orizontul, se înfiripă în mintea sa trezindu-i spaime ancestrale. Buzele i se crispară. Înghiţi în sec.

— Dar de ce? — întrebă el cu nelinişte.

— Cauzele pot să fie multiple. Este posibil ca vreun nor cosmic să se fi interpus între Alpha Centauri şi orbita primei

planete, Ax. Dar este numai o ipoteză de-a mea.

Reflectoarele străpungeau negura ca nişte conuri de oţel.

— La bază s-a dat deja alarma — spuse Ykebe.

— Trebuie să zărim peste puţin timp lumina turnurilor.

Zeci şi zeci de siluete întunecate, foarte iuţi, barară drumul electromobilului. Ykebe acţionă comenzile, iar motorul se opri. Montague, care nu se aştepta la o asemenea bruscă manevră, îşi izbi cu violenţă bărbia de marginea care susţinea parbrizul; simţi cum sângele îi umple gura.

— Sunt waeni — îi arătă Ykebe.

În numai câteva clipe o hoardă întreagă de indigeni înconjurase deja vehiculul. Ţâşniră ca nişte săgeţi, împinşi de o puternică excitaţie, târându-se pe schiuri multicolore în lumina farurilor. Unii dintre ei săriră transversal peste electromobil, arcuindu-şi corpurile aneliforme. Montague şi Ykebe se aplecară instinctiv, ghemuindu-se. Dacă vreunul dintre waeni ar fi lovit vehiculul, cu siguranţă că l-ar fi răsturnat.

Cei doi pământeni, înspăimântaţi, aşteptară lovitura finală. Numai că deemasienii trecură mai departe fără ca măcar să atingă cât de cât maşina.

Mareea de waeni dispăru în depărtare, înghiţită de tenebre. Boarea rece care sufla dinspre nord, deveni tot mai puternică, transformându-se într-un vânt tăios.

Ykebe începu să tremure. Degetele sale îngheţate se îndreptară spre tabloul de comandă şi porniră motorul.

— Şi ei sunt speriaţi — spuse el.

— Au toate motivele să fie. N-aş vrea însă ca vreun cap înfierbântat, dintre şefii indigenilor, să facă vreo legătură între fenomenul ceresc şi venirea noastră, a pământenilor, pe planeta Deemas.

— Nu văd de ce ar face-o.

— Mai există încă mişcări de rezistenţă, din partea unora dintre triburile născute aici, împotriva instalării oamenilor în această lume. S-ar putea isca o revoltă.

— O revoltă?

— Cunoşti prea puţin psihologia waenilor. Au o concepţie mistico-religioasă foarte puternică, în ceea ce priveşte stelele. Îşi adoră soarele, numindu-l Lumina, într-un mod foarte asemănător cu vechile civilizaţii terestre.

În timp ce electromobilul ajungea pe culmea dealului, ziua

se înfiripă iar, printre neguri, într-o nouă substituţie a tenebrelor cu lumina.

În mijlocul imensei câmpii, care se întindea acolo unde înceta coborârea, înaltele turnuri conice ale bazei terestre scânteiau, înconjurate de enorme containere sferice. Se puteau distinge bazele construite din sticlociment grupate în centrul fortăreţei, puţin mai departe de cele patru turnuri de oţel. Unele construcţii piramidale, de diferite înălţimi şi formă hexagonală, erau legate între ele de tuneluri artificiale care se lărgeau, în zigzag, aproape atingând uşor râpele dimprejur.

Montague privi cu atenţie zidul care înconjura şi proteja aria ocupată de colonia terestră. Atenţia îi fu atrasă de o neobişnuită viermuială de forme în mişcare în faţa porţii principale; un considerabil număr de waeni se îngrămădise în piaţă.

— Mă temeam de una ca asta — spuse.

Ykebe încetini. Ajunseră foarte aproape de marginea mulţimii. Pământeanul solicita să i se facă loc, apăsând cu nervozitate pe claxon, dar numai din obişnuinţă, deoarece ştia foarte bine că waenii nu-l puteau auzi.

O creatură grasă — un waen bătrân, presupuse Montague — se apropie de vehicul. Montague încercă să le explice prin gesturi intenţia lor de a ajunge la intrare.

Deemasianul îşi întoarse capul în direcţia unde se aflau ceilalţi semeni ai lui şi se sfătui cu ei prin intermediul antenelor. Waenii se dădură la o parte lăsând liber un coridor strâmt: corpurile lor puternice formară doi pereţi vii, din care se ridica o intensă mireasmă acidă.

Între o pâlpâire de lumină şi cea următoare electromobilul înaintă foarte încet în mijlocul mulţimii de indigeni. Ykebe se simţi jenat. Corpurile waenilor aproape că se frecau de părţile laterale ale vehiculului. Când lumina din Alpha Centauri se atenua, pentru a dispărea apoi, noaptea în jurul celor doi pământeni părea că aprinde fantasmagorice şi terorizante rubine.

Vehiculul fu împins din părţi de către creaturile străine: doi waeni împingeau cu boturile lor în electromobil.

— Se pare că au ceva de împărţit cu noi — murmură Ykebe.

Privirea sa se îndreptă spre îngustul pasaj şerpuitor care se ivise în mijlocul mulţimii.

Montague îşi duse mâna la centură. Dar nu găsi, aşa cum

spera, pistolul. Îl lăsase în camera sa, deci în interiorul bazei.

— Eşti înarmat? — îl întrebă cu vocea strangulată pe Ykebe.

Japonezul clătină din cap şi strânse în mâini cu şi mai multă forţă volanul. Transpiraţia îi făcuse mâinile alunecoase. La fiecare lovitură pe care o primea vehiculul, chipul său tresărea. Erau în puterea deemasienilor. Loviturile în părţile laterale ale electromobilului deveniră feroce. Electromobilul era aruncat încoace şi încolo, întocmai ca o cutie de carton.

— Ne-au înşelat! — urlă Montague.

Ykebe urlă:

— Plecaţi!

Eclipsa şterse încă o dată lumina. Atacatorii se retraseră şi-şi mai potoliră furia. În întunericul risipit doar de farurile vehiculului, ochii waenilor aruncau lăncii de flăcări.

Montague îşi simţi respiraţia arzându-i gâtul.

— Sună odată din claxonul acela blestemat! Fă-te auzit de oamenii de gardă.

Ykebe nu aşteptă să i se spună de două ori: lovi plăcuţa pătrată cu pumnul închis.

— Eeeehhiii! — urlau cei doi pământeni.

Trei pocnituri biciuiră aerul într-o succesiune rapidă.

— Puşti!

Umbrele waenilor unduiră, risipindu-se prin împrejurimi. Unul mai îndrăzneţ, totuşi, se întoarse şi atacă. Montague însă îşi dădu seama la timp.

— Sări! — strigă, smuncindu-şi prietenul înspre el.

Se rostogoliră în pulbere, în timp ce electromobilul, lovit în plin, făcea piruete în aer ca o jucărie. Farurile, încă aprinse, ciopârţiră tenebrele. Apoi vehiculul căzu la pământ, sfărâmându-se. O roată cu inele se desfăcu lăsând să curgă uleiul de torsiune care rămăsese încă încleiat pe osie.

Montague şi Ykebe înaintară de-a buşilea. Waenii păreau pur şi simplu dezorientaţi. Aerul fu străbătut de şuierături şi scrâşnete cumplite. Mirosuri puternice, usturătoare, purtate de vânt, îşi desfăşuram neplăcuta lucrare în papilele olfactive ale tereştrilor.

Încă o serie de lovituri îi făcu pe waeni să se îndepărteze.

Montague auzi un zgomot de paşi cadenţat făcut de mai multe persoane care tocmai veneau dinspre zidul înconjurător. În acel moment, Alpha Centauri îşi aruncă lumina asupra unui

pluton de soldaţi în formaţie de asediu.

Ykebe şi Montague au fost prinşi de mâini puternice, ridicaţi în picioare şi împinşi, fără prea multe menajamente, spre ieşirea din bază.

Montague zări câţiva waeni care zăceau la pământ încolăciţi ca vai de ei.

— Voi i-aţi omorât — murmură el, întorcându-se spre soldatul care-l însoţea. Dar nu era tocmai o întrebare, ci doar o constatare.

Militarul nu-i răspunse.

Grupul trecu dincolo de cele două coloane cenuşii ale imensei porţi de la intrare.

Montague şi Ykebe au fost obligaţi să urce într-un vehicul decapotat, care îi aştepta deja. Era un vehicol blindat, de un model cam depăşit, pentru că folosea încă perna de aer, scos din magazii în ultimul moment.

Greoaia poartă de fier se închise din nou în urma lor, şi pentru câteva clipe pluti în aer iluzia că prezenţa descurajantă a waenilor în revoltă fusese îndepărtată.

Vântul însă sufla ca turbat, iar norii se umflau în şiruri care se rostogoleau.

— Aţi sosit la ţanc — gâfâi Ykebe, adresându-se şefului plutonului. Cred... cred că waenii ne-ar fi prefăcut în mii şi mii de fărâme.

— Poţi să fii sigur de asta — răspunse gradatul. Din păcate însă, noi suntem aceia care am provocat acest nedorit accident.

— Dar nu era nici un motiv să-i atacăm pe indigeni — interveni în discuţie Montague.

— De fapt nici nu i-am atacat — îi explică militarul. Ei s-au adunat în număr mare la intrare şi voiau să pătrundă în bază. Un soldat însă, din greşeală, a tras fără să avertizeze. Din păcate, unul dintre waeni a fost rănit mortal. Cred că era un bătrân. Întâmplarea aceasta a dezlănţuit o reacţie în lanţ.

— Din ce cauză voiau waenii să pătrundă în bază? — întrebă Ykebe.

Şeful plutonului îl privi.

— Alpha Centauri, Lumina cum îi spun ei: iată care este cauza. Pe deasupra, au probabil un interes şi în ceea ce priveşte astronava *Galileo.* Ei doresc ca tovarăşii lor, în drum spre planeta Pământ, să se poată întoarce imediat şi nestingheriţi pe

planeta Deemas.

— Dar voi — insistă Ykebe — cum aţi reuşit să vă daţi seama de motivul care i-a determinat pe waeni să forţeze intrarea în baza noastră?

— A venit o delegaţie formată din trei sau patru indigeni, iar doctorul Harrison a încercat să le explice că este imposibil să le fie satisfăcută cererea. În acel moment au venit şi ceilalţi.

— Asta înseamnă că waenii au comunicat cu prietenii lor prin intermediul undelor radio — găsi de cuviinţă şi Ykebe să intervină în discuţie.

— Şi eu presupun că aşa s-a întâmplat — spuse militarul. Apoi adăugă cu un aer de suficienţă: Au vorbit despre moartea stelei Alpha Centauri. Eu, personal, cred însă că este vorba doar de o absurditate.

Montague îi aruncă o privire piezişă:

— Pentru dumneavoastră este o absurditate această eclipsă ciclică?

— Există, fără îndoială, o explicaţie. Sunt convins că este vorba de o perturbare trecătoare.

— Aţi putea să ne însoţiţi la centrala de control? — întrebă deodată Montague.

Militarul dădu dispoziţii precise şoferului, iar apoi se aşeză pe scaun.

Câteva minute mai târziu, vehiculul se opri aproape de unul din turnurile care se ridicau în mijlocul bazei.

Centrul de control fusese amenajat într-o construcţie mai joasă. Patru trepte de piatră dădeau spre intrarea supravegheată de câţiva gardieni înarmaţi. Ykebe şi Montague îşi scoaseră legitimaţiile de recunoaştere. În holul clădirii, cu un aer rece şi impersonal, se puteau vedea nişte tehnicieni adunaţi în grup, foarte preocupaţi de ceea ce discutau în şoaptă.

Montague o apucă pe unul dintre coridoare. Ykebe îl însoţea, potrivindu-şi pasul după mersul deosebit de iute al tovarăşului său. Trecură pe lângă două uşi cuirasate. În faţa celei de-a treia se opriră. Introduseră pe rând cartelele magnetice în dispozitivele special construite pentru ele. Aparatura electronică citi datele înscrise pe fişele respective apoi uşa alunecă într-o parte, lăsâdu-i să intre în localul care era centrul şi inima comandei operative.

Şeful serviciului de comandă, Kurt Bauer, îi zări şi se

îndreptă spre ei.

— Nu vă aşteptam chiar aşa de repede, dar, din fericire, iată că aţi sosit — le spuse el.

— După tot ceea ce s-a întâmplat, ne-am gândit că va fi nevoie, fără doar şi poate, de întregul personal disponibil.

Bauer fu întru totul de acord.

— Situaţia se dovedeşte a fi extrem de delicată. Peste o jumătate de oră, doctorul Harrison îi va convoca pe tehnicieni şi va vorbi cu membrii bazei.

Ridică uşor o mână şi îşi mângâie cu gesturi măsurate părul blond tăiat scurt. Faţa i se posomorî.

— Contactul cu astronava *Galileo* s-a întrerupt, adăugă el. Orice formă de comunicare cu cei de pe navă este, din acest moment, imposibilă.

Ykebe îşi aruncă o privire distrată spre oamenii aplecaţi asupra cadranelor cu schema polară.

— Aţi găsit o explicaţie pentru eclipsa ciclică?

— Din păcate, da.

— Din păcate?

— Jur-împrejurul stelei Alpha Centauri se rotesc două imense corpuri ovoidale din materie eliotropică şi cu o densitate extrem de mare.

— Dar de ce... — încercă să se amestece în discuţie şi Ykebe.

— Cele două corpuri ovoidale au fost lansate pe orbită de către un elipsoid mastodontic de provenienţă extracentauriană.

Montague se uită uluit întâi la Ykebe, apoi la Bauer.

— Extracentauriană, aşa aţi spus?

— În mod sigur — anticipă Bauer. Vehiculul spaţial este condus, probabil, de către fiinţe inteligente. Dar asta nu este totul: suntem convinşi că un mare pericol pluteşte asupra planetei Deemas. Îmi pare rău, însă nu sunt autorizat să vă spun mai multe. Cunoaşteţi instrucţiunile doctorului Harrison.

VI

Steaua plutea pe marea cosmică.

Pavel îi urmărea mişcările pe ecranul panoramic. Când acţionă un cursor, cinecamerele telescopice, plasate în

exteriorul astronavei *Galileo,* scoaseră în relief, mărind-o destul de mult, imaginea stelei Alpha Centauri.

Steaua se legănă, prinsă în strânsoarea celor două corpuri ovoidale din materie eliotropică. Părea şovăielnică. Oscilă de mai multe ori în jurul axei polare, apoi îşi acceleră fuga, apărând pe ecran din ce în ce mai mică.

Firava urmă de speranţă, care încă se încăpăţâna să zăbovească în mintea lui Pavel, se destrămă. De acum încolo nimeni şi nimic nu s-ar mai fi putut opune destinului stelei Alpha Centauri. Până în ultima clipă el crezuse că steaua Alpha Centauri va fi în stare să se elibereze din capcana norului de pulbere, însă ultimele imagini telescopice îi risipiră orice speranţă. Steaua acum dispăruse, iar planeta Deemas era, în aceste condiţii, pierdută. Pentru totdeauna.

Peste nu mult timp, gerul teribil al spaţiului cosmic se va coborî pentru a se aşterne peste întreaga suprafaţă a acestei lumi fertile şi ospitaliere.

În mintea lui Pavel se îngrămădeau tot felul de crude reprezentări: vedea moartea tovarăşilor săi pe planeta Deemas, chipurile albăstrii deformate sub măşti de gheaţă, mâinile lor congelate, fragile asemenea unor arbuşti uscaţi, iar superba bază terestră, prefăcută în fărâme sub acţiunea necruţătoare a gerului.

Şi rasa waenilor? Indigenii n-au avut niciodată refugii izolate din punct de vedere termic în interiorul cărora să poată rezista. Ei ar fi cedat primii întâmplării ucigaşe.

Copleşit de aceste gânduri, Pavel îşi dădu drumul în fotoliu. Alungă, făcând un efort de voinţă, mulţimea de gânduri negre şi îşi impuse să studieze cifrele care defilau pe ecranul convertitorului analogic.

Maiorul Collins se apropie de biroul său. Era un individ bine făcut, cu un chip hotărât.

Pavel îşi ridică privirea.

— Da?

— Domnule, — spuse maiorul — situaţia este din nou calmă la toate nivelele navei. Am fost constrânşi să facem uz de armă, în localul 24, pentru a opri revolta waenilor, dar ei au reuşit să ne scape. Am găsit însă două dintre cadavrele lor. Unul pe coridor, iar altul în interiorul localului.

— Şi Dario Bastia?

Collins clătină din cap.

— Nici o veste. Se pare că a fost ucis de către un deemasian, în timpul acţiunii. Dar corpul său nu a fost găsit. Delegaţia waenilor a intrat în spaţiul gol dintre pereţii exteriori ai navei cosmice. Nu cunoaştem încă intenţiile lor.

Pavel citi ora exactă pe cronometrul cu litiu: şapte şi zero doi, după ora astronavei *Galileo.* Peste câteva minute trebuia să dea ordin să se pună în funcţiune motoarele principale.

— Mai sunt şi alte victime?

— Patru soldaţi din serviciul de ordine, în afară de un rănit uşor dintre membrii echipajului. Soldaţii au fost atacaţi de către waeni. Unul singur se mai află încă în viaţă, dar este într-o situaţie deosebit de gravă. În acest moment medicii tocmai îl operează. Ah, uitasem, — adăugă — Shooker a murit.

— A murit?

— Era gata să tragă cu o puşcă neutronică în oamenii serviciului de ordine. Au fost nevoiţi să-l contracareze.

Pavel îşi mângâie desele sprâncene argintii.

— Maior Collins, poţi să pleci, şi ia-ţi cu dumneata şi oamenii. Îşi însoţi vorbele cu un gest brutal al mâinii: În sala de comandă nu mai este nevoie de ei.

Collins făcu o uşoară plecăciune, se întoarse, apoi îi chemă cu el pe soldaţii care străjuiau încăperea.

Întreaga sa viaţă, Pavel luptase pentru ca astronavele să nu-şi încredinţeze aşa-numitele servicii de siguranţă în mâna militarilor de carieră. Dar admise cu amărăciune că, în acea împrejurare, Collins împreună cu soldaţii săi i-au fost de un real ajutor. În îndelungata luptă împotriva reţelei de birocraţi se înscria, astfel, un punct în dezavantajul lui Pavel.

Convertitorul analogic îşi sfârşi acţiunea de înşiruire a datelor, iar Pavel îl stinse. Comandantul Se simţea sleit de puteri, de parcă întregul său trup devenise pe neaşteptate o povară atât de apăsătoare încât nu mai putea fi cărată.

Târându-şi picioarele fără chef, Pavel se deplasă până lângă ataşatul care se ocupa de comunicaţii.

— Pune în funcţiune sistemul de audiţie generală — îi ordonă. Vreau să mă adresez întregului echipaj.

Tehnicianul urmă întocmai instrucţiunile primite, iar Pavel îşi apropie buzele de microfon.

— Vă vorbeşte comandantul — începu el. Evenimentele din

ultimele ceasuri sunt cunoscute de toată lumea. Elipsoidul Eidos se îndepărtează de sistemul centaurian, târând astronava *Galileo* după el. Vom încerca să ne sustragem forţei magnetice folosind la maxim forţa motoarelor principale. Dacă operaţiunea va fi încununată de succes, ne vom îndrepta imediat spre Pământ, pentru că a ne mai întoarce pe planeta Deemas ar fi o adevărată nebunie. Alpha Centauri a fost smulsă din locul său, absorbită de cosmos. Deemas este condamnată la un sfârşit îngrozitor. Nu ne rămâne decât să sperăm că prietenii şi tovarăşii noştri rămaşi acolo vor fi în stare să găsească o soluţie de supravieţuire.

"Este de datoria noastră să ducem până la capăt misiunea, pentru a povesti popoarelor de pe Pământ înspăimântătoarea soartă împărtăşită de o lume în care pământeni şi centaurieni au pus bazele unei sincere colaborări obţinute cu un enorm sacrificiu de ambele părţi. Vom pune în gardă umanitatea întreagă cu existenţa necunoscutelor creaturi care au hotărât cu atâta dispreţ destinul stelei Alpha Centauri şi al planetelor sale." Pavel simţi ceva ca şi cum ar fi fost lovit în stomac. Întrerupse comunicarea.

— Vă simţiţi rău, domnule comandant? — îl întrebă Valmont, astronavigatorul.

— *Niet.* Nu s-a întâmplat nimic. Pavel puse din nou în funcţiune sistemul de audiţie: Peste un minut, începând din această clipă, motoarele vor fi puse în funcţiune. Am terminat comunicarea. Apoi împinse înainte microfonul. Mâinile îi tremurau. Suntem gata — spuse cu voce moale. Delicatele operaţii preliminare nu admiteau erori. Pavel se apucă de lucru, înfuriat. Activaţi stabilizatorul de forţe! — ordonă el apoi.

— În stare de funcţiune — îi confirmă Martensen, inginerul-şef. Ecuaţie de transferare a diagramei carteziene în polar.

— Modulatorul de căldură, de la zero la zece mii de centigrade — spuse Pavel, şi din acea clipă se simţi din nou stăpân pe propriile sale acţiuni. Spectrul de schimbări, în incluziune.

— Fuziune atomică în plină desfăşurare — îi preciză tehnicianul. Temperatura "sâmburelui", nouă mii de centigrade, în creştere.

— Logaritm de lambda la X tinzând la infinit, pentru X tinzând la N — citi inginerul pe monitor. Funcţie exponenţială

regulată.
— Faza spinterometrică?
— Bulbii bobinei în spectrul violet, peste două secunde.
— Pulsiunea cubică a deuteriului în paralel.
— Curbă ascendentă. Minim 4,3 mu, maxim 28.2 mu.
— Schimbătorul interfazic cu cebiu, gata — silabisi Pavel. Îşi înclină fotoliul, fiind imitat şi de ceilalţi. Am reuşit. Încă cinci secunde.
Activă bateria anti-inerţială. Fire invizibile se răsuciră unele în altele, închizându-l într-o crustă cu rezistenţa zero.
— Porniţi!
La ultimul nivel al astronavei *Galileo,* reactorul de fuziune nucleară vui, încătuşat de câmpurile electrostatice. Enormi solenoizi paragazoşi pulsară la trecerea curenţilor induşi.
"Plasma" sub presiune înaltă este împinsă cu violenţă în schimbătoarele de temperatură şi transformată în particule hiperionice. Energia tahiodinamică ţâşni pe gurile cuptoarelor de sarcină lovind spaţiul exterior ca o bombă: astronava încercă să se elibereze din închisoarea magnetică. Dar nu reuşi să facă decât vreo câţiva centimetri înapoi.
Motoarele lui *Galileo* zguduiau structurile auxiliare ale navei, transmiţând violente vibraţii întregului fuselaj. Un huruit asurzitor şi tonalităţi îngrozitoare parcurgeau de la un cap la altul pereţii despărţitori şi se propagau până în cabinele destinate membrilor echipajului.
Pavel, împreună cu tehnicienii, ţinându-se bine de braţele fotoliilor, au fost foarte surprinşi pentru că nu încercau obişnuita senzaţie de apăsare vâscoasă care însoţea în mod normal impulsul inerţial.
— Cât ne-am îndepărtat? — strigă Pavel.
— Deplasare nesemnificativă — răspunse un membru al echipajului, aflat la dreapta sa.
Un şir de celule piezoelectrice se aprinse pe ecranul principal. Celelalte ecrane puse în legătură cu computerul trasară nişte diagrame de neînţeles.
— Reactorul este pe punctul de a intra în faza critică — anunţă speriat Martensen. Va trebui să diminuăm impulsul.
— Sporiţi emisiunea de deuteriu — insistă Pavel strângând din dinţi.
Chipul răvăşit de grăsime al lui Martensen se făcu palid.

— Dar, comandante, suntem pe punctul de a atinge limita maximă. Poate exploda totul!

— Cât mai avem până la pragul de ireversibilitate al reacţiei atomice?

— Trei sute optzeci de megaspini.

— Mai daţi-i încă trei sute cincizeci.

Inginerul înghiţi în sec, dar împinse maneta, care comanda închiderea şi deschiderea camerei "calde", încă trei sferturi pe scală.

Luminile se desfăşurau în dezordine. Monitoarele forfoteau de culori orbitoare. Huruitul motoarelor, încordate în spasm, inundă în întregime nava.

— Nu mai este nimic de făcut. N-avem nici o şansă să ne eliberăm.

Tehnicienii îl priviră cu atenţie pe Pavel, aşteptând cu sufletul la gură hotărârea sa.

În sfârşit, după câteva clipe lungi ca nişte secole, comandantul spuse:

— Reduceţi la zero reacţia atomică.

Huruitul motoarelor se stinse încet-încet, transformându-se într-un zumzet uşor. Pe ecrane, ghemotoacele de linii roşii se sparseră în bucăţi şi dispărură într-o ceaţă cenuşie.

Pavel dezactivă protecţia inerţială şi se ridică. Clătinându-se, ajunse lângă ecranul panoramic, unde se opri asupra unuia dintre canale. Elipsoidul era încă acolo sus, misterios şi neiertător.

— Eidos a accelerat, — îl informă Valmont — dar câmpul său electromagnetic ne ţine în continuare legaţi de el. Vocea astronavigatorului părea că vine de foarte departe: Suntem în poziţie de şah-mat. Computerul a rezolvat câteva ecuaţii, furnizându-ne două ipoteze: dacă atracţia se va diminua vom putea reuşi să ne eliberăm fără o prea mare risipă de energie; în caz contrar, astronava se va zdrobi de Eidos.

Pavel rămase pe gânduri o bună bucată de vreme, evaluând la rece situaţia expusă de Valmont.

— Ar mai putea fi şi o a treia ipoteză — îşi dădu el cu părerea, întorcându-se spre astronavigator. Noi am presupus că Eidos este constituit din materie în stare solidă, şi în aceste, condiţii impactul ar fi într-adevăr fatal pentru *Galileo.* Dar să ne închipuim, în schimb, că ar fi compus din gaz. Astronava ar

putea să-i perforeze suprafaţa fără să sufere nici o pagubă.

— Cum am putea presupune că Eidos este gazos? O masă aşa de mare de gaz s-ar risipi în scurt timp, dispersându-se în spaţiul cosmic — îi explică Valmont. Eidos ni se înfăţişează ca o formă compactă, delimitată de contururi foarte clare.

Pavel clătină din cap.

— Am studiat cu atenţie elipsoidul; nu-mi pot explica în ce fel moleculele de gaz reuşesc să se menţină unite unele de altele încât dau impresia de corp solid, însă nu vreau să renunţ apriori la ideea mea. Priveşte şi dumneata. Îi arătă ecranul: Observă suprafaţa; vezi cum se întunecă în mai multe puncte? Şi acele pete care se tot lăţesc? Ei bine, din câte ştiu eu, nici un metal nu are asemenea proprietăţi. Petele ar putea fi depresiuni moleculare în stratul gazos, care posedă o temperatură inferioară faţă de cea de la suprafaţă.

— Dacă este aşa cum presupuneţi dumneavoastră — insistă Valmont — înseamnă că depresiunile ar trebui să se risipească în scurt timp, pentru că aria de gradaţie superioară este mai mare decât suma suprafeţelor depresiunii şi, în consecinţă, ar ceda căldură zonelor de joasă temperatură.

Pavel evaluă cu atenţie răspunsul lui Valmont în raport cu propria sa teorie. Analiza prospectată de către astronavigator ar putea fi acceptabilă, după legile fizicii tradiţionale. Dar elipsoidul, în toată complexitatea sa, tindea să răstoarne legile fizice, începând chiar cu îngrozitoarele dimensiuni care se băteau cap în cap cu toate conceptele fundamentale ale mecanicii gravitaţionale şi până la capacitatea de a produce materie — energie capabilă să înglobeze şi să deplaseze stelele de pe traiectoria lor.

— Am putea să analizăm obiectul prin intermediul unui detector — propuse Pavel, dar interferenţele electronice ar putea falsifica rezultatele. Unica modalitate de a lămuri exactitatea ipotezei mele constă în a lansa o sondă automatică în imediata vecinătate a lui Eidos, chiar dacă după toate probabilităţile există riscul ca sonda să se dezintegreze.

— Să încercăm — fu de acord şi Valmont. Câteva informaţii vom obţine oricum. În acelaşi timp, aş propune să bombardăm obiectul cu unde radio, pentru a cerceta probabila ionizare a crustei externe a elipsoidului.

— De acord. Cât timp va fi necesar pentru a pregăti

proiectilul balistic?
— În jur de o oră. Vom utiliza o rază modificată în conformitate cu noile condiţii, cu un carburant chimic. Gazul exploziv hipergolic, acid nitric şi hidrazină, vor produce explozia la simplul contact dintre cele două substanţe. Pentru aparatele telemetrice ne vom servi de o secţiune mediană a unui con de salvare.
Pavel şi Valmont se aşezară lângă terminalul video pus în legătură cu un computer.
— Efectuează operaţia de echilibru a proiectilului balistic — îl invită Pavel.
Valmont apăsă pe claviatură. Chipul său uscăţiv şi bronzat deveni extrem de atent.
În numai câteva secunde calculatorul elaboră complexa ecuaţie, iar arcul electronic scrise:
V = 70 KM/SEC.
— Raza, după faza de accelerare primară, va atinge viteza de 70 km/sec. — interpretă Valmont. Este mai mult decât suficient pentru a ajunge la destinaţie în aproximativ patru ore.
— Numai dacă Eidos ne va lăsa timpul necesar, *tovarişci* — adăugă Pavel.

VII

Tolănit pe podea, cu spinarea sprijinită de o arcadă de oţel, Dario îşi masa picioarele amorţite de frig. În acea parte a galeriei, temperatura trebuia să fie în jur de cinci grade centigrade, semn evident că prin apropiere se afla în funcţiune un complex sistem de răcire.
Îşi înălţă privirea. Lumina, firavă şi de o nuanţă roşiatică, se revărsa ca o ploaie din bulbii incandescenţi fixaţi la o depărtare de aproximativ patru metri unul de altul. Un nesfârşit şir de grilaje ajurate se desfăşura la câţiva metri distanţă de tavan, de-a lungul îngustei galerii.
Zzwi se afla ghemuit la numai câţiva paşi înainte, înconjurat de tovarăşii săi waeni. Rănile de pe corpul bătrânului deemasian se micşorau cu o rapiditate surprinzătoare.
În penumbră, grupul waenilor emana o firavă fosforescenţă.
Dario se înfioră.

— Aici vă aflaţi destul de în siguranţă — spuse după ce puse în funcţiune ototraducătorul. Va fi foarte greu să vă dibuiască cineva, cu excepţia cazului în care ar sări în aer întreaga astronavă *Galileo.* Daţi-mi drumul, — continuă el — voi explica întâmplarea şi vă voi dezvinovăţi în legătură cu acţiunea nechibzuită a lui Ttlai.

— Nu te vor crede — îi răspunse Zzwi. Ei vor să se răzbune cu orice preţ.

— Greşeşti dacă îi bagi pe toţi oamenii în aceeaşi oală — insistă Dario. Doar am trăit atâta vreme împreună cu semenii tăi. Îţi aduci aminte ce ţi-am spus în timpul primelor noastre întâlniri? Nici un om nu este egal cu semenul său. Acum s-ar putea spune că tu ai uitat.

Zzwi se apropie. Cei şase ochi-perlă îi scânteiară pe chip.

— Este greu de explicat încercarea prin care trecem în acest moment — spuse el. Lumina este pierdută. Pe Rjah mulţi dintre tovarăşii noştri au murit din cauza voastră, iar alţii or să moară în scurt timp. Poate că întreaga rasă a waenilor va fi nimicită.

— Cum poţi să spui una ca asta cu atâta Convingere? — întrebă brusc Dario. Nu s-a primit nici o veste de pe planeta ta.

Imediat însă se căi pentru faptul că s-a exprimat într-un mod atât de necugetat. Ştia prea bine că Zzwi, la fel ca orice alt waen, era capabil să perceapă evenimentele la distanţă. Emanaţiile emotive de mare intensitate se propagau de la unii la alţii, într-un continuu schimb de informaţii care se năpusteau asupra inconştientului lor, ca şi cum ar fi fost vorba de acelaşi organism viu.

— Dar şi pământenii de pe Rjah vor pieri — continuă Zzwi. Dar noi avem unele şanse de a supravieţui. Eu împreună cu ceilalţi ai mei vrem să ajungem pe Pământ. Noi am discutat deja despre asta şi ne-am pus de acord. Nu ne mai rămâne altceva de făcut, dată fiind situaţia. Ne vom uni cu fraţii noştri care de multă vreme trăiesc pe planeta ta împreună cu fiinţele omeneşti şi vom cere să ni se permită de a construi o mică fâşie cu lumea noastră. Asta ne-o veţi permite, nu?

Dario înghiţi în sec.

— Cred că da — răspunse.

Nu se aştepta la atâta hotărâre din partea waenilor, cu atât mai puţin la un program deja stabilit pentru viitor.

Cu siguranţă că nu acesta era momentul prielnic să-l pună la curent pe Zzwi cu gravele probleme care zguduiau Terra. În ciuda eforturilor conjugate ale sociologilor, psihologilor şi oamenilor politici din toate colţurile lumii, problema rasială rămânea încă deschisă. Cum ar fi reacţionat, oare, popoarele de pe Pământ la o invazie extraumană pe planeta lor? Conceptul de colonizare ar fi fost răstălmăcit. Atâta vreme cât pământenii erau cei care invadau, chiar dacă plini de intenţii paşnice, alte planete, totul era trecut cu vederea, dar o invazie de creaturi atât de diferite de ei, cum erau deemasienii, cum ar fi fost primită? Iar waenii şi-ar fi menţinut, oare, creşterea demografică în limitele stabilite?

Dario era sigur că nu. Observă cu melancolie silueta lui Zzwi. Un destin crud se împotrivea waenilor.

— Nu vom putea rămâne aici pentru eternităţii — spuse pământeanul. Dacă astronava *Galileo* va intra în propulsie sub-lumină vom fi puşi într-o mare încurcătură.

— Vom rezista — spuse Zzwi. Îşi clătină muşchii spatelui cu o mişcare care amintea modul în care animalele sălbatice îşi scuturau spinarea. Am trecut noi prin încercări şi mai grele, pe Rjah.

Dario înţelese că nu avea nici o şansă de a se împotrivi încăpăţânării deemasianului.

— Poate că voi veţi reuşi să treceţi cu bine peste faza de accelerare, dar eu nu voi reuşi. Noi, fiinţele umane, nu posedăm o rezistenţă fizică egală cu a voastră. Noi avem nevoie de o pricepere ieşită din comun, pentru a fi în stare să învingem forţa inerţială.

Zzwi închise ochii şi-i deschise puţin după aceea.

— Îmi pare foarte rău pentru tine — îi spuse cu voce scăzută. Vom încerca să te ajutăm, pe cât ne va sta în putinţă.

Dario se înspăimântă. Simţi cum propria sa respiraţie devine din ce în ce mai anevoioasă.

— Dar nu vreţi să înţelegeţi! Fără acele aparate speciale, pentru mine este sfârşitul.

Silueta lui Zzwi se îndepărtă vreo câţiva metri, curmând dialogul. Ceilalţi waeni se apropiară de şeful lor.

Dario alunecă razant cu peretele despărţitor. Propriile sale cuvinte deveniră grele, dezvăluindu-i realitatea pe care trebuia s-o înfrunte în cazul în care ar fi rămas acolo să aştepte.

Prezenţa fricii se înfiripă în mintea sa. În fond, unica şansă a waenilor pentru a întoarce jocul în favoarea lor era el. Prin moartea lui, planurile lor ar fi eşuat. Nu, nu înţelegea ceea ce ţintea Zzwi. Oare nu cumva deemasienii sperau să rămână ascunşi acolo pe toată durata călătoriei spre Pământ? Ar fi fost absurd. Astronavei *Galileo* i-ar fi fost necesare aproximativ nouă luni pentru a ajunge la destinaţie, cu o viteză egală cu trei sferturi din cea fotonică.

O vibraţie sonoră, transmisă de arcade şi de podea se împrăştie în aer.

— Motoarele! Intrăm în acceleraţie!

Dario ţâşni înainte, dar sfârşi prin a se izbi cu fruntea de un obstacol. Zzwi interveni imediat.

— Opreşte-te!

Dar Dario, după o clipă de ezitare, se aruncă disperat spre capătul coridorului. N-ar mai fi fost în stare să ajungă în timp util în sala de comandă, sau în orice alt loc unde ar fi putut să înfrunte în siguranţă faza iniţială a impulsului, dar mintea sa întunecată nu voia şi nu putea să admită acea constatare simplă.

Zzwi îl urmări, afişând un oarecare calm: era convins că va reuşi să-l oprească pe pământean în câţiva metri. Deemasianul devoră pur şi simplu distanţa şi îl lovi pe Dario peste picioare, însă fără a se dovedi prea vehement în acţiunea sa. Când omul se rostogoli, Zzwi îi căzu în spinare, imobilizându-l cu braţele.

— Dă-mi drumul! împuţitule, bastard blestemat! Dă-mi drumul! Dar Zzwi îl ţinea cu putere lipit de toracele său. Lasă-mă! LASĂ-MĂ!

Se zbătea, dând din picioare şi izbind cu furie în faţa deemasianului. Frica îi înzecise forţele.

— Stai cuminte sau te strivesc — îi ordonă Zzwi cu un calm de gheaţă.

Dario i se abandonă. Zzwi slăbi strânsoarea, eliberându-l. Pământeanul se ghemui la podea, ascunzându-şi chipul între mâini. Surprins, observă că puternicul tremur al aerului dispăruse. Îşi sprijini mâinile pe podea, cu frica de a nu percepe o uşoară creştere a vibraţiilor, dar muşchii palmei nu-i dezvăluiră decât zumzetul motoarelor.

— Nu… nu au acţionat acceleratoarele sub-lumină. Afişă o grimasă care ar fi trebuit să fie un surâs. Cunosc bine poziţia

noastră şi nu vreau să ni se întâmple nimic rău.

Se ridică în picioare, îşi aranjă şuviţele de pe frunte, reţinându-şi un suspin de durere, încă zguduit de şoc, apoi se strădui să-şi stăpânească tremurul braţelor.

— Încearcă să ne ajute — spuse el revenindu-şi puţin. Acum totul este aranjat. Nu trebuie să vă mai temeţi de nimic. Hai să ne îndepărtăm de aici.

Îşi trase nădejdea din propriile cuvinte.

Zzwi îl privea cu o anumită suspiciune.

— Eşti prea pripit în concluzii — îl apostrofă deemasianul. Siguranţa ta este dictată de spaimă.

Recea înfăţişare a waenului frână avântul lui Dario.

— Dar de ce continui să te încăpăţânezi în modul tău de a acţiona? — îl întrebă, vădit încurcat.

O undă de rătăcire îl parcurse. Frustrarea îl prindea în ghearele ei de fiecare dată când Zzwi, cu o logică de fier, era gata să zdrobească orice propunere a sa de colaborare. Simţi cum furia i se transformă în lacrimi de durere.

— Scopul nostru este de a ajunge pe Pământ, — îi spuse Zzwi — şi trebuie să ajungem acolo teferi. Cine ne poate asigura că, odată ajunşi în spaţiile care ne-au fost destinate, nu vom fi eliminaţi prin represalii?

— Nu pot să spun nimic cu precizie, dar în mod sigur militarii vor începe din nou vânătoarea, şi este de neconceput ca voi să rămâneţi ascunşi aici pentru atâta vreme.

Pământeanul se luptă în linişte cu sine însuşi, oprindu-şi cu greutate gândurile înspăimântătoare. Dacă Pavel se va încăpăţâna să refuze orice tratative în legătură cu răpirea lui, sau ar fi vrut cu orice preţ să plătească pentru oamenii morţi din patrula sa, pentru Dario n-ar mai fi existat nici o scăpare.

În schimb, dacă waenii l-ar fi lăsat liber, se simţea în măsură să risipească suspiciunile care, după toate probabilităţile, îl chinuiau pe Pavel şi pe oamenii de ordine. Dar Zzwi nu ar fi acceptat în ruptul capului o astfel de soluţie, mai ales pentru că nu putea să ierte pământenilor faptul că au deschis focul împotriva lor, trecând însă peste comportarea stranie a grupului său în timpul atacului lui Ttlai.

— Un moment, spuse Zzwi. Ai folosit formula cea mai potrivită: oamenii vor începe din nou vânătoarea. Iar această afirmaţie a ta reflectă pe deplin gândurile mele: ne-au

condamnat înainte de a ne fi judecat.

— M-am exprimat greşit — încercă să remedieze Dario. Voiam să spun că vor intensifica cercetările. Rămânând însă ascunşi, voi admiteţi implicit propria voastră vinovăţie, lucru care nu este adevărat, — se grăbi el să sublinieze — şi veţi lăsa spaţiu liber celor care au susţinut întotdeauna ostilitatea Waenilor împotriva pământenilor.

— Ostilitatea?

Dario îşi muşcă buzele. A lăsat să-i scape din gură mai mult decât se cuvenea.

— Asta înseamnă , că voi oamenii ne-aţi minţit întotdeauna! — izbucni Zzwi. În sufletul vostru voi îi consideraţi pe waeni drept duşmani!

— Unii dintre ei chiar sunt convinşi de asta — admise Dario. Dar ei reprezintă un număr infim în raport cu cei care vă sprijină, dar aici, pe *Galileo,* vă aflaţi între prieteni.

— Ceea ce ai exprimat prima dată mă nelinişteşte. Cuvintele tale sunt sincere, dar nu-mi risipesc temerile. Prea multe lucruri se întâmplă spre a le infirma.

Deemasianul era furios, dar, în acel moment, lăsa impresia că încearcă să găsească un punct de contact care să-i înlesnească posibilitatea de a înţelege modul de vedere al lui Dario.

O mână invizibilă îl prinse cu putere pe pământean de glezne şi îl ridică spre tavan. Dario dădu din mâini, asemenea unui înotător care este pe punctul de a se scufunda. Respiraţia i se opri în piept. Se pomeni deodată cu capul în jos fără să apuce să priceapă ce se întâmplă. Îl văzu pe Zzwi, ridicat la aproximativ doi metri de podea, zbătându-se în vana tentativă de a-şi găsi poziţia de echilibru, în timp ce braţele, o imitaţie grotescă a celor umane, se osteneau să lovească puternic în gol.

Gravitaţia artificială a astronavei fusese anulată. Astronava *Galileo* se transformă într-un fel de piscină imensă, unde oamenii şi obiectele pluteau în voie.

Dario vâsli prin aer. Reuşi să atingă uşor cu degetele un cârlig metalic care ieşea din perete, se prinse de el şi se sprijini de scheletul navei cu întreg corpul.

Zzwi se încovriga şi se întindea întocmai ca un tub de cauciuc animat. Waenul plutea, abandonat lui însuşi. Marsupiul

său se umflă, apoi se contractă şi rămase lipit de abdomen.

Dario nu reuşea să înţeleagă ce anume se întâmplase. Lămpile care avertizau întâmplările neprevăzute se stinseră şi apoi se aprinseră din nou. Galeria strimtă unde se aflau căpătă forme neobişnuite.

Mai întâi, pereţii părură că se strâng până aproape de a se atinge, apoi se îndepărtară, arcuindu-se spre exterior, în timp ce zăbrelele de pe tavan şi însăşi bolta se subţiară într-atâta încât deveniră aproape transparente. Bulbii incandescenţi se lungiră întocmai ca o axă de ceară, iar podeaua părea că se onduleazâ căpătând forme de cocoaşe şi de diferite scobituri, întocmai ca una dintre acele barăci cu ecrane fototorsionante care erau la modă în parcurile pentru distracţii de pe Pământ.

Dario percepu o forţă foarte puternică întinzând toţi atomii din corpul său în mii de direcţii diferite, dar nu încercă nici o senzaţie de durere. O extremă uşurinţă puse stăpânire pe el.

La toate nivelele astronavei fenomenul se repetă. Echipajul, surprins şi înspăimântat, asista şi participa deopotrivă la halucinantele efecte plastice, ca şi cum ar fi fost împrăştiat, în întunericul astronavei, un puternic psihomedicament.

Afară, în spaţiul cosmic, Eidos îşi urma lungul său drum prin necunoscut.

Continuumul cosmic era replăsmuit ca un canal semicilindric înăuntrul căruia masa imensei nave care îl produsese se avânta cu o viteză înspăimântătoare. Moleculele hoinare în zona din spatele enormului corp ovoidal se fragmentară şi săriră în părţi aidoma apei din bălţi lovită de un mai.

În spatele obiectului, astronava *Galileo* părea o stea de mărimea a şasea. Astronava terestră părea suspendată de un pendul. Se apropia şi se îndepărta de Eidos, desenând un arc scurt, atrasă şi respinsă de viituri magnetice instabile şi — în acelaşi timp — oscila la dreapta şi la stânga, cu o mişcare sinuoasă, cuibărită în invizibila prăbuşire trasată în cosmos de nava străină.

Ajungând la apogeul fiecărei oscilaţii, *Galileo* se oprea în echilibru, pradă unor forţe opuse, înainte de a repeta traiectoria izocronă.

Amploarea arcului de scris longitudinal se diminuă încet-încet, iar astronava se stabiliză într-un punct precis, la trei sute

de mii de kilometri de Eidos.

*

În interiorul lui *Galileo,* nebunescul joc metafizic începu să slăbească în intensitate.

Zdruncinat de fantasticele dimensiuni percepute, Dario se grăbi să revină la realitate. Coridorul deveni din nou imobil, luminile fixe, picioarele lui Dario, rămase nevătămate, se aflau la locul lor. Gravitaţia artificială se consolidă. Zzwi se prăbuşi la pământ cu un trosnet cumplit.

Dario simţi cum punctul său de sprijin îi scapă din mâini. Mai strânse încă o dată metalul în mâini într-o ultimă încercare de a frâna căderea, dar cârligul, prea mic, îi alunecă. Pământeanul se izbi de, podea cu picioarele unite, îndoindu-şi genunchii pentru a diminua impactul. Se legănă. Picioarele amorţite îl făcură să-şi piardă echilibrul. Căzu pe spate lovindu-se cu spinarea de podea.

Zzwi se mişcă foarte greoi.

— Sunt rănit — gâfâi el. În marsupiu. Diapazonul molecular... S-a sfărâmat. Ajută-mă.

Un gând fulgerător îi dezvălui lui Dario că acela era momentul prielnic pentru a încerca să fugă, acum când waenii erau neatenţi şi departe. Ceva însă, venind din interiorul său, îl împiedică. Nu putea să abandoneze un vechi prieten, chiar dacă acesta se dovedise a fi gardianul său.

Încă foarte încurcat după extraordinara experienţă trăită, Dario îşi izgoni din minte nebuneştile imagini care îi defilau prin cap, şi se apropie de Zzwi.

— Diapazonul? Eram convins că nu-l ai cu tine — se miră el.

Diapazonul molecular, sau permutatorul atomic cum îl numeau alţii, era o rocă paralelipipedică de origine endogenă, de dimensiunea unui pepene modest, formată din material friabil dispus în lamele cristaline. Corpul acesta stratificat era folosit de către waeni în calitate de amplificator al undelor psihice, care, stimulat prin puterea de voinţă a operatorului, permitea să se modifice structura atomică a materiei.

Cea mai mare parte a indigenilor poseda un astfel de dispozitiv de care aproape niciodată proprietarul nu se despărţea. Era folosit drept instrument de lucru, unealtă pentru

sculptat şi, nu în ultimul rând, ca joc şi distracţie pentru petrecerea timpului liber, în această privinţă waenii fiind de-a dreptul maniaci.

— A fost o greşeală să-l iau cu mine — se bâlbâi Zzwi.

Îşi contractă pântecul şi dădu afară două bucăţi groase de mineral pline de sânge. Le prinse bine cu pseudodegetele sale şi le aruncă într-o parte. Înfipse extremitatea fibrilelor în marsupiu, dar imediat după aceea le retrase.

— Nu reuşesc. Fragmentele îmi taie carnea. Te rog să mă eliberezi de această tortură.

Dario se puse în genunchi lângă creatură. Citi pe chipul lui Zzwi o acută suferinţă, în timp ce micul grup de waeni, în aparenţă nevătămaţi, îl înconjura pe bătrânul deemasian.

— Întoarce-te pe spate, să văd ce pot face. Ajutat de ai săi, şi cu o oarecare dificultate, Zzwi se întoarse.

— Acum încearcă să nu te mişti, dacă crezi că vei reuşi — spuse pământeanul.

Îşi introduse mâinile până la coate, cu gesturi delicate, până în interiorul pântecului lui Zzwi. Dario îşi înghiţi saliva, cuprins de greaţă. Simţi cum sângele vâscos al străinului îi înfăşoară degetele. Pipăi îndelung prin interiorul pungii adipoase. Unele dintre fragmente, dure şi colţuroase, erau adânc înfipte. Se osteni îndelung pentru a le scoate, mai ales pentru că se temea să nu provoace şi alte daune lui Zzwi, iar când le avu în mâini observă pentru o clipă plăcile desfăcute în dezordine, înainte de a le arunca departe.

— Cred că am reuşit să extrag schijele cele mai groase — spuse el în sfârşit.

Zzwi nu-i răspunse. Gura întredeschisă lăsa să se zărească dublul şir de dinţi ascuţiţi.

— Mă poţi auzi? — spuse Dario.

Vocea deemasianului se făcu auzită foarte slab şi nesigură:

— Te ascult. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, dar este inutil. Îmi mai rămâne puţin timp de trăit.

Dario încercă un sentiment de milă faţă de bătrânul waen. Respectul şi stima pe care le avea pentru Zzwi, consolidate în lunga perioadă de convieţuire pe planeta Deemas, se prefăcu într-o profundă consternare.

— Nu reuşeşti să opreşti hemoragia?

— Am câteva artere vătămate.

— Mă duc după ajutor — se hotărî Dario.

Se ridică în picioare. Sângele deemasianului îi picura printre degete, pătându-i pantalonii.

— Nu!

— Nu mă poţi opri — îndrăzni să-i spună pământeanul. De data aceasta eu sunt cel care conduce jocul.

— Îi pierzi din vedere pe colegii mei.

Vocea lui Zzwi era o răguşită undă herţiană rătăcind prin aer.

— Eşti încăpăţânat. Şi insişti în încăpăţânarea ta până în ultima clipă.

După o veşnicie, Zzwi consimţi:

— Bine. Hhri te va însoţi. Simt însă că nu ne vom mai revedea niciodată.

Dario clătină din cap. Nu încerca nici un resentiment faţă de Zzwi, în afara unei mari tristeţi.

Hhri, un waen cu trupul ascuţit, veni foarte aproape de el. Scurtele mustăcioare roşii ale creaturii scoteau în relief faptul că este *încă* foarte tânăr. Nu putea să aibă mai mult de vreo patruzeci de ani deemasieni.

Pământeanul îi sări în spinare şi se prinse cu putere de excrescenţele cărnoase.

— Să nu mai pierdem timpul — spuse el. Poate că există o posibilitate de a-l salva pe bătrânul Zzwi. Să mergem.

*

Vârtejul gravitaţional amesteca materia interstelară în urma lui Eidos. Prinsă de ciclon, astronava *Galileo* a fost constrânsă să urmeze obiectul, înaintând cu aceeaşi viteză, de-a lungul abisului presărat cu vii lumini îndepărtate.

VIII

Pe Terra, la Centrul de Cercetări Spaţiale, doctorul Hakel îl observa pe waen dincolo de peretele de cristal blindat, rătăcind fără scop de la un cap la altul al încăperii. Creatura străină se mişca prin salturi făcute la întâmplare şi neaşteptate, mergea până într-una din marginile camerei, se întorcea spre marginea

opusă, fără însă a traversa prin centru. Parcurgea perimetrul într-o vie excitaţie, ca şi cum ar fi încercat o cale de ieşire. Continuă aşa o bună bucată de vreme. Sărea, se rotea în jurul lui însuşi, se apropia de peretele de cristal, care îl separa de camera de unde Hakel îl studia în linişte, apoi se întorcea cu o bruscă mişcare a cozii.

La sfârşitul acestor evoluţii se cuibări într-un unghi al cuştii. Puternicul său corp fu străbătut de o serie de ondulaţii, coada izbi solul de două ori, într-o rapidă succesiune.

Cu mâinile încrucişate la spate, Hakel schiţă o grimasă de triumf.

— Ai înţeles cine este stăpânul — murmură el. De data aceasta nu vei mai primi obişnuita doză de anestezic. Vreau ca voinţa ta să fie înfrântă.

Lângă Hakel, grupul format din cinci asistenţi, postaţi chiar în faţa geamului, punea în evidenţă reacţiile corporale ale străinului prin intermediul unor sofisticate dispozitive electronice.

Expresia nemiloasă a lui Hakel reflecta gândurile care îi bântuiau prin creier.

— Putem să începem — spuse el. Obligaţi creatura să se deplaseze în centrul cuştii.

Un tehnician puse în funcţiune o serie de comenzi şi introduse o fişă în minicomputer. În interiorul închisorii, două braţe telescopice, filiforme, ţâşniră din pereţi de-a lungul geamului. Stimulatoarele fluctuară, aidoma unor cârcei zguduiţi de vânt, şi îşi îndreptară terminaţiile ascuţite spre waen. Creatura însă nu se mişcă. Privirea sa părea fixă, fără viaţă, dar în realitate studia cu o înţelegere crescândă vicleana manevră a aparatelor manevrate de către oameni.

Waenul lăsă stimulatoarele să se apropie. Când erau pe punctul de a-l atinge, făcu un salt înainte. Se duelă cu ajutorul cozii şi al braţelor. Stimulatoarele se feriră cu abilitate de loviturile de sus în jos şi de cele din părţi, revenind cât se poate de repede în zona de atac.

Hakel, care asista satisfăcut, îşi aruncă spre creatura străină privirea de un cenuşiu de oţel. Era încercat de o crudă emoţie văzând cum waenul se descurcă şi reuşeşte să scape de vârfurile stimulatoarelor care, dacă l-ar fi atins, l-ar fi conectat la o tensiune electrică de voltaj mediu.

— Hai sus, frumosule — bolborosea Hakel. Trebuie să vii în mijlocul cuştii.

Braţele filiforme ţinteau creatura din două unghiuri diferite. La orice încercare a stimulatoarelor waenul era capabil să găsească o cale de scăpare. Un om n-ar fi avut niciodată posibilitatea să controleze simultan amândouă terminaţiile. În schimb, un waen era în stare să o facă; poseda mai multe organe vizuale, iar acestea îi permiteau să beneficieze de un unghi optic mai mare.

După zece minute de asalturi continue urmate de alte eschivări prompte, Hakel îşi pierdu răbdarea. Duelul nu se termina repede şi după dorinţa lui, aşa cum programase.

— În concluzie, — şuieră întors spre un tehnician — nu sunteţi capabili să aduceţi acest animal fără nici o putere în mijlocul cuştii?

— Dar, doctore, — încercă să se scuze acesta — programul introdus în computer nu prevede o viteză de reacţie atât de mare din partea subiectului.

— Dă-te la o parte! — răcni Hakel. O să-ţi arăt eu cum se utilizează stimulatoarele. Nici nu ai nevoie de computer, este suficientă comanda manuală.

Hakel se aşeză în locul asistentului, deconectă programul, luă în mâini cele două manete de pe marginea măsuţei şi îşi sprijini picioarele pe pedala care ieşea prin podea.

Computerul ţăcăni ştergând din memorie informaţiile precedente. În faţa lui Hakel se afla o claviatură cu senzori, în cazul în care ar fi dorit să încredinţeze computerului executarea operaţiilor.

O stare de intensă excitaţie invadă mintea lui Hakel. În acest moment era numai el singur împotriva waenului. Împinse manetele stimulatoarelor la maxim şi începu nemiloasa vânătoare.

Waenul îşi dădu imediat seama de schimbare. Stimulatoarele deveniră mult mai precise în atacurile pe care le efectuau, încercările de a-l atinge deveniră mult mai furioase, mai eficiente, şi nu se mai limitară la a-l împinge într-o direcţie determinată.

Hakel era lac de sudoare. Fruntea sa era presărată de picături reci. Părea că om şi mecanisme, deopotrivă, deveniseră o singură fiinţă: *simţea* că toate comenzile de serviciu se

integrau în propriul său corp, deveneau extensii ale propriilor braţe, ale propriilor picioare şi ale propriei minţi.

Unul dintre stimulatoare reuşi până la urmă să-l atingă pe waen. Fu eliberată imediat o descărcare electrică. Corpul străinului se zvârcoli, iar Hakel rânji batjocoritor.

La subsolul Centrului Spaţial, închişi între patru pereţi robuşti, trei waeni sufereau în tăcere, încercând ei înşişi torturile pe care le îndura semenul lor. Păreau de-a dreptul înnebuniţi. Cozile lor biciuiră aerul, iar corpurile lor fură zguduite de o mânie neputincioasă, izbindu-se de pereţi.

Hakel îl provoca pe waenul din cuşcă constrângându-l la permanente şi neaşteptate salturi. Creatura nu mai era în stare să continuie lupta. Renunţă, istovit, căzând cu spatele sprijinit de peretele de cristal.

Biologul deveni deosebit de crud. Waenul nu mai reacţiona, şi la fiecare descărcare electrică trupul său se limita să se scuture cu greutate.

Hakel spori potenţialul electric al stimulatoarelor.

— Înaintează, blestematule! — îi şuieră printre dinţi. Te afli în puterea mea, de acum încolo. Trebuie să te deplasezi spre centrul cuştii. Te aşteaptă acolo o surpriză.

Silabisea cuvintele, şi la fiecare silabă introducea mai adânc stimulatoarele în carnea waenului.

Creatura rezistă îndelung, apoi, resemnată, alunecă încet îndreptându-se spre centrul camerei.

În acel moment Hakel scoase un strigăt de bucurie. Se adresă apoi asistenţilor:

— Putem să începem acum cea de-a doua fază a operaţiunii.

Nenumărate inele de fibre oţelite ţâşniră din podea şi îl făcură prizonier pe waen. Stimulatoarele se retraseră, dispărând, ca şi cum n-ar fi fost niciodată, în pereţi. Creatura nici nu mai încercă să se elibereze, oricum ar fi fost inutil, chingile îi împiedicau orice fel de mişcare.

Hakel lăsă comenzile şi se ridică în picioare. Apoi aruncă o privire piezişă, clocotind de dispreţ faţă de waen.

La numai câţiva centimetri de acesta, o secţiune dreptunghiulară a podelei dispăru. În locul său îşi făcu apariţia un cub de plastic cu latura de un metru. Pe cub se puteau vedea un bloc mai mic de oţel pur şi un corp solid de formă neregulată,

înalt de vreo douăzeci de centimetri, compus din lamele irizate care se desprindeau din corpul central în nenumărate ramificaţii ascuţite: nu era altceva decât un diapazon molecular.

— Introduceţi tensiune electrică în pereţii cuştii. Cum reacţionează waenul?

Nu obţinu nici un răspuns. Hakel se înfurie:

— Am solicitat starea clinică a creaturii! Dar unde naiba s-a ascuns ataşatul însărcinat cu astfel de probleme?

— Ronchi a ieşit pentru câteva clipe, domnule — răspunse un tehnician. Nu se simţea bine.

Biologul, drept răspuns, mormăi ceva de neînţeles. Pereţii de sticlă ai cuştii zumzăiră, străbătuţi de un flux electric.

— Am făcut asta pentru a evita neplăcutele inconveniente care ar putea surveni în cazul în care waenul ar încerca să schimbe, cu ajutorul diapazonului molecular, consistenţa atomică a pereţilor — sublinie Hakel.

Sensibilii pedunculi de cristal se revărsară într-o adevărată ploaie dinspre tavanul cuştii şi se lipiră cum putură mai bine de trupul waenului.

— Receptoarele neurofiziologice sunt pregătite — anunţă unul din membrii asistenţei.

— Foarte bine. Injectaţi psihoinductorul.

Din cub ieşi un braţ telescopic în al cărui vârf strălucea ameninţătoare o intrasondă metalică. În faţa noii ameninţări, waenul avu o tresărire; se strădui să se retragă pentru a evita ultima tortură, refugiindu-se în fundul cuştii, dar intrasonda continuă să se prelungească spre craniul său şi, în cele din urmă, îl ajunse: vârful metalic pătrunse implacabil în fruntea creaturii. Zguduit de spasm, waenul se agită şi închise ochii.

Hakel se aşeză aproape de tehnician şi studie pe ecranul neuroscopului cum o serie de linii sinusoidale descriau diferite salturi şi neaşteptate căderi de fază.

— Medicamentul TX 21 este pe cale de a-şi face efectul — spuse unul dintre asistenţi. Preparatul cu proprietăţi psihicoinductoare a trecut dincolo de primul strat cortical conştient al subiectului.

Hakel îl privea cu suspiciune pe waen. Creatura îşi menţinea ochii închişi. Intrasonda îi ieşea direct din frunte întocmai ca un corn încovoiat.

Un conglomerat ciudat de linii în dezordine, mişcându-se la

întâmplare, apăru pe ecranul neuroscopului.

Asistentul ataşat ca specialist în aparatura de control cerebral se strădui să regleze unul dintre butoane. Ghemotocul de unde se sfărâmă însă, desfăcîndu-se în trei fascicule orizontale. Diagrama superioară indica o constantă pierdere a capacităţii de voinţă, cea din poziţie mediană indica o inhibiţie indusă, iar cea inferioară indica diverse faze ale reacţiei inconştiente care era cauzată de acţiunea la nivel sub-sinapsic a medicamentului.

— Facultăţile de a reacţiona la solicitările inconştiente sunt anulate — pronunţă rar şi apăsat unul dintre tehnicieni. Subiectul se află în acest moment într-o stare de comă artificială semiprofundă.

Hakel suspină.

— Punem în funcţiune traducătorul simultan en-docranian — ordonă el. Acum suntem în măsură să începem cu adevărat experimentul.

Osciloscopul vascular îşi acceleră impulsurile. Cele două inimi ale creaturii străine, plasate pe laturile toracelui, intrară într-un proces de fibrilaţie.

— Reacţia subiectului este anormală. Baza inconştientă rezistă la acţiunea psihoinductorului.

Hakel fu copleşit de surpriză.

— Imposibil! — spuse el — starea de transă nu poate să fie transformată în altceva sau măcar modificată fără ajutorul unei substanţe chimice catalizatoare externe.

— Colapsul tocmai se produce. Nu se observă nici o reacţie la psihoinductor.

Hakel îi aruncă waenului o privire piezişă. Creatura avea gura deschisă, iar pe mustăcioarele ei se lipise un lichid lăptos. Braţele îi căzuseră fără vlagă de-a lungul toracelui, în timp ce fibrilele se adunaseră din nou într-un singur ghem.

— Este pe punctul de a-şi da duhul — şopti cu voce moale şi nesigură un tehnician.

Privirea biologului căzu ca un fulger asupra asistentului. Nu suporta ca nimeni altcineva să sublinieze evidenţa faptelor înainte să o facă el în cazul în care creatura străină ar fi murit, el ar fi pierdut un preţios subiect pentru experimentele sale. Ar fi avut nevoie de o groază de vreme pentru a pregăti pe un altul, iar tabloul cu rezultate ar fi fost nevoit să mai aştepte cine ştie

cât. Iar cineva, undeva foarte sus, ţinea neapărat să aibă rezultate concrete pe care să lucreze.

— Aduceţi-mi imediat catalizatorul chimic! — spuse biologul. Acesta va pune din nou în mişcare acţiunea pe care ar trebui s-o exercite psihoinductorul.

— N-a mai fost niciodată verificat un caz asemănător — sublinie unul dintre tehnicieni. Waenul însuşi vrea să moară. Mă gândesc că preparatul medicamentos TX 21 i-a putut leza câteva părţi vitale. Poate că străinul s-a mişcat când acul a pătruns în corpul calos, în interiorul craniului.

— Dacă a atins cumva unul dintre cei trei lobi cerebrali, — comentă un alt tehnician — nu vom putea să ducem mai departe experimentul.

— Este foarte probabil ca stimulatoarele să fi atins un organ pe care nu-l cunoaştem prea bine — spuse primul tehnician. De exemplu, cele două glande care se află la baza cozii.

Faţa lui Hakel deveni pământie:

— Dar ce încercaţi să insinuaţi?

Unul dintre tehnicieni ridică din umeri cu un aer de nevinovăţie:

— Era numai o ipoteză — răspunse el cu voce scăzută. N-am luat în discuţie posibilele responsabilităţi.

Biologul înghiţi în sec, reţinându-şi cu greutate o răbufnire de furie, apoi văzu cum intrasonda ieşea din fruntea creaturii. Pe ecranul neuroscopului se putea vedea doar o serie de linii care erau, fără nici o excepţie, plate.

— Activitate cerebrală negativă. Subiectul a decedat.

La subsolul clădirii, înăbuşindu-şi un strigăt de durere, cei trei waeni încremeniră.

*

Nora Aldovrandi conducea cu un aer de linişte solemnă magnetomobilul. După ce o luă pe strada care ducea în afara oraşului, programă destinaţia şi lăsă totul în seama pilotului automat. Se simţea pur şi simplu sleită de puteri. Îşi alese o poziţie cât mai comodă pe scaun, lăsându-şi privirea să rătăcească nestingherită prin mica fereastră a vehiculului.

Pe cele două laturi ale drumului din afara oraşului, despicând un cer de culoarea viorelelor, se ridicau nişte

construcţii cilindrice din plastociment. Ample spaţii verzi, îngrijite cu multă pricepere şi presărate cu arbori de joasă înălţime, se intercalau cu edificiile semeţe care înfruntau cerul şi proiectau în afară zeci de platforme circulare.

Magnetomobilul trecu pe sub un fel de stradă înclinată care era folosită pentru transportul mărfurilor. Drumul acesta aerian fusese construit pe baza principiului planului înclinat: doi piloni susţineau o maşinărie pe şine cu pernă atomică ce descreştea încontinuu până când ajungea la limita de jos a coborârii, la vreo sută de kilometri distanţă faţă de punctul iniţial. Construcţia unor astfel de drumuri suspendate permitea prin ea însăşi economisirea multor forţe motrice; drumurile aeriene, totuşi, nu puteau să servească şi transportului de pasageri, din cauza efectelor excesive ale acceleraţiei gravitaţionale.

Un gând trecu iute ca o săgeată prin mintea Norei: nu-şi mai amintea ce localitate anume solicitase ordinatorului de trafic. Examină cu atenţie panoul de pe tabloul de bord şi citi: CENTRUL DE CERCETĂRI SPAŢIALE — Coordonate 2 A X C — 24 B T E.

"Cred că am făcut asta din obişnuinţă", îşi explică ea. Era pe punctul de a anula destinaţia, pentru că se afla tocmai în ziua ei de odihnă, când un vag presentiment o făcu să se oprească la jumătatea gestului. Gândurile sale se îndreptară spre cei câţiva waeni oaspeţi ai Centrului.

Nu reuşea să se lămurească prea bine în legătură cu gândurile neliniştitoare care o tot chinuiau, dar se simţea plină de o stranie certitudine că la Centrul de Cercetări Spaţiale nu se putea să nu se petreacă ceva grav.

IX

Dario se opri în faţa intrării de serviciu. Apăsă pe butonul dispozitivului de deschidere, şi poarta se dădu la o parte. Un fascicul de lumină îl învălui. Coridorul era gol. Hhri, tânărul waen, nu l-a mai urmat şi acolo.

Intrarea era asemănătoare cu o pâlnie răsturnată. Dario se strecură prin deschizătură. Presupunea că se află la al zecelea sau la al nouălea nivel, dar nu-şi dădea seama în care punct anume al astronavei. Lungul drum parcurs în spaţiul gol dintre

pereţii exteriori îl dezorientase.

Ieşi din ascunzătoare şi se pomeni într-o încăpere spaţioasă în formă de pătrat. De tavanul argintiu erau suspendate discuri luminoase dispuse după principiul tablei de şah. La dreapta, pe perete, ieşea în evidenţă o proiecţie planimetrică a astronavei *Galileo.* Anumite indicatoare erau plasate la toate nivelele.

Dario se opri asupra unei serii de claviaturi aliniate sub dreptunghiul de prospectare. Graficul începu să se rotească, iar schema se schimbă, compunându-se într-un nou desen. Un "blip" luminos indică poziţia exactă a zonei unde se afla. Suprapus imaginii apărea scris cu intermitenţă: NIVELUL 9.

Acum, după ce se lămuri în legătură cu poziţia în care se afla, porni în căutarea infirmeriei. Pe tabloul electronic apărură mai multe semnale care se încâlciră şi se descurcară singure compunând un alt profil perimetral cu totul diferit. "Blipul" apăru din nou, clipi şi trasă o scurtă traiectorie în direcţie orizontală: diferite spaţii de locuit, apoi se opri în interiorul unei încăperi. Indicaţia era următoarea: CENTRUL MEDICAL ŞI BLOCUL OPERATOR — LOCALUL 13 — NIVELUL 9.

Stinse aparatul. Se îndreptă spre un ascensor pneumatic şi urcă în el. Trei nivele mai sus nu era nici ţipenie de om. Un electromobil era staţionat acolo, în spatele peretelui, mai departe de ghizii electrici care brăzdau podeaua.

Dario urmă semnul de săgeată desenat cu galben pe sol. După o curbă în formă de cot, zebra colorată se termina cu o săgeată indicând: GATA PENTRU AJUTOR. Fotocelula acţionă închizătoarea metalică. Intră.

Un bărbat şi o femeie tânără, îmbrăcaţi în halate albe, aplecaţi asupra unei mescioare, se întoarseră spre el. Pe pieptul bărbatului, pe partea unde se află inima, se putea vedea, bine scos în relief, însemnul chirurgilor.

— Sunt Dario Bastia. Pot să folosesc intervizorul dumneavoastră?

Medicul holbă ochii.

— N-aţi fost cumva comunicat pe lista morţilor?

— Sunt viu şi nevătămat.

— Mi se pare că nu sunteţi nici măcar rănit — adăugă medicul.

Dario îşi atinse uşor cu degetele umflătura de pe frunte.

— Sunt puţin lovit.

— Să vedem.
— Mai târziu. Îmi permiteţi?
Se apropie de nişa unde era implantat aparatul de comunicare internă, apoi formă numărul de la sala de comandă.
— Pavel — răspunse o voce în microfon.
Ecranul se ilumină şi Dario avu posibilitatea să zărească pe el chipul tensionat al comandantului.
— Bastia! — exclamă Pavel. Ce s-a întâmplat? Eu mă gândeam...
— Este o întâmplare care mi-ar lua prea mult timp s-o povestesc, domnule comandant.
— De unde comunicaţi?
— Mă găsesc la nivelul 6, în infirmerie.
— Sunteţi rănit?
— Nu. Waenii se află în spaţiul gol dintre pereţii exteriori ai astronavei, undeva sub ultimul nivel. Unul dintre ei se află într-o situaţie gravă.
— Sper că nu v-au făcut nimic rău.
— Absolut nimic. Dimpotrivă, colaborarea lor mi-a fost de un real folos. Vă voi ţine la curent despre tot ce se întâmplă, în măsura în care va fi posibil. Acum vă rog să permiteţi să fie transportat aici, în blocul operator, waenul rănit.
— Dar...
— Waenii nu se vor opune — anticipă Dario. Ne-am pus deja de acord.
— *Haraşo!* — spuse Pavel. Vă aştept mai târziu în cabina mea.
Şi întrerupse contactul.
— Bastia, formez imediat o echipă operativă — se oferi medicul. Între timp dumneavoastră veţi rămâne aici. Domnişoara Astrid Olaffson vă va arăta unde se găseşte distribuitorul automat de alimente.
Dario clătină din cap.
— Nu, trebuie să ne grăbim, este mai bine să vă însoţesc.
Medicul îi făcu semn să aştepte şi ieşi din cameră.
Astrid Olaffson deschise un dulăpior şi luă un flacon de culoare închisă.
— Luaţi asta pentru rana dumneavoastră.
— S-o lăsăm baltă — spuse Dario.
Infirmiera însă nu-l ascultă. Se plasă în faţa lui şi începu să-i

badijoneze fruntea cu tinctură.

— Este o substanţă regenerantă — îi explică tânăra femeie. Peste numai câteva minute umflătura va fi absorbită.

Astrid Olaffson, mai scundă decât Dario cu cel puţin o palmă, se ridică în vârful picioarelor pentru a efectua în continuare tratamentul. Dario îi întâlni privirea şi îi surâse. Chipul domnişoarei Astrid era delicat; buzele sale de culoarea sângelui înfloreau deasupra bărbiei mici şi ascuţite.

— Înainte de a ajunge aici am fost martorul unui fenomen straniu — îi povesti Dario. Gravitaţia artificială a dispărut pe neaşteptate.

— Şi noi am încercat aceeaşi senzaţie — spuse tânăra femeie întrerupând pentru o clipă operaţia. Totul a început să zboare prin aer, împreună cu noi. Apoi a intervenit un fel de deformare, ca şi cum podeaua, pereţii, mobilierul şi chiar şi persoanele ar fi fost făcute din cauciuc.

Dario consimţi.

— Atunci, înseamnă că a fost vorba de un fenomen general. Dar nu pot înţelege care ar putea fi cauza care l-a provocat.

— Am primit un buletin. Astronava *Galileo* s-a aflat într-un con magnetic oscilant, cred că aşa se numeşte — spuse domnişoara Astrid, rotind pensula pe care o ţinea între degete. Acum situaţia s-a stabilizat.

Chipul său fu iluminat de o sclipire de simpatie. Ochii verzi, oarecum orientali, se încruntară dezvăluind mici şi nesemnificative riduri pe margini.

— Doriţi o cafea?

Medicul apăru din nou, urmat de încă patru colegi. În faţa grupului de sanitari alerga un cărucior teleghidat, ticsit cu tot felul de instrumente medicale, tuburi flexibile, antene şi recipiente cilindrice.

— Echipamentul pentru intervenţii urgente — îi explică domnişoara Astrid.

Un alt vehicul venea în urma grupului. Dario recunoscu imediat despre ce este vorba: era un dispozitiv hidraulic de ridicare în câmp static.

— Sunt Fairfax — spuse primul medic. Strânse mâna lui Dario, o strângere puternică şi hotărâtă. Vreţi să mergem?

Dario refăcu traseul în sens invers, până ce ajunseră în interiorul colectorului principal care se desfăşura jur-împrejurul

perimetrului astronavei. O luă spre stânga, printr-o trecere foarte îngustă, şi coborî la ultimul nivel.

Zzwi era înconjurat de ceilalţi semeni ai săi. Deemasienii îi zăriră pe noii veniţi şi le ieşiră în întâmpinare.

Dario îngenunche şi puse în funcţiune traducătorul.

— Zzwi, am adus nişte prieteni.

Waenul întredeschise ochii. Privirea sa era stinsă, resemnată.

Fairfax îl îndepărtă pe Dario cu gesturi hotărâte.

— Lasă-ne pe noi — spuse.

Cu precizie profesională medicii analizară starea generală a pacientului. Elevatorul fu introdus cu delicateţe sub corpul waenului, apoi bătrânul deemasian a fost ridicat la o distanţă de aproximativ şaizeci de centimetri de sol.

Fairfax luă în mâini o seringă şi o umplu cu un lichid de culoare albăstruie. Waenii se neliniştiră.

— Nu vă temeţi — le spuse Dario. Nu fac altceva decât să-l îngrijească.

Cuvintele sale lăsară impresia că n-au prea fost înţelese de waeni.

— Va trebui să-l operăm — îl anunţă Fairfax. În aceste condiţii pacientul este intransportabil. Spune-le waenilor să se îndepărteze.

Dario le explică situaţia, iar waenii se retraseră, mai de voie, mai de nevoie.

— Sper că ştiţi foarte bine anatomia creaturilor străine — îi spuse Dario lui Fairfax.

Fără a-i răspunde, medicul începu să facă intervenţia.

Un asistent se apropie de Dario.

— Doctorul Fairfax este un specialist — îi explică acesta. Pentru a putea să ne exercităm meseria pe planeta Deemas, noi, medicii de legătură, trebuie să trecem examene foarte dure despre morfologia şi metabolismul deemasienilor. Nu vă faceţi griji.

— Dar, oare, doctorul Fairfax a mai efectuat şi alte operaţii de acest fel?

— Veţi vedea, totul va fi bine, oricum.

O oră mai târziu operaţia era terminată.

— Cred că va reuşi să depăşească şocul — spuse doctorul Fairfax. Pe deasupra, mă încred şi în capacitatea pe care o au

waenii de a-şi regenera propriile ţesuturi vătămate. Îl vom instala pe prietenul tău în infirmerie.

Locul unde a fost pus Zzwi pe dispozitivul de ridicare a fost amenajat cu groase fâşii de pânză plastificată. Dario, medicul şef şi waenii îl urmară în şir indian.

Călătoria de întoarcere a fost lentă, cu numeroase popasuri pentru a controla starea în care se afla Zzwi. Deemasianul reacţiona destul de bine.

Grupul ajunse în infirmerie după treizeci de minute.

Imediat ce îi văzu, domnişoara Astrid avu o presimţire ciudată, dar şi-o înăbuşi repede. În ciuda aparentului său autocontrol, tânăra infirmieră suspecta plină de teamă corpurile masive ale waenilor care se mişcau cu mare graţie.

Dario se întoarse spre domnişoară.

— Cred că de data aceasta voi accepta propunerea dumneavoastră de a-mi oferi o cafea — spuse cu un surâs timid.

Una dintre camerele de emergenţă era deja pregătită pentru a-l primi pe Zzwi. Aparaturi complicate urmăreau evoluţia stării post-operatorii, iar doi dintre medici erau în permanenţă gata de a interveni în caz de nevoie.

Doctorul Fairfax se apropie de Dario.

— Aceasta este creatura care a omorât patru oameni din serviciul de siguranţă al navei?

— Nu. Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să plec.

Domnişoara Astrid îl opri şi îi oferi un păhărel din plastic.

— Cafeaua dumneavoastră.

Şi o sclipire de un verde albăstrui pâlpâi pe chipul său.

— Mulţumesc, Astrid — surâse el încurcat.

Îi înapoie paharul gol şi ieşi din încăpere străduindu-se să evite privirea simpatică a infirmierei.

Se îndreptă spre primul nivel. Urmă obişnuitele indicaţii trasate pe pereţi, chiar dacă, de fapt, la acel nivel al astronavei *Galileo* nu-i era necesar acest lucru. Se opri în faţa camerei lui Pavel. Doi oameni înarmaţi străjuiau intrarea.

— Sunt aşteptat de către comandant — spuse Dario. Eu sunt Bastia.

— Legitimaţia, vă rog — răspunse unul dintre cei doi întinzând mâna.

Dario îi înmână documentul. Soldatul confruntă pe sub sprâncene fotografia cu chipul lui Dario, apoi îi înapoie

dreptunghiul de material plastic.
— În regulă, puteţi trece.
Dario intră. O mică incintă căptuşită cu vinilin îi apăru înainte. Împinse o uşă şi se pomeni într-o încăpere de trei pe patru metri.
Îl găsi pe Pavel tolănit pe divan, sprijinindu-şi fruntea cu mâinile.
— Domnule comandant — îl solicită Dario cu voce scăzută.
Pavel se trezi, împinse picioarele dincolo de marginile patului improvizat, şi căscă.
— În sfârşit, Bastia — spuse el. După cum vezi, de abia aţipisem.
— Waenii sunt în infirmerie, lângă şeful lor — îl puse la curent Dario. Nu trebuie să ne temem de deemasieni. Numai că...
Lăsă fraza neterminată.
— Nu înţeleg — spuse Pavel. Dar nu mai sta în picioare. Ia loc.
Îi oferi un scaun.
— Depinde de ce veţi înţelege să faceţi dumneavoastră, domnule — spuse Dario aşezându-se şi îndoindu-şi picioarele. Waenii se tem de o răzbunare din partea noastră pentru moartea celor patru oameni din serviciul de ordine.
Şi în puţine cuvinte, îl informă pe Pavel despre cum s-au desfăşurat în realitate evenimentele.
— Văd că te nelinişteşte viitorul deemasienilor — constată Pavel.
— Da, domnule. Am convieţuit cu waenii mai multă vreme, şi cred că am reuşit să le cuceresc cât de cât încrederea. Îl cunosc pe Zzwi de doi ani-standard şi el a fost acela care m-a condus din trib în trib pe planeta lor.
Pavel se ridică în picioare şi, cu uşoare şi scurte bătăi din mână, îşi netezi pantalonii şifonaţi.
— Îi voi explica maiorului Collins cum anume s-au petrecut lucrurile. Este un om dur, mai ales când este vorba despre oamenii lui, şi în mod sigur doreşte ca waenii să plătească pentru faptele lor, dar, de data aceasta, cred că se va arăta rezonabil.Îl voi pune imediat la curent despre noua situaţie creată, pentru a se evita orice neînţelegere în infirmerie. Să mer-gem în sala de comandă.

— Deocamdată, dacă nu vă supăraţi, aş dori să mă aranjez puţin şi să mănânc ceva.

— *Da,* ai dreptate, *tovarişci.* Vă rog să mă scuzaţi că nu m-am gândit la asta. Ah, uitasem — adăugă Pavel. Se poate circula liber prin astronavă. Am ridicat restricţiile.

X

Sala era plină până la refuz. Mulţi dintre cei convocaţi n-au mai găsit locuri pe scaune şi stăteau în picioare, înghesuindu-se unii în alţii, cu spatele la perete sau îngrămădiţi în cele două locuri de trecere care parcurgeau încăperea pe laturi. O mulţime eterogenă formată din colonişti şi tehnicieni se îmbulzea la intrare încercând să pună stăpânire pe puţinul spaţiu care mai rămăsese încă disponibil.

Era foarte cald, o zăpuşeală insuportabilă plutea prin aer, chiar dacă instalaţia de aer condiţionat funcţiona la maxim; din cauza asta aşteptarea era şi mai exasperantă.

Montague se aşezase în primul rând, chiar în faţa mesei unde membrii Consiliului se adunaseră în şedinţa plenară. Vorbăria asurzitoare a mulţimii nu dădea semne că s-ar potoli, dimpotrivă părea că sporeşte în intensitate aşa de mult încât dădea impresia că va ajunge la o tonalitate isterică.

Montague se întoarse, în speranţa că doar-doar va zări printre chipurile vădit îngrijorate şi pe acela al lui Ykebe. Însă nu avu noroc.

Se simţea oprimat de mulţimea înghesuită în sală. Era o senzaţie pe care n-o putea domina, ca şi cum o greutate i-ar fi strivit pieptul. Simţi cum respiraţia i se făcea din ce în ce mai anevoioasă. Scrâşni din dinţi şi se relaxă în fotoliu. Cămaşa i se lipise de spinare în mod cu totul neplăcut.

În spatele mesei Consiliului, doctorul Harrison se ridică în picioare. Era un om în vârstă de aproximativ şaizeci de ani, uscăţiv şi complet chel. Ochii săi de vulpe, foarte apropiaţi între ei, iscodeau primele rânduri.

— Domnilor — începu el.

Dar nimeni nu se învrednici să-l asculte. Nasul său, drept şi ascuţit, se dilată sugerând un aer de supărare. Cu nodurile degetelor izbi cu putere în masa de fier.

— Domnilor! — strigă el.

Imensitatea de voci se potoli.

— V-am pus deja la curent în legătură cu situaţia gravă în care ne aflăm — începu Harrison. Consiliul, reunit în şedinţă permanentă, a stabilit deja măsurile care trebuie să fie luate. Trebuie însă să rămânem uniţi. Numai în acest fel vom fi în stare să depăşim aceste dificultăţi.

— Poveşti! — strigă vocea unui colonist din mijlocul sălii. Unica speranţă este să ne cărăbănim de aici.

— Noi suntem cei care trebuie să hotărâm, nu Consiliul! — urlă un altul aproape acoperit de zarva iscată. Este în joc propria noastră viaţă!

— Linişte! Linişte! — urlă un membru al Consiliului.

Harrison îşi încruntă firavele sprâncene blonde.

— Calmaţi-vă, calmaţi-vă — îi invită întinzând mâinile. Nu-i momentul potrivit să ne pierdem capul.

Privirile incitate ale celor din sală se încrucişară.

— Steaua Alpha Centauri a fost deplasată de pe orbita sa, cu asta sunteţi toţi la curent. Asta nu înseamnă, că planeta Deemas a şi fost condamnată. Avem suficiente resurse tehnice pentru a putea face faţă crizei. Admitem că va fi o luptă dură, cu mii şi mii de necazuri, dar dacă forţele noastre vor fi bine organizate şi dacă toţi, subliniez, toţi, vor colabora fără să-şi disperseze inutil energia, vom reuşi să supravieţuim. Avem în dotare generatoare atomice capabile să producă lumină şi căldură pe timp nelimitat. Singurul punct nevralgic sunt proviziile de alimente. Aşa cum ne confirmă un raport pe care tocmai l-am primit, waenii în acest moment îngrămădesc în refugiile lor tone şi tone de produse comestibile. Şi noi vom face la fel.

— Dar până când ne vom putea bucura de rezervele alimentare? — întrebă un om din primul rând.

— Nu prea mult timp — fu constrâns Harrison să admită. Vom pune culturi hipodronice, sere şi grădini, în interiorul hangarelor şi depozitelor de materiale. Vom exploata la maxim spaţiile acoperite, eliminând maşinile de prisos, şi vom aştepta ca Terra să răspundă semnalelor noastre de ajutor.

— Imposibil — ripostă omul. Era îmbrăcat în uniformă de tehnician şi continua să înainteze nervos. Eu propun să abandonăm această planetă, nicidecum să rămânem aici şi să

aşteptăm neputincioşi sfârşitul.

În mulţime se produse imediat rumoare. Marea majoritate a celor prezenţi dădea semne că este de acord cu propunerea avansată de către tehnician.

— Să plecăm de aici! — strigau cu putere grupuri de persoane în centrul sălii.

După încercări extenuante Consiliul reuşi în cele din urmă să reinstaureze calmul, dar tensiunea persista încă, gata să explodeze la prima ocazie.

— Nu dispunem de astronave — spuse Harrison, cum am putea părăsi planeta?

— Minciuni! — strigă omul din al doilea rând. Se *î*ntoarse către cei din sală. În hangare se află două rachete balistice. Le-am putea modifica şi, astfel, să încercăm să ajungem pe Pământ.

— Nu sunt adecvate unei călătorii atât de lungi — replică un membru al Consiliului. Pentru asta ne-ar trebui vreo zece ani, admiţând că am avea suficient carburant. Poate că cel pe care-l avem acum în rezervoare ne-ar ajunge cu mare greutate doar pentru a ieşi din sistemul planetar al stelei Alpha Centauri.

— Ar fi mai bine să încercăm decât să ne închidem în găoace şi să aşteptăm moartea! — urlă cineva din mulţime.

Doi tehnicieni se ridicară, urlând:

— La hangare!

— Opriţi-vă! — le ordonă Harrison.

În ciuda aparentei lui linişti exterioare, era marcat Şi el de un soi de dezechilibru psihic. Simţea că nu poate fi stăpân pe situaţie.

— Să admitem, pentru un moment, că prietenul nostru are dreptate — spuse el. Dar, oare, vor fi locuri pentru toată lumea?

— Vom trage la sorţi — propuse o voce de femeie din ultimul rând. Să ieşim.

Marea de persoane undui. Harrison încercă să-i oprească pe oameni, strigând cât mai tare cu putinţă, dar vocea îi fu sufocată de urletele celorlalţi. Nimeni nu-l mai asculta.

Uşile se deschiseră larg, iar mulţimea de oameni începu să năvălească spre ieşiri.

Afară, în gerul intens, o patrulă de soldaţi era gata să intervină. Reflectoarele îşi revărsau lumina lor crudă pe pavaj. Cordonul protector, format din oamenii serviciului de ordine,

stăvili cu mare greutate furia oarbă a bărbaţilor şi femeilor. Pumni şi lovituri cu picioarele se risipiră în dreapta şi în stânga. Unii dintre coloniştii din primul rând căzură, fiind sufocaţi şi călcaţi în picioare fără milă.

Soldaţii însă nu traseră nici un foc de armă. Îi ameninţau cu puştile, împingându-le înainte şi chiar lovindu-i pe asaltatori. Atunci furia mulţimii explodă. Mâini disperate prinseră cu putere armele militarilor. Şuieratul unei puşti neutronice se ridică peste larma produsă de urlete. Unul dintre oameni căzu, fiind rănit mortal.

Cei mai îndrăzneţi străpunseră barajul militarilor şi alergară cât putură de repede spre zona unde

se aflau hangarele.

Din sala destinată reuniunilor, membrii Consiliului plecaseră în mare grabă, ieşind pe o poartă laterală.

Montague avea pur şi simplu impresia că este ţintuit pe scaun. Tot felul de gânduri care se băteau cap în cap îi clocoteau fără încetare prin minte. Avea perfectă dreptate Harrison când insista în ideea de a rămâne uniţi, chiar dacă scopul bătrânului birocrat era acela de a-şi menţine puterea. A încerca însă să fugi cu două rachete balistice nu putea fi altceva decât nebunie curată. Fără ajutorul unui computer şi al aparaturii speciale, în mod sigur călătoria s-ar fi terminat cu o catastrofă.

Un vuiet surd se auzi deodată în aer. Uşa principală a sălii sări din ţâţâni căzând peste ultimele rânduri de scaune. În timpul exploziei zidurile se cutremurară. Montague fu răsturnat la pământ, în timp ce mari bucăţi de moloz îi căzură în spinare. Îşi apără capul, ascunzându-l între braţe. Un nor de fum înecăcios se risipi prin sală. Montague tuşi de mai multe ori la rând, apoi îşi scoase din buzunarul bluzei de lucru batista şi îşi acoperi cu ea gura şi nasul. Ochii începură să-i lăcrimeze.

Se ridică în picioare clătinându-se. Vederea dereglată îl înşelă, făcându-l să piardă sensul distanţelor. Se lovi la genunchi de un fotoliu răsturnat. Blestemă printre dinţi, din cauza durerii, apoi îndepărtă cu un braţ grămada de mescioare şi se pomeni chiar în pragul sălii. Ieşi. Neaşteptata schimbare de temperatură îl făcu să se ghemuiască, căpătând forma spiralelor unui şarpe.

Dinspre hangare, iluminate ca ziua, urcau spre cer rotocoale de funingine şi flăcări înalte. Montague se chirci,

zguduit de un nou acces de tuse, dar reuşi să întrezărească un soldat cu uniforma sfâşiată şi pătată de sânge alergând spre el, ţinându-se cu o mână de braţul rănit.

Australianul îl blocă pe militar. Pe chipul soldatului, asemănător unei măşti de un roşu aprins, ochiul drept spânzura pe obraz, ţinându-se doar într-un firicel de piele.

— Ce s-a întâmplat? — îl întrebă Montague scuturându-l cu putere.

— Nu ştiu, nu ştiu — se plânse soldatul. Racheta balistică a făcut explozie.

Montague îl lăsă să plece, iar soldatul reîncepu să alerge în întunecatul labirint al nopţii.

Alţi oameni începură să apară venind din direcţia pieţii unde se aflau hangarele. Unii dintre ei prezentau contuzii, alţii aparent erau teferi. Toţi aveau imprimată pe chip masca terorii şi a uluirii. La rândul său şi Montague se pomeni alergând fără să-şi dea bine seama de ce o face. Denşi nori negri pluteau prin aer, ridicându-se deasupra edificiilor. Hangarele erau înfăşurate de frenetice limbi de foc de o ciudată culoare gălbuie. Noile explozii, care urmară în curând, zguduiră construcţiile.

Montague ajunse la gardurile din jurul hangarelor. Porţile, larg deschise, păreau o cortină deschisă în mijlocul unui cuptor de topit metale unde vârtejuri incandescente mugeau ca animalele întărâtate. În acel infern, Montague avu vaga impresie că întrezăreşte unele siluete răsucindu-se.

— Plecaţi! Plecaţi de aici! — ordonă o voce în spatele său.

Cineva îl prinse cu putere de un braţ şi îl smuci cu violenţă. Înapoi.

— Am mai văzut oameni vii înăuntru! — îi arătă Montague încercând să se desprindă din strânsoare.

Se întoarse şi dădu peste chipul înnegrit de fum al lui Ykebe. Un surâs se ivi pe buzele japonezului.

— Mă bucur că eşti teafăr — îi zise Ykebe.

Montague confirmă cu o uşoară grimasă.

— Nu se mai poate face nimic pentru oamenii care au rămas închişi în hangare — formulă pe un ton sentenţios Ykebe. Dar tu unde ai fost?

— Am participat la adunare. Am stat pe primul rând.

— Acum înţeleg de ce nu ne-am întâlnit. Eu am stat în picioare foarte aproape de uşa de la ieşire, strivit de oameni de

parcă eram o placă laminată.

Şuieratul sirenelor întrerupse dialogul dintre cei doi prieteni. O autopompă circulară descrise o curbă aproape în loc pentru a se opri apoi la numai câţiva metri de hangarul pe jumătate distrus. Sistemul de stingere automată a incendiilor aflat în dotarea hangarului nu mai putea face faţă unui volum de foc de asemenea proporţii.

Pântecul autopompei se deschise şi căpătă forma unui asterisc. Două cărucioare construite din cauciuc săriră în afara autopompei, trăgând după ele nenumărate tuburi înfăşurate în bandaje de azbest. Cărucioarele, comandate prin semnale radio de către şofer, se mişcară în zigzag şi se plasară la o distanţă cât mai mică de bariera de flăcări. Lănci în formă de gât de gâscă ţâşniră din partea superioară a cărucioarelor, aruncând asupra focului nori denşi de spumă amestecată cu pulbere ignifugă. Substanţele chimice folosite sfârâiră cu un sunet extrem de straniu şi acţiunea lor se făcu simţită imediat asupra focului, care începu să se potolească.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să plecăm de aici — îşi dădu cu părerea Ykebe. Peste foarte puţin timp trebuie să sosească şi ambulanţele.

Mulţimea de colonişti se menţinea la o distanţă destul de mare de locul dezastrului. Cerul planetei, stăpânit de un întuneric dens, era, de data aceasta, colorat de violente vârtejuri şi bulboane de culoare roşiatică.

— Ce naiba s-a întâmplat în hangare? — simţi Montague nevoia să întrebe.

— Cineva a activat supapa de la unul din containerele conţinând hidrogen pur. În mod sigur trebuie să fi făcut asta inconştient, dar rezultatul s-a dovedit a fi catastrofal. Cred că erau în jur de vreo treizeci de oameni acolo în hangare. Bănuiesc că n-a mai rămas nici unul dintre ei în viaţă. Când grupul de oameni agitaţi şi furioşi a sosit în piaţa din faţa hangarelor, mă aflam şi eu acolo. Am încercat să-i conving că trebuie să se întoarcă, dar m-am pomenit cu un pumn în stomac. Putea însă să fie mult mai rău: erau hotărâţi să ajungă acolo cu orice preţ.

Prin întunericul dens al nopţii îşi făcură apariţia şi mijloacele de ajutor, urmate îndeaproape de alte două vehicule cu pernă de aer.

Preşedintele Harrison, venit la faţa locului, sări dintr-un blindat. O escortă de soldaţi îl proteja să nu i se întâmple ceva.

Şeful escortei se adresă mulţimii cu ajutorul unui megafon încorporat în costumul de protecţie.

— Abandonaţi zona! — ordonă el. Trebuie să rămână aici numai tehnicienii ataşaţi ca specialişti în reparaţii. Repet...

— Nu mai avem ce să facem aici — sublinie Ykebe. Te invit la mine în cameră. Am acolo o sticlă de coniac deemasian. Un chef ne-ar prinde bine.

Montague începu să tremure. Gerul îi tăia buzele. Înălţă privirea spre cer, unde mici ochi de jar străluceau impasibili pe bolta cosmică.

— Excelent, chiar am nevoie — spuse el.

XI

Doctorul Hakel îşi ridică mâinile şi împinse cu delicateţe pistonul seringii. Apoi se apropie de masa care se afla în mijlocul camerei. Raftul, fabricat din ceramică sintetică, era ticsit cu tot felul de recipiente răsucite, aparate de distilat, eprubete, spirale utilizate la răcirea instrumentelor medicale şi sonde mecanice. În câteva cuşti de luxorită se agitau nişte mici familii de porci de India şi cobai.

Hakel ridică prima cuşcă din rând şi o mută într-un dreptunghi plin ochi de aparate. Deschise micuţa uşă, introducând în interiorul cuştii o mână înmănuşată, şi apucă unul dintre cele patru animale care se aflau acolo. Sărmanul animal chiţăi speriat.

Uşa laboratorului se deschise larg. Nora Aldovrandi, având cămaşa albă descheiată la gât, pătrunse în încăpere.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi nebun! Şi întinse un deget acuzator spre Hakel: Ceea ce aţi făcut este dezgustător.

Biologul, fără să se sinchisească, o privea drept în ochi.

— Doamnă doctor, vă invit să ieşiţi imediat. Dumneavoastră nu aveţi permisiunea de a intra în laboratoare.

— Dumneavoastră... dumneavoastră îmi produceţi scârbă! — urlă femeia. Voi denunţa operaţia dumneavoastră.

Hakel puse din nou seringa pe masă şi aruncă în cuşcă animalul, cu un gest plin de dispreţ. Animalul se lovi cu botişorul

ascuţit de o margine a cuştii şi se ghemui într-un colţ, tremurând tot, în mijlocul alor săi.

Hakel îşi scoase mănuşa şi o aruncă departe.

— Femeie proastă. Ieşi afară! — ţipă el.

Calmul aparent pe care-l afişase înainte dispăruse complet de pe chipul său. Se poticni în faţa Norei, cu o figură ameninţătoare.

— Încearcă numai să mă atingi — îl sfidă Nora.

Ţinea mâinile lăsate în jos de-a lungul corpului şi strângea cu putere pumnii încleştaţi.

Hakel îşi muşcă buzele.

— Sunteţi o cretină! Duceţi-vă mai bine să vă zvârcoliţi în patul amantului decât să veniţi aici şi să faceţi pe îngerul păzitor.

Femeia, fără să stea pe gânduri, ridică o mână şi îl izbi pe Hakel în plină figură.

Biologul rămase stană de piatră. Obrazul i se făcu deodată roşu ca focul.

— Acum chiar că vă aflaţi într-o mare încurcătură — spuse el, oarecum potolit. Vă vor da afară din Centrul Spaţial şi voi face în aşa fel încât să nu găsiţi de lucru nicăieri în Europa.

Se întoarse brusc cu spatele la ea, întinse mâna spre telefonul din perete şi ridică receptorul.

— Vă vorbeşte Hakel. Să vină imediat la mine doi oameni de serviciu.

Bătu de câteva ori cu mâna în furca telefonului.

Nora făcu vreo câţiva paşi înapoi spre ieşire. Hakel o observă cu o intensă satisfacţie.

— De acum încolo nu veţi mai face legi aici.

Poarta se deschise larg şi lăsă să treacă doi oameni îmbrăcaţi în uniformă; de cingători le atârnau pistoalele. O priviră întâi cu atenţie pe femeie, apoi făcură acelaşi lucru şi cu biologul Hakel.

— Doamna doctor Aldovrandi doreşte să plece — spuse biologul. Avea pe chip expresia omului care savurează cu anticipaţie propria victorie. A venit aici ca o tigroaică şi m-a agresat. Cred că acest fapt este mai mult decât suficient pentru a fi îndepărtată din Centrul Spaţial.

Unul dintre cei doi oameni, cu ochii încercuiţi de zbârcituri şi cu obrajii fleşcăiţi, se întoarse spre Nora:

— Confirmaţi versiunea doctorului Hakel? — o întrebă el.
Femeia tăcu. Îi privi adânc pe cei doi şi spuse:
— Vreau să vorbesc cu directorul — spuse ea. Duceţi-mă la el.
— Nu aveţi nimic împotrivă? — se simţi dator unul să-l întrebe pe Hakel.
Acesta ridică din umeri.
— Nu mă interesează — răspunse el pe un ton dispreţuitor, şi se îndreptă spre masa încărcată cu aparate.
Nora ieşi, urmată de cei doi.
Luară ascensorul şi, la cel de-al treilea etaj, ajunseră în faţa birourilor administrative. Trei uşi cu geamuri zgâriate se deschiseră şi scoaseră la iveală alte coridoare. Îl aleseră pe cel din dreapta.
Dincolo de o altă uşă apăru un birou din lemn sculptat, chiar lângă peretele din faţa lor. O tânără femeie, având părul presărat cu dungi azurii, aranjat după ultima modă, era preocupată să răsfoiască nişte documente, cu acel aer plictisit al omului care acceptă cu pasivitate o existenţă monotonă.
— Ce doriţi? — Întrebă ea ridicându-şi ochii din teancul de foi pe care îl ţinea în mână.
— Vreau să vorbesc cu doctorul Dal Santo — spuse Nora. Sunt doctor Aldovrandi.
Cei doi însoţitori o flancau.
— Pentru moment nu este posibil — răspunse politicos secretara. Dacă doriţi să aşteptaţi…
— Nu — răspunse cu duritate Nora. Apoi se mai îndulci. Mă scuzaţi, n-am vrut să fiu nepoliticoasă, dar este foarte urgent şi important.
Tânăra femeie privi cu coada ochiului spre cei doi oameni care o păzeau pe Nora. Ridică din umerii ei slabi.
— O clipă, vă rog.
Puse în funcţiune interfonul şi vorbi scurt. Închise aparatul. Nici măcar în această situaţie nu-şi pierdu aerul de plictiseală.
— Puteţi merge — spuse ea.
Nora aruncă o privire către păzitorii săi.
— O aşteptăm aici — confirmă unul dintre cei doi.
Ea trecu pe lângă biroul secretarei şi bătu la uşa din mahon masiv, apoi intră. Biroul directorului era spaţios, frumos mobilat, cu mochete de un maron care bătea în culoarea focului şi pereţii

îmbrăcaţi în shantung de culoarea nalbei.

În faţa unui geam care ocupa un perete întreg, Dal Santo stătea la biroul sculptat cu modele în formă de semilună; tocmai dicta ceva la magnetofon şi se mărgini doar să ridice ochii atunci când Nora pătrunse în cameră.

— Doamnă doctor, — spuse el pe un ton sec — aţi uitat cumva că v-a fost interzisă intrarea în laboratorul de ezobiologie?

— N-am uitat deloc — răspunse Nora. Dar acum aş dori să protestez împotriva inutilului sadism pe care îl dovedeşte doctorul Hakel când conduce experimentele sale pe waeni.

Chipul directorului căpătă accente dure.

— Văd că protestele dumneavoastră au depăşit orice limită. Până cu puţin timp în urmă v-aţi limitat doar la critici, nejustificate dealtfel, asupra metodelor de lucru ale laboratorului, acum observ că aţi trecut la fapte concrete. Tocmai am auzit că l-aţi agresat pe doctorul Hakel. V-aţi gândit că acest gest se va repercuta asupra carierei dumneavoastră?

— Nici nu-mi mai pasă de carieră — replică Nora.

Dal Santo nu îi plăcea. Un chip unsuros, ochii de porc şi nasul ca un cârlig îl făceau şi mai odios.

— Pe vremea când eu eram cea care conducea studiile asupra organismului waenilor, făceam tot ce-mi stătea în putinţă să asigur waenilor, în timpul şederii pe Terra, toate condiţiile pentru a duce o existenţă cât mai puţin chinuitoare. Pentru că nu au libertate de mişcare, eu m-am zbătut pentru dreptul lor de a acţiona fără restricţii.

— Admirabil din partea dumneavoastră. Dal Santo trecuse la tonuri ironice. Dar sunt şi lucruri mult mai importante de pus în balanţă, de exemplu, experimentele ordonate de comisia Centrului Spaţial, pe care dumneavoastră refuzaţi să le faceţi până la capăt.

— Cunosc prea bine cine se ascunde în spatele comisiei: mari industriaşi care sunt cu totul indiferenţi dacă waenii suferă sau, şi mai rău, mor sub acţiunea psihofarmaceuticelor.

— Sunt opinii tendenţioase, scandalisme pentru mijloacele de informare — replică cu promptitudine doctorul Dal Santo. Aici este în joc interesul ştiinţific. Experimentele noastre pot conduce la o nouă dezvoltare a biologiei.

Cu un amestec de furie şi de durere, Nora era necăjită şi pe

ea însăşi pentru că s-a lăsat târâtă în această situaţie neplăcută.

— Eventuala dezvoltare a biologiei nu justifică în nici un fel folosirea mijloacelor inumane. Waenii sunt fiinţe sensibile. I-am convins să vină pe Terra, prezentându-ne sub masca prieteniei, iar acum îi lovim pe la spate.

— Vă rog să lăsaţi la o parte morala — spuse doctorul Dal Santo. Să încercăm să fim practici. Waenii sunt prietenii noştri, dar asta nu-i scuteşte de exigenţele progresului. Dacă ne vor ajuta în cercetări, le vom fi foarte recunoscători.

— Refuz să cred că este legitim să torturezi nişte fiinţe în numele ştiinţei. Voi denunţa mijloacelor de informare ale presei şi sindicatelor metodele doctorului Hakel.

— Sunteţi liberă să vă adresaţi unde doriţi dumneavoastră, dar având în vedere că dumneavoastră sunteţi suspendată din acest moment din orice tip de activitate a Centrului Spaţial, denunţurile pe care vă veţi strădui să le faceţi presei nu vor avea nici măcar un minim de credibilitate.

Nora simţea că pur şi simplu arde pe dinăuntru. Se hotărâse să-şi ducă acţiunea până la capăt şi nu se căia deloc din această cauză. Cu toate acestea, acum se îndoia că ar fi în stare să-i scoată pe waeni din mâinile acelor indivizi cruzi care dovediseră că nu au nici un fel de scrupule.

— Ştiţi, bine că dincolo de uşă mă aşteaptă doi gardieni — îi spuse Nora. Voi fi nevoită să ies din Centru sub escortă?

— Şi de ce nu? Aici în Centrul Spaţial sunteţi o persoană indezirabilă.

— Cu atât mai bine. Voi ieşi însoţită de cei doi gardieni şi voi începe să urlu cât voi putea de tare. Voi face un scandal nemaipomenit, în felul acesta toţi vor putea să vadă în ce fel sunt trataţi colaboratorii Centrului Spaţial care nu acceptă cu servilism ordinele comisiei.

La această ameninţare, directorul se aplecă asupra interfonului şi vorbi cu secretara:

— Spuneţi-le celor doi oameni de serviciu că nu mai este nevoie de ei. Pot să plece de aici.

Doctorul Dal Santo o privi pe Nora adânc în ochi. — Stimată doamnă Aldovrandi, — spuse el — v-am tăiat şi această posibilitate de a face scandal. După cum vedeţi, noi suntem convinşi că acţionăm în legalitate, iar scenele nu fac parte din stilul nostru. Înţelegându-şi neputinţa, Nora îşi dădu seama că

directorul Centrului Spaţial a învins încă o dată, dar ţinu să aibă ultimul cuvânt:

— Nu mă subestimaţi, domnule doctor Dal Santo! — spuse ea cu un ton ameninţător în timp ce ieşea.

XII

Secţia operativă forfotea de activitate. Comandantul tocmai discuta câteva detalii tehnice cu inginerul Martensen şi cu astronavigatorul Valmont.

— Acolo jos, în secţia cu dispozitivele mecanice — spuse Pavel — avem mari necazuri din cauza unei supape nenorocite care nu vrea să funcţioneze.

— Nu este cumva vorba de o supapă Keorg? — întrebă Martensen.

— *Da.*

— Un dublu Mannesmann ar fi cel mai indicat în cazul nostru.

Inginerul dădu instrucţiunile de rigoare prin intermediul interfonului. Cinci minute mai târziu dificultatea fusese depăşită. Vectorul cu propulsie chimică era pregătit să fie lansat de pe astronava *Galileo* spre Eidos.

— Ne-au ordonat să folosim o sondă care să aibă în componenţă un echipaj uman — le reaminti Valmont. Nu vor face nici un fel de obiecţii în ceea ce priveşte comanda când vor citi raportul operaţiilor?

Pavel ridică din umeri.

— Suntem în faţa unui fenomen uluitor, poate chiar în pragul unei catastrofe. Nu mă sinchisesc absolut deloc de obiecţiile pe care ar putea să le facă birocraţii de la comanda terestră.

Pe monitoare se putea observa situaţia panoramică a camerelor, de lansare a rachetelor balistice. În prim-plan ieşea în evidenţă profilul strălucitor al vectorului monostatic: avea un fuselaj lung de aproximativ cincisprezece metri plasat orizontal în faţa galeriei de lansare. Era încă deschis, şi în inima dispozitivului se puteau întrezări tot felul de aparate şi mecanisme sofisticate.

— Pentru sistemul de conducere — preciză Valmont — am

pregătit trei unităţi de accelerometri.

— Mi se par însă prea imprecişi — observă Martensen. Stabilizatoarele externe sunt fabricate din metal, şi ar putea să fie influenţate de câmpul electrostatic al elipsoidului. În felul acesta sonda va fi deviată de la traiectoria prestabilită. Ar fi mult mai indicat să ne folosim de teleghidare.

— Distanţa care ne separă de Eidos s-a redus cu treizeci de mii de kilometri — ţinu să comunice astronavigatorul. Cu o viteză de 70 kilometri pe secundă proiectilul balistic va avea nevoie de circa o oră şi unsprezece minute pentru a ajunge pe suprafaţa elipsoidului.

Pavel urmărea operaţiile pe monitor. Vectorul fu închis, iar rezervoarele lui umplute cu necesarul de combustibil. Tehnicienii se îndepărtară de camera de lansare.

Racheta balistică înainta pe şine ducându-se cu botul în spatele sistemului de închidere a căilor de acces. Aerul a fost absorbit, iar în camera de lansare s-a făcut un vid aproape absolut. Poarta externă a fost deschisă. Un bloc monolitic din ultragrafit se grăbi să închidă locurile pe unde ar fi putut să se scurgă flăcările scoase de sistemul de sarcină.

— *Haraşo!* — spuse Pavel. E bine.

Valmont controlă ca totul să fie în ordine. Computerul analiză contactele interne ale rachetei balistice.

PRESIUNEA CAMERELOR DE COMBUSTIE: NORMALĂ
TEMPERATURA CARBURANTULUI: NORMALĂ
SISTEMUL DE TELEGHIDARE CUPLAT
ACŢIUNE

Ogiva vectorului ieşi în exterior: semăna cu ciocul unei păsări de pradă care ieşea afară din cuib.

— Aprindere — spuse Pavel.

Apăsă pe butonul de propulsie. Camerele de ardere intrară în funcţiune. Corole şi petale de culoarea sângelui ţâşniră din gurile larg deschise izbindu-se cu putere de un zid din ultragrafit. Proiectilul balistic se mişcă întâi destul de greoi, apoi ţâşni în spaţiul cosmic în tăcere.

Sistemul de ghidare al vectorului îşi căută obiectivul. Reuşi să-l individualizeze şi se lansă cu siguranţă pe traiectorie.

Computerul de pe astronava *Galileo* efectua cu atenţie

operaţiile de apropiere corectând cu grijă mişcarea sondei spaţiale şi primind, între timp, observaţiile captate de sensibilele receptoare ale vectorului balistic.

— Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm — spuse Dario. Peste cât timp vom primi primele informaţii?

— Peste douăzeci de minute — preciză Pavel. Atât îi trebuie rachetei pentru a ajunge la o distanţă optimă de analiză. În timp ce vom aştepta datele transmise, vom începe faza a doua a operaţiilor experimentale.

Pavel îl instrui pe tehnicianul radio, explicându-i cum anume trebuie să conducă operaţiile.

— Vom trimite spre Eidos un bombardament de unde de ultrafrecvenţă — spuse el. În condiţiile în care crusta externă a obiectului este formată din materie gazoasă, aşa cum presupun, se va putea stabili gradul său de ionizare. Rafala de raze va cădea perpendicular pe axa transversală a pupei, aşadar cu ajutorul goniometrului va putea fi înclinată ducând fasciculul de particule spre tangenta externă care se află pe suprafaţa corpului elipsoidal.

Antena radio a astronavei *Galileo* se roti, încadrând în câmpul ei ţinta. Computerul efectuă operaţiile de calculare a deplasărilor de ordin nanometric în raport cu oscilaţiile laterale de nivel ale astronavei terestre.

La un ordin precis, săgeţile electronice se îndreptară cu mare viteză spre obiectiv. Din gâtul oglinzii parabolice fu eliberată o puternică încărcătură electronică. Particulele electronice au fost expulzate în afară într-o rafală fulgerătoare.

Pavel îşi concentră privirea pe cadranul ectoradarului.

La rândul lor, Martensen şi Valmont scrutau extrem de concentraţi ecranul pe care îl aveau sub supraveghere. Profilul stilizat al elipsoidului Eidos, care ieşea în relief pe ecranul reticular, apăru desenat în culori extrem de vii, aproape arzătoare, în mijlocul unor scântei roşii.

— Fasciculul de raze este deviat de la traiectoria normală — citi Pavel pe monitoarele aparatelor. Suprafaţa este extrem de ionizată.

— Poate că este vorba chiar de o masă metalică — replică Valmont, care se dovedea încă fidel convingerii pe care o formulase anterior.

Pavel însă nici măcar nu lăsă a se înţelege că ar fi auzit

cumva cuvintele astronavigatorului. Îşi văzu mai departe de treaba lui, urmărind cu interes conglomeratul de scântei care parcurgea profilul elipsoidului. În mod cu totul neaşteptat punctele de culoare roşiatică dispărură înainte de a fi avut posibilitatea să treacă dincolo de perimetrul eliptic.

— *Ciort!* La naiba! — sări în picioare Pavel. Fasciculul de unde a pătruns dincolo de crusta care înveleşte elipsoidul. Vreau coordonatele exacte ale zonei.

Valmont solicită computerului datele necesare. Martensen întinse un deget spre ecran.

— Avem încă destul timp la dispoziţie ca să rectificăm traiectoria sondei spaţiale pentru a o putea dirija spre acel punct.

— Desigur — conveni Pavel. Vă rog să-mi daţi datele noii traiectorii.

Aparatura telemetrică începu să ţăcăne, deplasând cu vreo câteva zecimi de grad linia de miră a razei.

— Straniu — se lamentă Valmont. Nu pot în ruptul capului să înţeleg în ce fel fasciculul de unde de ultrafrecvenţă a fost în stare să pătrundă în interiorul elipsoidului, în condiţiile în care cu numai câteva clipe mai înainte fusese reflectat.

— În acest moment posedăm însă un element ope rativ care ne permite să ne facem o idee despre constituţia fizică a obiectului — spuse Pavel. Undele herţiene tangente la suprafaţa elipsoidului au capacitatea de a străpunge crusta care-l înveleşte. Acest fapt, după cunoştinţele noastre ştiinţifice, nu ne spune prea mult, dar este mai bine aşa decât să bâjbâim prin întuneric. Dumneavoastră ce gândiţi despre asta?

Martensen îşi încruntă fruntea.

— Nu ştiu ce să spun, să aşteptăm răspunsul sondei.

Pe ecranul panoramic, mica navă extracentauriană, văzută dinspre pupa, părea un imens glob al cărui perimetru strălucea. Mişcările rachetei terestre apăreau pe acelaşi ecran aidoma unui pepene ascuţit, care clipea încontinuu, suprapus pe suprafaţa de culoare albastră a elipsoidului Eidos. Sonda lansată de *Galileo* părea că se îndreaptă spre centrul circumferinţei de forma unei burţi, asemenea unui ac proiectat cu extremă precizie. În realitate, era însă doar o simplă percepţie optică deformată, datorată distanţei. La numai câteva secunde după aceea, raza devie în direcţia nord-est, urcând vertiginos spre

zona care îi fusese destinată pentru a fi observată.

— În acest moment primim deja primele informaţii — anunţă tehnicianul radio.

Pavel se îndreptă în mare grabă lângă terminalul computerului. Acesta tocmai lucra la evaluarea informaţiilor transmise de către sonda spaţială.

— Densitatea medie a elipsoidului Eidos: 1,715 g/cm^3 — citi Pavel. Temperatura la suprafaţă: 114 grade centigrade... Dar asta înseamnă că este un corp rece! Cum de este posibil? Eu mă gândeam că...

Datele treceau prin faţa ochilor cu o regularitate cronometrică.

— Sonda noastră spaţială se află la aproximativ o sută de mii de kilometri de Eidos — spuse Martensen. În acest moment accelerează.

Valmont ordonă computerului să acţioneze razele de frânare a rachetei.

NEGATIV
SISTEMUL DE TELEGHIDARE AVARIAT
RACHETA ÎN AFARA CONTROLULUI
FURNIZAŢI INSTRUCŢIUNI
STANDBY

— *Prokliatie!* — blestemă comandantul. N-am ţinut cont de atracţia electromagnetică.

Valmont se strădui în toate chipurile posibile să stabilească din nou contactul cu sonda spaţială, dar racheta rămase inertă la orice solicitare. Rămânând totuşi pe traiectoria programată, ea se lansă cu o viteză nebunească spre elipsoid.

În sala de comandă, oamenii aşteptau cu respiraţia tăiată explozia de dezintegrare care urma în mod normal să distrugă sonda.

Minutele se scurgeau. Însă racheta pur şi simplu dispăru fără să lase nici o urmă, înghiţită de nesfârşitul Eidos.

XIII

Vârtejul acesta sfâşia suprafaţa epidermică a cosmosului.

Marginea abisului, nu prea bine definită, se mărea şi se contracta într-un mod infinitezimal, apucând fărâmituri de spaţiu de pe o latură a perimetrului şi, eliberându-le integre, pe altă parte, într-o continuă activitate a compresoarelor şi tractoarelor termonucleare, prefăcea în cenuşă partea exterioară pe marginea puţului spaţio-temporal.

În mod deliberat, elipsoidul Eidos îşi spori propriile impulsuri îndreptându-se direct spre vârtej.

*

Pe urmele elipsoidului, astronava *Galileo* se apropia în mod periculos de văgăuna cosmică.

Au fost consultate în grabă hărţile stelare. Bucăţi de microfilme vizionate, notiţe, ecuaţii şi ridicări astronomice au fost confruntate.

Computerul de pe *Galileo* devoră pur şi simplu informaţiile primite, le fracţionă, îndepărtând multe elemente care nu erau bine definite şi integrând scheme geometrice nu tocmai sigure. Până la urmă emise verdictul.

În sala de comandă nimeni nu îndrăznea să comenteze. Era prea limpede, prea definitiv: astronava terestră se va prăbuşi inevitabil în inima vârtejului.

Pavel îşi scotoci creierul într-o disperată căutare a unei căi de ieşire, sau, cel puţin, a unui subterfugiu.

Noile hărţi geografice stelare puneau în evidenţă distorsiunea continuumului unde, cu vreo câţiva ani înainte, astronava *Mizar,* cu trei sute de persoane la bord, a fost înghiţită de atracţia câmpului hipergravitaţional. Din ziua aceea toate navele terestre s-au ţinut la o distanţă respectabilă de bulboană.

Comandantul bătu cu degetele pe suprafaţa consolei ca şi cum ar fi vrut să cheme un gând care-i scăpa. Se posomorî, îndepărtând un gând care-i zumzăia în creier.

Tehnicienii se priviră pe sub sprâncene, fiecare prăbuşit în propria sa teamă. Numai Valmont părea foarte preocupat, în timp ce controla şi iar controla ultimele formule dictate de către computer pentru a le confrunta cu rezultatele pe care le avea deja în posesie. Mintea sa disciplinată matematic nu înceta să facă tot felul de analize geometrice. Închise terminalul computerului. Luminile-spion, pe ecrane, arătau scurgerea

timpului.

— Aşadar? — îl întrebă Pavel.

Astronavigatorul lăsă să-i scape un suspin profund.

— N-avem nici o cale de a scăpa. Vom cădea în vârtej. Probabil că elipsoidul Eidos nu va suferi nici o daună, dar *Galileo* va face implozie instantaneu, devenind nimic altceva decât un simplu atom supragreu.

— Am mai încercat o dată să ne eliberăm din atracţia magnetică a elipsoidului — spuse Pavel. Cred că a încerca să repetăm experimentul nu ne va servi la cine ştie ce.

— Dar ce raţiuni ne împiedică să nu încercăm din nou? — se hazardă Martensen. Puterea pe care sunt în stare s-o dezvolte motoarele principale este cu mult mai mare decât cea dezvoltată de generatoarele cu ioni.

— Forţele care ne înconjoară se vor contrapune forţei motoarelor — spuse Pavel. Astronava se va găsi în felul acesta între două impulsuri contrare care o vor rupe în două bucăţi. Pavel scrâşni din dinţi. Ne aflăm la ananghie. Apoi adăugă: Nu reuşesc să înţeleg comportamentul lui Eidos. De ce, oare, se îndreaptă spre centrul vârtejului?

— M-am gândit la asta — interveni în discuţie Valmont. Cred că se află pe drumul cel bun: distorsiunea este folosită ca un fel de punte, cu scopul de a trece peste sute sau poate chiar mii de ani-lumină dintr-un singur salt. În teorie conceptul este valabil. Studii efectuate asupra unor modele au permis să se stabilească faptul că o introflexiune spaţio-temporală se comportă ca un pasaj de trecere între două puncte ale curburii cosmice.

"Pentru a pune în evidenţă conceptul, să luăm ca exemplu o sferă. Plecând de la oricare punct de pe suprafaţa sa suntem constrânşi să parcurgem jumătate din circumferinţă pentru a ajunge la antipod. Nimeni nu ne interzice însă de a alege calea cea mai scurtă şi directă: să trecem *traversând* sfera exact pe direcţia diametrului.

Acum să presupunem că sfera este compusă dintr-un material cu proprietăţile cauciucului, şi să o comprimăm până ce o vom reduce la o dimensiune minimă. Învelişul extern al acestui solid nou este spaţiul cosmic binecunoscut nouă. În consecinţă, dacă punctul de plecare este înţeles aproape ca atingând gemenul său de pe partea opusă, iată de ce, *pătrun-*

*zând î*n corpul solid prin gaură vom putea să ajungem în partea cealaltă după un timp foarte scurt. Cele două puncte, aproape în contact între ele, sunt vârtejurile spaţio-temporale."

— Dacă am înţeles eu bine, vârtejurile spaţio-temporale sunt asemănătoare găurilor negre.

— Nu este tocmai aşa. Găurile negre au dimensiuni mult mai reduse, de ordinul zecilor de kilometri, în timp ce vârtejurile spaţio-temporale ajung la volume considerabile. Natura lor însă este încă necunoscută. Unii dintre oamenii de ştiinţă susţin că ele ar deriva din rapida rotaţie a două sau mai multe găuri negre în jurul unui centru hipergravitaţional.

Pavel urmărea expunerea pe care o făcea Valmont, doar cu o parte a creierului său, în timp ce cealaltă era absorbită în elucubraţii personale. Când nimeni nu se mai aştepta, el exclamă:

— Am găsit! Există un mod de a evita catastrofa.

Dario şi Valmont au fost cuprinşi de surpriză. Bineânţeles că şi ceilalţi tehnicieni săriră în sus şi îşi aţintiră urechile către comandant.

— Este şi o doză de risc — continuă Pavel ca pentru el, fixând cu privirea planul consolei fără să fie atent la nici unul dintre ei în mod deosebit, dar, în aceste condiţii deosebite, este singura noastră speranţă.

Pavel îşi înălţă capul şi îl privi adânc pe Valmont.

— A ne elibera din bariera magnetică pe care ne-o impune Eidos nici nu intră în discuţie — spuse el. În schimb, noi ne vom apropia şi ne vom *introduce î*n interiorul lui. Masa obiectului ar trebui să reziste la presiunea exercitată de vârtejul spaţio-temporal. Şi, dacă nu ar fi aşa, creaturile care conduc elipsoidul ar fi schimbat până acum traiectoria.

— Mai sunt încă vreo câteva lucruri de luat în consideraţie — interveni imediat Valmont. Mai întâi, nu suntem siguri că misterioasele prezenţe străine sunt la curent cu existenţa vârtejului spaţio-temporal şi, în al doilea rând, nu se zăreşte nici un fel de deschidere pe suprafaţa exterioară a obiectului, care ar putea indica o cale de acces.

Chipul comandantului fu inundat brusc de lumina unui surâs.

— O maşină de o asemenea complexitate, capabilă să deplaseze stelele de pe orbita lor, este imposibil să nu posede

un aparat mnemonic enorm încât scapă înţelegerii noastre — spuse el. Dumneavoastră sunteţi convins că în această inimaginabilă bibliotecă nu există nici o informaţie referitoare la vârtejurile spaţio-temporale? Cine poate şti ce extraordinare revelaţii, despre sute şi sute de mistere cosmice se află depozitate în centrala lor informativă. Pavel îşi linse buzele şi apoi continuă: Tocmai dizertaţia dumneavoastră de acum câteva clipe mi-a indicat posibila soluţie la problemele care ne frământă. Dacă luăm în consideraţie un bloc de metal plastic, compact, şi încercăm să-l străpungem cu un ac, perpendicular pe suprafaţa sa, forţa necesară pe care ar trebui să o exercităm va fi foarte intensă, este adevărat? Dar dacă, în schimb, vom înclina acul, aproape până a-l pune pe linia de tangenţă la suprafaţa corpului, el va străpunge blocul cu o extremă uşurinţă.

— Ne mai rămâne însă foarte puţin timp pentru asta — spuse Martensen.

— Indiferent cum ar sta lucrurile, — comentă Valmont — fie că nu vom fi în stare să străpungem crusta elipsoidului, fie că vârtejul spaţio-temporal ne va distruge, vom avea o moarte destul de rapidă.

Pavel se ridică în picioare de pe fotoliul pe care stătea.

— Să nu ne gândim la mai rău. Vom pune în aplicare toate resursele tehnologice de care dispunem pentru a duce la bun sfârşit operaţiunea. Nu vom lăsa absolut nimic la voia întâmplării. Fiecare factor, chiar şi cel mai neînsemnat, nu va fi deloc neglijat. Trecerea spre interiorul elipsoidului nu va semăna deloc cu o simplă plimbare. Voi da dispoziţie ca echipajul să se instaleze de pe acum în cabinele de luptă, ca şi cum ar fi vorba de a învinge o acceleraţie sub-lumină. În infirmerie se ştie deja ce măsuri trebuie să fie luate pentru a proteja pacienţii în astfel de cazuri.

*

Manuel De Romero, mecanic criogen de categoria întâi, era încăpăţânat. Indiferent ce necazuri ar fi întâlnit, pentru el nu contau. Se simţea capabil să treacă peste orice obstacol chiar dacă asta l-ar fi costat viaţa. Ţinea morţiş să se întoarcă pe planeta Deemas şi nimeni şi nimic nu putea să-i scoată această

idee din cap. În dormitor, Manuel se certase cu ceilalţi colegi. După ce au ascultat cu atenţie planul său, în realitate cât se poate de simplu, chiar şi prietenii cei mai credincioşi se retrăseseră. A-l contrazice însă era o bătălie pierdută dinainte.

Manuel ieşise din dormitor, se urcase într-un pneumo-ascensor şi se deplasase până la magazia conurilor de salvare de pe astronava *Galileo.*

Acum trebuia să desfăşoare partea cea mai riscantă a acţiunii pe care o pusese la cale, dar mai departe nu era decât un simplu joc de copii.

În faţa intrării în magazia conurilor de salvare se bălăbănea un soldat care îşi făcea de lucru jucându-se cu centura. Puşca sa neutronică era sprijinită de perete.

Manuel strânse în mână tubul de cauciuc pe care îl ţinea ascuns sub bluza de lucru. Se ascunse într-un colţ al coridorului. Numai câţiva metri îl despărţeau de conurile de salvare. Excitat, scoase tubul de cauciuc şi apucă în mână cu putere mânerul îmbrăcat în pânză, rămânând cu spatele lipit la perete. Gâtul său de taur îşi scotea în evidenţă venele pulsând ritmic.

Soldatul încetă să se mai legene, întoarse spatele către Manuel şi îşi destinse corpul arcuindu-şi spinarea înainte.

Manuel profită de momentul de neatenţie. În vârful picioarelor veni în spatele lui. Ridică în aer bastonul şi slobozi o lovitură puternică. Omul îşi dădu ochii peste cap şi căzu moale la pământ fără să scoată un geamăt. Cu gesturi iuţi Manuel aruncă din mână tubul de cauciuc şi îl prinse pe soldat de subsuoară. Greutatea îi îndoi braţele. Rămase vreo câteva clipe în incomoda poziţie. Îşi încordă auzul rotindu-şi în acelaşi timp ochii în toate părţile. Simţea cum inima bătea să-i spargă pieptul. Îl târî pe soldat lângă perete, apoi luă puşca şi i-o puse alături. Nici nu-i păsa dacă cineva va descoperi corpul militarului. Manuel mai avea nevoie doar de vreo câteva minute.

Învârti dispozitivul care se vedea chiar în mijlocul uşii, şi o deschise larg. Auzi cum o bufnitură a aerului compensă presiunea. Manuel intră în galerie şi închise uşa în spatele său, apoi alergă cum putu mai repede până la magazia şalupelor.

Acolo erau patru capsule de salvare aliniate chiar în faţa lui: patru conuri vopsite în galben, întinse pe podea, cu baza circulară deschisă pe jumătate, şi care îl invitau să intre.

Mecanicul criogen alese una la întâmplare. Trecu peste

bordul din cauciuc şi intră în ea. Spaţiul era redus la minim, abia dacă ar fi ajuns pentru trei persoane, dar pentru un singur om era mai mult decât suficient.

Se scufundă în cuşeta anatomică, şi când acţionă sistemul automat de închidere a uşilor aerul fu aspirat în afara camerei închisă etanş. În capsulă, panourile de control se iluminară. Manete şi pulsanţi, fiecare dintre ele cu o inscripţie indicatoare, acopereau în întregime planul de control care se arcuia spre înălţime până ce atingea grilajul în ochiuri hexagonale de pe tavan.

Manuel nu se simţea deloc neliniştit. Până acum câteva clipe emoţia fusese atât de puternică încât orice gest al său, orice imagine percepută, aveau doar o consistenţă lichidă asemănătoare reprezentărilor onirice. Acum însă încăpăţânarea lui de felină se transformase într-un calm relaxant care-l deconcentra.

Manuel atinse comenzile. Din acest moment totul i se părea extrem de uşor.

Scoase din buzunar un bilet explicativ, îl deschise şi citi conţinutul său. Bătu simbolurile şi cifrele pe claviatura terminală a computerului. Acum nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte: calculatorul ar fi trebuit să conducă nava spre Deemas.

Peste cinci secunde, aşa cum indicau semnele de pe cadran, conul de salvare va fi lansat în spaţiul cosmic. Manuel nu-şi putu reţine un surâs. Cum or să crape acei proşti! El alesese. Toate pălăvrăgelile lor referitoare la iminenta distrugere a planetei Deemas şi oportunitatea întoarcerii pe Terra, erau simple poveşti. În realitate, nu puteau să facă altceva decât să se deplaseze în spatele acelui enorm pavaj răsărit cine ştie de unde. Îşi vor frânge gâtul cu siguranţă. În schimb, el voia să lupte pe Deemas împotriva unui inamic palpabil, chiar dacă lupta era inegală, decât să-şi sfârşească existenţa cu un salt în necunoscut.

O zguduitură puternică îl avertiză: conul de salvare începuse să se mişte în direcţia ieşirii. Camera se înclină puţin înainte. Împins de cei patru cilindri hidraulici conul se puse în poziţie de lansare.

Naveta spaţială fu aruncată, în cosmos. Bărbatul se cufundă cu plăcere în fotoliu, călătoria va fi destul de

plicticoasă. Pe astronava *Galileo* dispariţia micuţului con de salvare va fi cunoscută imediat. Pentru a evita inutile şi retorice convorbiri cu birocraţii de pe astronavă, închise transmiţătorul de la bord.

Liniştea îl înfăşură. Manuel De Romero se lăsă copleşit de lanţurile ei impalpabile şi închise ochii.

*

— Nenorocitul! Fără nici o fărâmă de pâine la el! — ţipa din răsputeri Pavel.

Chipul său, congestionat din cauza întâmplării, se făcu vânăt.

Valmont privea cu atenţie monitoarele şi clătina din cap.

— O să se prăbuşească pe elipsoid cu o viteză halucinantă — spuse el. Masa şalupei este nesemnificativă în raport cu cea a lui Eidos. Va fi atras cu o intensitate nemaipomenită, secundă după secundă.

Chiar şi în situaţiile cele mai dramatice astronavigatorul nu se putea abţine să nu recurgă la o explicaţie de tip matematic.

— A închis videotransmiţătorul pentru a împiedica orice comunicare cu noi. Pavel se simţi învăluit de o ceaţă de resemnare. Nu avem nici o modalitate de a-l ajuta, nici măcar împotriva voinţei lui. Computerul, în aceste condiţii, nu este capabil să modifice traiectoria sondei.

Lângă ecranul panoramic, Pavel distingea cu foarte mare greutate conul de culoare galbenă în care se afla Manuel De Romero care încerca să se menţină în echilibru deasupra nesfârşitului elipsoid. O foarte uşoară adiere de irizări metalice sclipea din când în când în spaţiul întunecat, aproape ca o mută şi neliniştitoare chemare în ajutor, o slabă pâlpâire de disperare care se va stinge chiar mai înainte ca nava să atingă suprafaţa elipsoidului.

Cu o ultimă licărire barele de argint dispărură.

— S-a dezintegrat — murmură Pavel.

XIV

Nora se aşeză în comodul fotoliu de velur, lăsându-se în

voia căldurii propriului trup. De pe măsuţa cubică de lemn luă un pachet de ţigări din alge marine şi alese una. O aprinse. Aroma puternică, cu un uşor gust de sare, îi gâdilă plăcut cerul gurii. Se relaxă, lăsându-şi capul să cadă pe spate, dar nu activă masajul revitalizant al fotoliului.

Tresărirea bruscă a închizătorii electronice o făcu să se trezească.

Uşa de la intrare se deschise. Paul Bresson călcă pe triunghiul de lumină desenat pe prag, închise din nou uşa şi îşi dezbrăcă bluza de lucru. Îi aruncă Norei o privire cu ochii săi albaştri, şi citi imediat pe chipul femeii că există ceva care o nelinişteşte.

— Bună, faţă întunecată — o salută el. Îşi luă bluza şi o îndoi pe braţ cu grijă. Eşti înfuriată?

Nora mai trase o dată din ţigară şi, cu un gest sec, o stinse.

— M-au dat afară de la Centrul de Cercetări Spaţiale — îi răspunse ea.

Paul se posomorî deodată. Tăcu vreo câteva clipe pentru a "savura" vestea.

— Glumeşti? — o întrebă el în sfârşit. Apoi înţelese că nu era momentul potrivit să-i pună prea multe întrebări. Era mai bine să nu mai aducă vorba despre asta până ce Nora nu se va hotărî s-o facă ea însăşi.

— Nu vrei să ştii- cum s-a întâmplat? — îl întrebă femeia.

— Desigur, desigur, te rog să mă scuzi. Am primit de curând o ştire la observatorul astronomic, se pare că ar fi dispărut o stea.

— O stea? Mă iei peste picior?

— Nu suntem încă foarte siguri. Sunt obosit, Nora — îi aminti Paul, dar înainte de a mă odihni te rog să-mi spui ce s-a întâmplat.

— O să-ţi povestesc totul ceva mai târziu. Poate chiar în seara aceasta.

— Mai bine nu. Când ai expresia asta întipărită pe chip înseamnă că există ceva care te roade pe dinăuntru şi trebuie să te eliberezi cât mai repede.

Paul se tolăni pe divan şi îşi întinse picioarele. Îşi atinse uşor cu un deget obrazul neted.

— Spune, te ascult.

Nora îşi mai aprinse o ţigară.

— M-am certat cu doctorul Hakel.

Se opri o clipă să-şi ordoneze gândurile. Pe măsură ce imaginile îi treceau pe dinainte se simţi copleşită de amintiri amare. În cele din urmă, plină de resentimente şi de emoţie, îi explică lui Paul ce s-a întâmplat. După ce termină de povestit se simţi oarecum mai uşurată.

— Ai acţionat pripit — comentă laconic Paul. Le-ai oferit singură posibilitatea să se debaraseze de un colaborator incomod, fără să depună un prea mare efort.

— Îmi dau foarte bine seama — admise ea. Waenii vor fi în şi mai mare încurcătură din cauza lui Hakel şi a clicii sale. Poate că am greşit atunci când l-am pălmuit.

Îşi aminti de lovitura seacă pe care i-a aplicat-o biologului şi surâse ca pentru sine din cauza înţelesului ambiguu al cuvintelor sale.

— Cu toate acestea, nu mă căiesc. Se întrerupse. Şovăi: Adică, da — adăugă ea coborându-şi atât de mult vocea încât semăna cu un susur. Întreaga mea muncă asupra waenilor s-a dus pe apa sâmbetei şi nu va mai fi absolut deloc luată în seamă.

Paul închisese deja pleoapele, învins de oboseală. Dar nu dormea. Nora îl cunoştea foarte bine: el n-ar fi făcut niciodată o astfel de figură; ar fi sărit în picioare înainte ca somnul să-l poată cuprinde.

— Iar acum ce-ţi propui să faci? — o întrebă.

— Sunt prea neliniştită. Mă tem ca nu cumva impulsivitatea să-mi mai joace o festă.

— De ce, nu s-a întâmplat deja?

— L-am pălmuit pe Hakel. Nu pentru ceea ce a spus, de asta puţin îmi păsa mie, ci pentru tonul revoltător de dispreţ pe care-l avea în voce. Tăcu, strângându-şi halatul pe corp. Vreau să informez presa. În seara aceasta îi voi telefona lui Dino Kloetz. Este prietenul tău, nu? Sunt convinsă că această poveste va provoca o mare agitaţie în lumea ştiinţifică.

— Eşti sigură de asta? Să fii atentă, totuşi, la felul cum te exprimi. Unii dintre oamenii de ştiinţă, cei îmblânziţi vreau să spun, îşi formulează răspunsurile cu uşurinţă şi au limba foarte ascuţită.

— Dino o să înţeleagă. El a fost primul care a scris despre sistemul neocolonial adoptat de expediţiile în spaţiul cosmic,

iscând o vie polemică pe această temă. Începând cu octopedele lenticulare, Xerhodii din Oberon.

— Este foarte adevărat. Totuşi, i-a tăiat ziarul creanga de sub picioare — îi aminti Paul. Chiar dacă, la urma urmelor, Xerhodii erau nişte creaturi care nu erau înzestrate cu inteligenţă.

— Uff! — făcu Nora. Nu am acum intenţia să încep o dizertaţie filozofică despre ce se înţelege prin inteligenţă. Un lucru este sigur, anume că loviturile date de Dino şi-au atins ţinta şi au constrâns autorităţile să facă o anchetă.

— Care s-a încheiat la fel ca toate anchetele efectuate de cinci ani pe aceste meleaguri: dosar clasat.

Nora se încovrigă jos pe podea alături de Paul.

— Nu ai spirit combativ — îi zise ea. Tu stai aici, fără să mişti un deget, şi laşi ca lucrurile să se desfăşoare aşa cum se desfăşoară. Te-ai făcut comod, convins că nu se mai poate face absolut nimic pentru a rezolva aceste probleme. În acelaşi timp, birocraţii îşi fac de cap dispunând după bunul lor plac de tot şi de toate, este adevărat? Iar noi, eterne marionete, ne mărginim doar să-i privim!

— Nu spune năzbâtii. Ştii bine că toate intenţiile de a face bine s-au dus pe apa sâmbetei, blocate de indiferenţa marii majorităţi a populaţiei şi sufocate de jocurile politicii. Trebuie să te obişnuieşti să priveşti realitatea în faţă şi să te convingi de faptul că, indiferent ce acţiune intenţionezi să întreprinzi, nu poate avea alt efect decât acela al unei pietricele aruncate într-un lac. Trebuie să-ţi aduci aminte că în jurul problemei waenilor se învârtesc tot felul de speculaţii.

— Te referi cumva la societăţile financiare, la industriaşi şi la alţii de teapa lor?

— Da. În primul rând interesul aproape morbid pe care-l manifestă faţă de neurofiziologia waenilor societăţile industriale multiplanetare, apoi, aşa cum tu însăţi mi-ai confirmat-o, răsturnarea suferită de condiţiile de viaţă ale celor născuţi pe planeta Deemas: sunt primiţi ca oaspeţi, cu toate că, de fapt, au un câmp de acţiune limitat, fiind, în fond, cobai pentru experienţe.

— Atunci înseamnă că aprobi linia mea de conduită?

Paul o privi pe Nora drept în faţă.

— În ceea ce te priveşte, ar fi fost mai bine să-i pui beţe în

roate doctorului Hakel, rămânând însă pe postul pe care l-ai avut la Centrul de Cercetări Spaţiale. După cum prea bine vezi, nu sunt deloc un conformist aşa cum credeai tu. Am putea spune doar că am simţ practic. Furia ta nechibzuită nu a făcut decât să înrăutăţească şi mai mult situaţia. Acum în ce fel îi vei mai putea ajuta pe waeni?

Nora îşi aplecă fruntea la pământ.

— M-am întrebat şi eu. Oricum, sunt hotărâtă să duc lupta până la capăt. De data aceasta trebuie să mă asculte.

Paul se văzu nevoit să suspine. Trebuia să admită că era foarte greu să o convingă pe Nora să renunţe la hotărârea pe care a luat-o iniţial.

— Bine, dragă, eu mă duc în pat — se hotărî Paul. Tu mă însoţeşti?

Nora abia dacă schiţă un surâs.

— Nu, eu simt nevoia să fac o plimbare lungă şi relaxantă. O să ies în afara oraşului. Mă întorc mai târziu. Pregăteşti tu cina?

Paul fu de acord. Nora se aplecă deasupra lui ca să-l sărute. Paul o cuprinse peste şolduri şi-i pipăi trupul moale. O ţinu aşa strâns şi-şi strecură o mână sub halatul ei.

— Nu — îl opri femeia.

El însă continuă să o mângâie coborând cu degetele de-a lungul şoldurilor. Nora se desprinse din îmbrăţişare.

Paul pufni nervos, petrecându-şi o mână prin părul de culoare deschisă şi ondulat.

— Iei maşina?

Nora era deja în cameră şi se schimba.

— Ce ai zis? — strigă ea.

Televideofonul, sprijinit pe măsuţa joasă, ţârâi îndelung. Paul întinse o mână şi apucă receptorul.

— Da?

Chipul profesorului Alberti apăru pe dreptunghiul de cristal.

— Bresson, ştiu că ai nevoie să te odihneşti, dar s-au întâmplat lucruri noi. Vino repede la observator.

Paul şovăi o clipă.

— Bresson, este extrem de important. Au dispărut alte stele.

XV

Erau toţi adunaţi în sala pentru „congrese”, în jurul mesei forjate în fier în formă de potcoavă: Dal Santo, directorul Centrului de Cercetări Spaţiale, profesorul Alberti, responsabilul observatorului astronomic care funcţiona pe lângă Centru, Paul Bresson şi încă mulţi alţi oameni de ştiinţă şi tehnicieni. Discutau cu voce scăzută, schimbând diverse opinii.

Profesorul Lorenzo Alberti sfârşi de expus rezultatele uluitoarei descoperiri: multe stele, provenind din sectoare galactice diferite, şi chiar din sectoare extragalactice, dispăruseră în mod misterios în vidul cosmic.

Paul avea gura uscată din cauza prea multor ţigări fumate în ziua aceea, iar sub ochii săi, plini de vinişoare roşii, două cearcăne profunde se puteau vedea cum străjuiau pometţii obrajilor.

Profesorul Alberti culese adnotaţiile aruncate pe jos în mare grabă şi aruncă foile în dezordine, cu mişcări bruşte ale mâinilor, pe raftul de cristal. Privirea sa întunecată şi pătrunzătoare, îi iscodi pe rând pe cei prezenţi.

— Ne aflăm în faţa unui eveniment de o extremă gravitate — spuse el. Teoriile privind expansiunea Universului trebuie să fie revizuite şi corectate. În lumina noilor observaţii la care suntem martori, nu există nici o explicaţie plauzibilă a fenomenului. În aparenţă, s-ar putea spune că este vorba doar de nori de pulbere cosmică care, deplasându-se liberi în spaţiu, ascund în spatele lor stelele. Asta ar presupune însă ca norii să aibă o densitate mare. În schimb, stelele dispărute posedau o magnitudine destul de accentuată, în măsură să depăşească, cu lumina lor, orice nor galactic care s-ar fi suprapus, eventual, peste ea.

— De ce susţineţi dumneavoastră că teoria *big bang*-ului ar trebui să fie modificată? îl întrebă Dal Santo.

— După opinia multor astronomi, Universul s-ar fi format în urmă cu aproximativ 18 miliarde de ani. Deplasarea înspre roşu a spectrului tuturor galaxiilor este în mod sigur o probă a acestui fapt şi indică în ce fel aceste corpuri se îndepărtează unele de altele cu viteze diferite, în funcţie de distanţa la care se află ele faţă de noi, cu excepţia" a două sau trei galaxii anormale.

"Dacă într-adevăr teoria este valabilă, şi îndepărtând apriori ipoteza existenţei norilor galactici superdenşi, cum de este posibil ca nişte aştri de aceeaşi mărime şi de acelaşi tip stelar să dispară pur şi simplu ca şi cum ar fi fost înghiţiţi de spaţiul cosmic? După toate probabilităţile, viteza lor de îndepărtare era mai mare decât cea calculată de către astronomi şi, în consecinţă, data de formare a Universului trebuie revizuită."

Un om de ştiinţă, care stătea în faţa lui Alberti, ceru cuvântul. Privirea interlocutorului era limpede ca apa. Chipul lui de culoare rozalie era încadrat de un păr rar.

— Dumneavoastră, domnule profesor Alberti, aţi susţinut întotdeauna teoria Universului Pulsant?

— Dar ce are a face una cu alta? — interveni Paul în discuţie. Nu văd deloc punctul de legătură cu problema pe care o dezbatem.

— Vă rog să mă scuzaţi — continuă însă interlocutorul. După teoria domnului profesor Alberti, toate galaxiile, peste multe miliarde de ani, vor începe să refacă evoluţia de până acum în sens invers, sau, mai bine spus, în loc să se îndepărteze se vor apropia atât de mult încât aproape că se vor atinge, se vor contrage unele în altele pentru a crea din nou Atomul Primordial. În acel moment o să apară din nou un *big bang* care va genera o nouă expansiune a Universului şi aşa mai departe.

"Dumneavoastră, domnule profesor Alberti, aţi calculat că durata unui ciclu cosmic este de 60 de miliarde de ani, deci în acest moment Universul s-ar găsi la aproximativ o treime din ciclul său vital, asta dacă lăsăm la o parte pentru o clipă efectul Einstein. Stelele şi galaxiile ar trebui să înceapă să-şi încetinească alergarea şi, în mod succesiv să se oprească, pentru a putea apoi să înceapă să alerge în sens invers. În schimb, din observaţiile făcute de dumneavoastră, rezultă că unele dintre stele ar fi dispărut. Vă daţi seama că, în aceste condiţii, viteza necesară pentru o asemenea îndepărtare incredibilă ar trebui să fie, nici, mai mult, nici mai puţin, superioară celei fotonice?

— Şi dacă, într-adevăr, aşa este? Nu depinde absolut deloc de mine dacă legile fizicii sunt răsturnate sau nu — se văzu Alberti nevoit să răspundă. Eu m-am limitat numai să observ fenomenul.

— Eu nu am terminat încă ce aveam de spus — preciză

celălalt. După părerea mea, dumneavoastră, împreună cu asistenţii pe care îi conduceţi, aţi făcut-o… cum spuneţi voi?… de oaie.

După această replică omul de ştiinţă rămase în aşteptarea unui răspuns, cu un surâs de satisfacţie pe buze.

— Dar cine este individul acesta? — se bâlbâi Alberti către Paul.

— Este Gunnar Hajdin, un astrofizician norvegian. Este nou venit în Centrul Spaţial.

— Ah — găsi de cuviinţă să comenteze profesorul Alberti, în timp ce îşi netezea ciocul. Apoi se întoarse către astrofizician: în sprijinul afirmaţiilor mele, dragă doctore Hajdin, există zeci şi zeci de fotografii care au fost efectuate pe întinse zone ale cerului, şi chiar dacă teoria mea referitoare la Universul Pulsant ar putea să apară, într-un anume fel, puţin discreditată, asta nu înseamnă, în nici un chip, că au existat erori de observaţie. Am pus deja la curent despre asta personalul de pe observatorul plasat pe orbită şi personalul de la baza chino-americană de pe planeta Venus, precum şi personalul de pe baza sovieto-engleză de pe planeta Marte, care la rândul lor vor putea să confrunte propriile lor observaţii cu cele pe care le-am făcut noi.

— Să vedem atunci acele binecuvântate fotografii — răspunse Hajdin. Ţin să vă amintesc faptul că sunt mult mai tentat să accept teoria norilor de mare densitate.

— Explicaţi dumneavoastră cum de este posibil ca o stea, Alciona din Pleiade, pentru a da un exemplu, să cunoască o bruscă întunecare, — interveni Alberti — în timp ce alţi aştri din apropiere au rămas neschimbaţi.

— Domnilor, vă rog — interveni doctorul Dal Santo. Nu este momentul să ne certăm. Poate că va fi necesar să desfăşurăm ulterior cercetări mai amănunţite pentru a avea o siguranţă categorică asupra evenimentelor. Sunteţi de acord, domnule profesor Alberti?

Cu dinţii strânşi, astronomul consimţi.

— Dacă doctorul Hajdin este de acord să adere, — spuse el — l-aş ruga să participe cu noi la cercetări. Colaborarea sa va fi bine primită.

Era însă o nuanţă de siguranţă şi sfidare în vocea lui Alberti.

Hajdin fu cuprins de surpriză, dar nu observă ironia. Privi în jur cam încurcat, apoi spuse:

— Cu multă plăcere. Vom avea ocazia să facem un schimb de experienţă. Un surâs larg îi ilumină chipul. Fără ranchiună, domnule profesor Alberti.

Omul de ştiinţă italian mormăi ceva, surprins la rândul său, dar strânse mâna lui Hajdin.

— O să avem mult de lucru — spuse el pe un ton foarte grăbit.

XVI

Furtuna, de acum dezlănţuită pe planeta lipsită de soare, dezrădăcina copacii, spărgea tot ce întâlnea în cale, fărâmiţa, izbea, comprima şi răsucea, într-un carusel de imagini halucinante care dansau ameţitor printre culorile frânte de pe pământ şi din cer.

Donald Montague, pe jumătate beat, îşi sprijini spatele de unul din pereţii camerei, convins că picioarele nu-l mai ascultau.

Becurile de iluminat, care atârnau de tavan, se legănară. Pereţii începură să vibreze.

Ara Ykebe se clătina, învrednicindu-se să ţină în poziţie de echilibru paharul plin ochi de coniac. Montague se prinse cu mâinile de masă, dar imediat după aceea se rostogoli la pământ împreună cu sticla de coniac, care se sparse cu un trosnet puternic vărsând pe jos lichidul.

Ykebe îşi aruncă privirea spre pereţi, în absurda tentativă de a-i opri. Geamurile singurei ferestre se pulverizară pur şi simplu. O adevărată bulboană de pământ. ramuri de copaci şi pietre se năpusti în cameră.

Ykebe scăpă din mână paharul pentru a-şi duce mâinile la ochi şi la gură: un vârtej de nisip, fin şi uscat; îi pătrunsese până în gât.

— Să fugim de aici! — strigă Montague.

Tuburile de iluminat se legănau nebuneşte aruncând tot felul de lumini şi umbre în colţurile tavanului.

Montague îşi prinse colegul de subsuori şi împreună se, aruncară spre uşă. Zidurile trosneau şi pârâiau aşa cum face puntea unei nave oceanice în timpul furtunii. Pe coridoare, coloniştii se adunaseră într-un soi de procesiune, dar semănau cu nişte biete broaşte strânse în mijlocul unei mlaştini.

Montague se îndreptă spre scările de serviciu. În sfârşit, Ykebe reuşi să vorbească.

— De data aceasta o să reuşesc — bolborosi el. Lasă-mă să merg.

Japonezul se sprijini cu braţul de perete şi mai tuşi o dată.

Furtuna şuiera, transportând nori de pământ fărâmicios în coridoare. Printre fum şi pulbere, Montague zări vag câteva figuri umane lipite de ziduri, în căutare de adăpost.

— Repede! — îl zori australianul.

Ykebe se prinse cu mâinile de balustradă. O puternică rafală de vânt se dezlănţui undeva sus pe ultimele trepte ale scării. Ykebe şi Montague alergară cât putură de repede, punând, din pură inspiraţie, un picior în faţa altuia şi greşind de mai multe ori la rând poziţia treptelor. Alţi colonişti şi tehnicieni se grăbeau şi ei să coboare scările de serviciu.

La parter, uşa, care avea proprietăţi de mişcare mult mai sofisticate, reuşea să reziste la impactul cu uraganul, chiar dacă în locul de întâlnire cu peretele ea fusese îndoită şi ruptă, iar vântul se infiltra printre spaţiile libere în încercarea de a se strecura înăuntru.

Ykebe îl avertiză pe Montague că podeaua devine moale ca gelatina. Picioarele i se muiară şi se pomeni la pământ în timp ce se auzea un surd grohăit venind de la subsol.

— Prinde-te cu putere! — strigă la el Montague.

Simţiră cum solul se înclină sub picioarele lor, iar corpurile începură să cadă în spate. Zgâriară pereţii de material plastic cu unghiile.

Un scârţâit sinistru întrecu în intensitate orice alt zgomot. Montague fu prins de o forţă irezistibilă şi ridicat de la pământ. Respiraţia i se opri în gât. Cu un ochi pe jumătate orbit văzu, acolo unde mai înainte era tavanul, un vârtej negru de pietre, mobile şi bare de oţel. Un obiect plat îl lovi direct în stomac. Bâjbâi câteva clipe neştiind încotro s-o apuce. O luă pe o scară, apoi pe o alta. Blide de metal şi ramuri ascuţite îi biciuiră corpul, faţa, mâinile, dar omul nu-şi slăbi în nici un chip strânsoarea, cu o forţă înzecită de instinctul de supravieţuire.

Cinci metri mai jos, Ykebe se pomeni că nu mai poate să treacă în nici o parte din cauza unui dulap metalic care îi blocase orice ieşire. Turbarea vântului nu reuşea să-l smulgă pe japonez din micul său tranşeu. În schimb, urechile îi erau

asurzite de mugetul îngrozitor al uraganului.

Partea inferioară a edificiului rezista la rafalele puternice ale furtunii. Dacă această clădire ar fi fost construită cu o structură armată, nu s-ar fi descompus în felul acesta, dar pe planeta Deemas construcţiile erau realizate din materiale mult mai puţin rezistente.

Fără nici un fel de prevestire, vântul începu să scadă în intensitate. Dar liniştea care urmă fu şi mai teribilă decât furtuna. Sufocanta tăcere care se aşternuse în jur umplea urechile şi creierul cu vată.

Montague se pomeni că se găsea încălecat pe balustradă, cu capul sprijinit de o treaptă. La numai câţiva centimetri de obrazul său îl fixau doi ochi: cele două pupile sticloase şi dilatate nu făceau nici cea mai mică mişcare.

Montague îşi schimbă picioarele din incomoda poziţie în care se aflau, îşi sprijini o mână de marginea scării şi se ridică din nou în picioare. Observă cu atenţie craniul care îl privea de la mică distanţă: fusese despicat de corpul care îl purta pe umeri. O placă de fibrosticlă, înclinată asemenea unei ghilotine, se împlânta adânc în trupul mortului.

Montague se prinse cu mâinile de spatele balustradei şi sări peste cadavrul mutilat. Piciorul scării fusese ridicat de la pământ cu aproximativ un metru şi jumătate, proiectat înspre înainte asemenea unei trompe absurde. La fiecare pas pe care îl făcea, scara oscila sub picioarele lui, în sus şi în jos, cu foarte îngrijorătoare trosnete.

Montague ajunse pe ultimele trepte. Rampa însă se îndoi sub greutatea lui, scârţâind, în clipa în care două pârâituri anunţară prăbuşirea definitivă. Omul reuşi să facă un salt. Scara, întinsă ca o trambulină, vibră şi se prăbuşi. Australianul abia dacă mai avu timp să cadă între dărâmăturile intrării.

Întins la pământ, acuza o durere violentă la unul din picioare. Îşi pipăi genunchiul, petrecându-şi mâna prin pantalonii sfâşiaţi, şi îşi dădu seama că nu are decât o uşoară zgârietură: nimic grav. Atunci îşi palpă braţele şi picioarele cu grijă, dar nu mai dădu peste alte răni. Îşi înălţă capul: deasupra lui, cerul turbulent lăsa să se scurgă raze de lumină provenind de la stele. Partea superioară a clădirii fusese dărâmată.

Montague se îndreptă spre uşa de la intrare în încercarea de a-şi aminti unde anume îl întrezărise pe Ykebe. Îşi opri

privirea asupra unui unghi închis de un greu dulap de metal şi se apropie îndepărtând mobile, scule şi alte obiecte îngrămădite acolo în dezordine. Se ridică în vârful picioarelor: dincolo de bariera pe care o avea în faţă, ghemuit lângă perete, zăcea Ara Ykebe. Părul său, încărcat de pulbere, era complet alb; bluza de lucru, sfâşiată în partea din faţă, dezvelea pielea cu dungi roşii.

— Ara! — îl chemă el. Mă auzi?

Ykebe îşi legănă capul. Păru chiar că este gata să-l ridice, dar îl lăsă să-i cadă pe piept.

Montague prinse cu putere în mâini o muchie a dulapului, smucindu-l cu toată forţa pe care o avea în trup, dar greoaia mobilă nu vru să se mişte. Omul privi în jur căutând vreun obiect care ar fi putut să-i servească drept pârghie. Găsi un par de lemn suficient de robust. Se ghemui şi privi la membrele lui Ykebe care păreau aruncate la întâmplare: piciorul drept mai ales, avea laba îndoită într-un mod cu totul nefiresc.

Cu mânecile pline de pulbere, Montague se frecă la ochii iritaţi şi scuipă nisipul care i se băgase sub limbă. Apoi introduse parul de lemn sub dulap, îl ridică şi, în acelaşi timp, se deplasă la dreapta. Din perete căzu o ploaie măruntă formată din fărâme de material plastic.

Ţinând parul sprijinit de piept se opri o clipă să se odihnească. Crusta de pământ fărâmicios care îi acoperea chipul se desfăcu dezvelindu-i pielea.

Se întoarse la activitatea începută. Cu un zgomot strident parul se încovoie la limita rezistenţei sale. Dulapul zgârie zidul: părea o lipitoare care nu voia să se dezlipească de victima sa. Mobila cea grea se clătină, apoi căzu la pământ bufnind.

Montague se descotorosi de pârghie aruncând-o departe. O arsură sfâşietoare îi trecu prin palme. Făcu un efort să uite durerea şi se apropie.

— Ara, — spuse el ridicând cu gesturi delicate capul prietenului său — sunt eu, Donald.

Ykebe deschise uşor pleoapele acoperite cu nisip. Pupilele, ca şi cum ar fi fost bete, tremurau fără să reuşească să se stabilizeze. Japonezul schiţă o grimasă, îşi muşcă o buză, chelălăi şi îşi lăsă din nou capul pe piept.

Montague îi atinse uşor piciorul îndoit în mod nefiresc. Dar abia sub genunchi dădu peste o umflătură. Pielea era întinsă şi muşchii contractaţi. Cu teamă, Montague îl ridică pe Ykebe,

observându-i chipul. De două ori în timpul delicatei operaţii trăsăturile feţei japonezului suferiră o violentă şi neaşteptată metamorfoză, în cele din urmă, Ykebe păru că se relaxează.

Cu dificultate, Montague reuşi să-l care pe rănit în spinare. Înaintă hotărât, spre poarta deschisă, sprijinindu-se de uşă, şi îşi aruncă privirea dincolo de prag.

Turnurile bazei erau încă drepte. Lumina ţâşnea prin vreo zece ferestre mici înconjurând cu un halo rozaliu siluetele înălţate spre cer.

Conductele supraridicate, care se încrucişau deasupra străzii, păreau fără stricăciuni, în afară de câteva care atârnau, asemenea unor buze obosite, despicate pe lungime.

Frigul devenise intens, iar ploaia cădea tăioasă. Violenta prăbuşire care umplea aerul făcea parte integrantă din peisaj.

Montague simţi că prietenul său, trezit de ropotul apei, se agita. Încercă să-l încurajeze şi să-l liniştească, chiar dacă era sigur că Ykebe nu-l aude.

— Vom încerca să ajungem la spital — îi spuse.

Se întoarse într-o parte şi zări multe alte clădiri nimicite.

Diverşi colonişti ieşeau din clădiri, în lamentaţiile răniţilor şi gemetele muribunzilor.

În aer se înfiripă un zgomot răguşit care crescu peste măsură până ce deveni impresionant. Era un sunet inexplicabil. În penumbră, Montague zări ceva mişcându-se prin aer: mari baloane de gaz răvăşeau atmosfera.

Zgomotul se transformă într-un răget gros, dar pătrunzător. Pământul începu să tremure. O voce de femeie, la mică distanţă, începu să urle de frică.

Montague individualiză în timp util apropierea taifunului. Îl aşeză cu grijă pe Ykebe la pământ şi se puse deasupra lui, protejându-l cu propriul său corp.

Atras ca de un magnet de scânteietorul perete de apă, omul închise ochii până ce torentul lichido-gazos îl izbi.

XVII

Dublul rând de monitoare proiecta aceeaşi imagine: o porţiune mărită a elipsoidului Eidos. Suprafaţa obiectului era un fond uniform de tonalităţi albăstrui, pătat de lungi forme

încreţite, de culoare violetă. Încrengătura de filamente, umflată de noduli, se desfăşura şi se lărgea sub formă de evantai în firave vaporozităţi aidoma unor picături de lac dens lăsat să cadă într-un borcan cu vopsea mai deschisă.

Pavel acţionă dispozitivul selector. Cinecamerele situate pe laturile exterioare ale astronavei *Galileo* îşi amplificară câmpul optic. Pe monitoarele inferioare, înfăşurat într-un subţire strat de ceaţă rarefiată, apăru profilul lateral al obiectului.

Valmont împinse înainte pulsantul de comunicare internă.

— Către toate nivelele — scandă el. Pregătiţi-vă pentru propulsia sub-lumină peste cinci minute, din această clipă.

Prin megafoane, în sala de comandă sosiră mesajele:

— Nivelul doi. Coridoare descongestionate. În ordine.

— Nivelul trei. Coridoare libere. Totul în ordine.

— Nivelul patru...

Dario se instală în fotoliul anatomic şi activă câmpul anti-inerţial. Liniile de forţă ţâşniră din dispozitivul aflat în fotoliu. Pocniră prin aer învăluindu-l într-un cocoloş invizibil. În clipa în care capsula magnetică se închidea deasupra lui, gândurile sale se retraseră ca şi cum ar fi fost chemate din nou de un ecou din profunzime.

Pavel puse în funcţiune propriul aparat: conectă auricularul şi scoase un microfon din braţul fotoliului.

— Nu ştim ce surprize putem întâlni când vom traversa crusta externă a elipsoidului — anunţă el. Echipajul, închis în propriile cabine, îl auzea pe comandant prin intermediul auricularelor. Câtă vreme nici o eroare, imputabilă elementului uman, nu va complica desfăşurarea operaţiunilor, ne vom încrede în totalitate în calculatorul central — continuă Pavel. Computerul posedă toate informaţiile necesare. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să sperăm că deducţiile noastre sunt exacte. Se opri căutându-şi cuvintele cele mai adecvate. Vom reuşi — trase el concluzia.

*

În viscerele elipsoidului, un foarte sensibil aparat se puse în funcţiune, trezit de o prezenţă ciudată. Captă existenţa unei mase-energie, care se apropia extrem de rapid, în exteriorul crustei elipsoidului. Detectorul analiză corpusculul străin, studie

cu atenţie compacteţea electro-gravito-magnetică a acestuia, viteza şi orice altă particularitate energo-dinamică. După aceea lansă un slab impuls cuprinzând întrebări către aparaturile centrale. Răspunsul sosi în câteva nanosecunde: STRUCTURA ENERGETICĂ DE IMPORTANŢĂ NESEMNIFICATIVĂ. SE SCOATE DIN MEMORIE.

Detectorul îşi relaxă braţele femtoatomice şi reveni în poziţia de repaus.

*

Motoarele astronavei *Galileo,* lucrând la puterea maximă, îşi dezlănţuiră toată forţa de care erau în stare cu ajutorul camerelor de ardere.

Astronava terestră devie într-o parte, teleghidată de impulsurile directoare ale computerului. Se îndreptă pe o direcţie tangentă la suprafaţa elipsoidului Eidos şi începu să susţină o luptă titanică împotriva forţei gravitaţionale care se străduia s-o prăvălească cu capul în jos spre centrul calotei de la pupa.

Dâra înfocată care ţâşnea din coada lui *Galileo* se curbă în jos, fiind absorbită de puternicul ciclon electronic generat de elipsoid.

Ca un animal înspăimântat, astronava tresări şi se scutură pentru a scăpa de încârligatele linii de forţă. După ce se echilibră, începu să se folosească de ele, convertindu-le prin efectul centrifug într-o serie de impulsuri sinergice paralele cu propria axă, şi ţâşni înainte.

Pavel privea cu atenţie cum monitoarele se iluminau de neaşteptate străfulgerări. Valmont rămăsese ţintuit pe fotoliu, cu chipul străbătut de nelinişte. Dario arunca priviri piezişe spre cadranele care se iluminau de viguroase figuri incomprehensibile.

La nivelele inferioare ale astronavei terestre fiecare membru al echipajului aştepta cu sufletul la gură clipa când se va produce impactul.

Punctul de întâlnire se apropia. Astronava *Galileo* pătrunse în straturile externe ale elipsoidului, unde fu învăluită de rotocoale de gaz rarefiat. Învelişul extern al navei terestre scoase sunete stridente ca şi cum ar fi fost frecată de o imensă

masă cu proprietăţi abrazive.

Dario simţi cum ceva nedefinit îi prinde cu putere corpul şi-l strânge ca-ntr-un cleşte. Era o mână nemiloasă care îi strivea craniul, toracele, arterele, încât i se părea că umoarea vitală este pe punctul de a ieşi prin porii pielii. Îşi roti cu multă osteneală capul şi-l văzu pe Valmont răsturnat în fotoliu: un şuvoi de sânge îi curgea din urechi.

Două dintre monitoare plesniră răspândind nori de fum dens. Cadranele de control se prăbuşiră. Şuierături şi trosnete puternice inundară încăperea.

Dario deschise gura; dinţii îl dureau ca şi cum sute şi sute de ace i s-ar fi înfipt în gingii. Simţi cum i se scurge pe buze căldura moleşitoare a propriului sânge, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Elipsoidul dădu impresia că se prăvăleşte asupra lui *Galileo.* Astronava terestră execută o flexiune pe o latură, aidoma unui peşte lovit de harpon. Încăpăţânat, computerul central se strădui să menţină traiectoria programată.

În Centrul Medical, doctorul Fairfax căzu în liniştea stranie a inconştienţei. Astrid Olaffson bolborosi ceva şi căzu şi ea într-un abis rotitor.

Zzwi, la rândul său, învăluit într-un câmp antigravitaţional, rezista destul de bine la încercare. Waenii îşi scoseseră în mod preventiv din marsupii diapazoanele moleculare şi acum stăteau uniţi, în grupuri, înconjuraţi de o unică scoarţă protectoare. Ca o schijă furioasă, astronava *Galileo* pătrunse în masa elipsoidului. Deschiderea ivită pe suprafaţa acestuia se închise imediat după trecerea astronavei. În punctul de contact suprafaţa sa redeveni uniformă.

*

Dario se prinse cu putere de o funie absurd de alunecoasă. Contorsionându-se şi destinzându-se, reuşi să ajungă în vârf şi, de la acea înălţime imaginară, deschise ochii. Realitatea undui prin faţa ochilor, echilibrată şi murmurătoare.

Când, în sfârşit, reuşi să iasă din vârtej, Dario auzi un dispozitiv automat de alarmă sunând îngrozitor. Pe cadranul de comandă, stranii perle luminoase, de culoare stacojie şi verde, se aprindeau şi se stingeau descriind cu această mişcare a lor o

ciudată, foarte ciudată tablă de şah.

Dario percepu o moleşeală generală şi o persistentă durere în cap. Degetele sale se îndreptară spre cutia cu dispozitivul de comandă a deschiderii: ecranul anti-inerţial care îl înfăşură se desfăcu în falduri. Omul îşi aruncă picioarele, pe care le ţinea pe fotoliu, jos pe podea. Le simţea moi ca şi cum ar fi fost făcute din gelatină. Îşi trecu dosul mâinii peste bărbie, şi mici pete de sânge coagulat se fărâmiţară în pulbere fină.

Puţin mai departe, Pavel îşi legăna capul, străduindu-se să-l ridice, şi se izbea de câmpul negativ menţinut încă în stare de funcţionare. Pentru a se apropia de comandant, Dario puse un picior în faţa altuia cu precauţie, ca şi cum ar fi mers pe o scândură de lemn. Reuşi să deconecteze capsula magnetică, eliberându-l pe Pavel. Îl luă de umeri şi-l scutură.

Comandantul întredeschise pleoapele.

— Cine este?... Bastia? — murmură el, iar expresia feţei i se mai îndulci.

— Domnule comandant, — spuse Dario — trebuie să vă ridicaţi. Curaj, vă ajut eu.

Şi îşi strecură mâinile sub subsuori şi îl ridică foarte greu. Bălăbănindu-se, comandantul fu pus în picioare. Rămaseră sprijiniţi unul de altul, susţinându-se la întâmplare.

— Capul meu — se lamentă Pavel. Mi se pare că a fost despicat în două. Dar... am reuşit? Am reuşit să pătrundem în interiorul elipsoidului?

Dario îşi agită o mână, cu gesturi circulare, ceea ce însemna că şi el spera să fi fost aşa, dar încă nu era sigur de acest lucru. Dacă forţele erau suficiente, acum era momentul prielnic să ceară lămuririle necesare instrumentelor de la bordul navei. Dario îşi aruncă o privire asupra panourilor de comandă şi asupra ecranelor: toate erau stinse.

Încă ţinându-se îmbrăţişaţi, Pavel şi Dario se îndreptară împreună, cu mare greutate însă, spre cadranele dispozitivelor de comandă şi apăsară pe vreo câteva comutatoare, la întâmplare, numai pentru a-şi face o idee despre capacitatea de funcţionare a instalaţiilor. Monitoarele nu reacţionară.

Comandantul se eliberă din strânsoarea în care îl ţinea Dario, apoi se întoarse cu gesturi nervoase, dar îşi calculă greşit propriile forţe şi căzu în genunchi. Dario nu făcu nici măcar un singur gest pentru, a-i veni în ajutor, pentru că în chiar clipa

aceea o cumplită senzaţie de greaţă i se zvârcoli în stomac. Strânse cu putere din dinţi, în timp, ce imaginile din sala de comandă începuseră să se rotească şi să se rostogolească foarte repede. Se strădui să reziste atâta vreme cât starea de greaţă mai persista, şi apoi în timp ce se atenua pentru a dispărea, în cele din urmă, cu desăvârşire.

Comandantul reuşise şi el să se pună din nou pe picioare. Dar precarul echilibru punea în pericol scurta distanţă care era între el şi ecranul panoramic. În cele din urmă, ajunse lângă marele ecran şi aproape că se aruncă asupra lui, apucându-l viguros cu mâinile de margini. Cercetă cu nelinişte semnalele de la bord, dar imediat după aceea avu siguranţa că operaţiunea reuşise: astronava *Galileo* se afla în interiorul elipsoidului.

Ecranul panoramic era ca un uriaş ochi de formă pentagonală care iscodea permanent situaţia existentă în exteriorul astronavei. Sub privirea comandantului se deschidea larg vidul nemărginit. Numai că vidul acesta se înnoda într-o imensă structură arcuită, misterioasă şi străină, de neînţeles pentru oameni. Pavel o cercetă cu mai mare atenţie şi o compară cu structura unui pod metalic, strălucitor, suspendat în spaţiul cosmic. Nu reuşi să-i zărească marginile, Dar imensul arc îi amintea un pod chiar dacă structura lui era cu totul diferită.

Îşi holbă ochii, uluit şi fascinat în acelaşi timp. La o distanţă apreciabilă, acolo unde arcul metalic părea că se termină, viguroase semnale luminoase de culoare roşie iluminau foarte înalte corpuri de formă cilindrică. Câteva clipe mai târziu, Pavel îşi dădu seama că acele coloane cilindrice erau transparente şi că în interiorul lor se puteau vedea cum se agită neobişnuite siluete vibrante, asemănătoare unor larve filamentoase de un roz palid: era o adevărată forfotă, silenţioasă şi continuă, din care ţâşneau pe neaşteptate şuvoaie tremurătoare de lumină rece.

Succesiv, o mare sferă de culoare castanie, proiectată în azur, şi cu o parte în formă de semilună lipsă, se rostogoli prin gol deasupra podului de metal. Alte patru sfere, întru totul asemănătoare primeia, dar de dimensiuni cu mult inferioare, o urmau la mică distanţă. Ultima sferă era presărată cu tot felul de încreţituri cristaline, ca şi cum ar fi fost o armătură semi-transparentă.

Pavel îşi uită pe neaşteptate de durerea pe care o acuza la

cap, de tremurul pe care îl simţea în genunchi şi de orice altă senzaţie neplăcută. Ceea ce se desfăşura în faţa ochilor săi era prea important şi traumatizant.

— Am reuşit — murmură el ca pentru sine.

Reglă imaginea de pe ecran pe un alt cadru: marele pod suspendat în gol alunecă într-o parte şi formă un fel de con răsturnat, până ce se pierdu din câmpul vizual. Pe ecran apăru atunci o grămadă de inele, forme plate şi concentrice, şapte în total, dispuse la intervale egale unele de altele. Inelele îşi schimbau permanent culoarea, trecând de la nuanţe violete la un alb curat. În interiorul discurilor, se încrucişau raze şerpuitoare care se condensau în vioaie picături de culoare alb-albăstruie care plecau cu iuţeală, ca o ploaie de pietre, din centrul inelului celui mai mic, dispărând într-o ceaţă densă.

Pavel nu reuşea să-şi desprindă privirea de pe incredibila aparatură şi de pe metamorfozele energetice care defilau în faţa ochilor pe ecrane.

Vocea lui Dario îl trezi la realitate:

— Domnule comandant, trebuie să reluăm controlul asupra astronavei.

Pavel se îndepărtă de ecran:

— Este fantastic! — exclamă el.

Nedumerit şi puternic marcat de imaginile pe care le zărise pe ecran, se lăsă pradă la mii şi mii de întrebări care îi torturau mintea. Se apropie de consola de comandă, îşi ordonă încă o dată propriile gânduri şi îşi dădu seama că nu ar fi reuşit niciodată să ţină sub control zecile de aparate, cadrane, monoscoape, manete, cursori, lumini-spion care formau, de fapt, complexa organizare a astronavei. Se încurcă în comenzi şi fu nevoit să repete. Computerul anulă impulsul de funcţionare a motoarelor. Pavel atinse uşor clapele a două monitoare care începuseră să selecţioneze scheme şi figuri fără nici un pic de înţeles logic. Scoase din circuit sistemele vizuale, dezactivându-le. Mai mult de atât nu putea să facă. Dario era preocupat să-l trezească pe tehnicianul de comunicaţii.

Valmont tocmai se ridica de pe fotoliu, ţinându-şi faţa cu o mână, ca şi cum o latură a ei ar fi cântărit incredibil de greu.

Pavel îi sări în ajutor.

— Vă simţiţi bine? — îl întrebă, susţinându-l cu un braţ.

— Ca şi cum m-ar fi bătut cu ciomagul. Domnule

comandant, suntem în interiorul elipsoidului, nu?

Chipul lui Pavel, care căpătase trăsături dure după atâţia şi atâţia ani de responsabilităţi pe astronave, se ilumină, în mod straniu, cu un surâs, apoi îşi recăpătă mina sobră:

— Pentru moment, astronava *Galileo* va fi condusă de către computer — spuse el. Dar calculatorul are nevoie de directive noi. Diferite sisteme telemetrice sunt avariate. Călătorim într-un câmp minat. Acolo, în afara astronavei, sunt tot felul de corpuri necunoscute care sar într-o parte şi în alta, înainte şi înapoi, şi în fiecare clipă riscăm ca unul dintre ele să ne cadă în spate.

Valmont se aşeză la planul de comandă al astronavei. Dintr-o singură privire îşi putu face o idee despre daunele suferite de aparatură.

— Avem nevoie de inginerul-şef pentru a identifica şi remedia leziunile suferite de circuite — mormăi el încă zăpăcit.

Atenţia i se fixă pe unul dintre terminalii video care erau puşi în funcţiune. Scriitura electronică informa:

OBIECT ÎN RAPIDĂ APROPIERE
PROPULSIE AUTONOMĂ
VITEZĂ NEUNIFORMĂ
TRASEU DE COLIZIUNE
FURNIZAŢI INSTRUCŢIUNI ULTERIOARE
STAND BY

XVIII

Ploaia, monotonă şi pătrunzătoare, îl făcu să-şi revină, aducându-l la cruda realitate.

Montague privi în jurul său. Pe moment nu îşi aducea aminte unde se găsea. Percepu muşcătura frigului pe propria piele şi fu foarte mirat că se găsea aruncat la sol. Mintea i se lumină. Îşi înfipse mâinile în mâlul vâscos şi apoi se ridică în picioare. Avea picioarele amorţite. Îşi petrecu o mână plină de noroi pe chip, şi imediat după aceea şi-o retrase. Reţinu cu greu-tate un strigăt de suferinţă. Îşi atinse uşor cu gesturi delicate buzele şi obrajii. Descoperi o umflătură moale sub arcada zigomatică şi o tăietură adâncă pe buza superioară. Umplu palmele cu puţină apă de ploaie şi îşi curăţă cum putu mai bine

rana.
Pe o parte surpată a terenului, la distanţă de numai câţiva metri, o legătură de zdrenţe se ridica şi cobora ritmic. Legănându-se, ajunse acolo. Ploaia, îngheţată, îl pătrundea până la oase. Montague scrâşni din dinţi şi întoarse spre el corpul trântit în noroi. Suspină uşurat: era Ykebe. Îşi strecură o mână sub bluza de lucru a acestuia şi simţi o nesigură, dar încura-jatoare bătaie de inimă.
Îngheţat şi sfârşit de durere îşi încărcă din nou prietenul în spinare, îndreptându-se spre turnurile iluminate care se aflau în centrul bazei.
Ajunse în apropierea unei răscruci. Linia supraridicată se legăna într-un echilibru precar, ca un gât tăiat. Australianul se ţinu la distanţă, din precauţie.
Începeau să sosească grupuleţe de electromobile încărcate cu răniţi. Acel continuu du-te-vino şi farurile vehiculelor dădeau o ciudată măreţie dezastrului.
Conducătorul unui mare vehicul cu pernă de aer se opri la chemarea lui Montague. Şoferul îl urcă pe Ykebe, încă lipsit de cunoştinţă, şi porni din nou spre spitalul bazei.
Puţin mai înainte, în lumina sistemelor fotoelectrice, o echipă de ajutor tocmai se îndeletnicea să înlăture acumularea de dărâmături. O clădire de trei etaje fusese dărâmată din temelie.

*

Montague se aşeză pe marginea patului. Un considerabil bandaj de ceară îi acoperea jumătate din gură.
— Ce-ţi mai face piciorul? — îl întrebă Montague pe Ykebe. Medicul spune că în cel mult şase zile te vei simţi mai bine ca înainte de accident.
— Este meritul tău.
Suferinţa dispăruse de pe chipul japonezului. Era suficientă o injecţie de narcosimplex pentru ca durerea să devină suportabilă.
Montague se întoarse cu gândul la evenimentele petrecute.
— A fost un adevărat infern — spuse el. Nu se cunoaşte încă numărul exact al morţilor. Unii zic că, în jur de cincizeci, alţii susţin că în jur de optzeci. Răniţii, apoi, sunt în număr

impresionant. Se pare că nimeni nu a reuşit să scape fără vreo plagă. Spitalul geme. Mulţi dintre ei sunt trimişi acasă numai după un tratament foarte sumar.

— Din fericire, — spuse Ykebe — structurile acestei clădiri sunt robuste, din cel mai bun plastociment. Dar cum, oare, nu a fost prevăzut cataclismul?

*

— În mişcarea sa de revoluţie în jurul stelei Alpha Centauri, — spuse Montague — planeta Deemas era supusă atracţiei perene a soarelui său. Îndepărtarea progresivă a astrului a făcut în aşa fel încât tensiunea gravitaţională care influenţa planeta Deemas să se atenueze până la a nu se mai simţi. În consecinţă, crusta planetară s-a relaxat. Şi nu numai asta. Chiar şi umflătura ecuatorială s-a mai turtit puţin, şi pe planeta întreagă au fost acuzate puternice mişcări seismice.

— Dar... furtuna?

— Un efect secundar al noii poziţionări geoatmosferice a planetei Deemas. Trebuie să ne aşteptăm şi la alte uragane, după toate probabilităţile cu mult mai violente decât acesta.

Tonul vocii lui Ykebe coborî:

— Am auzit că marea majoritate a victimelor s-a produs în spaţiile de locuit destinate personalului feminin.

Montague ridică din umeri.

— Se pare că structurile de susţinere nu au fost proiectate aşa cum trebuie. Intui emoţia ascunsă a prietenului său. Cunoşti pe cineva?

Ykebe nu răspunse imediat.

— Da — spuse el, în cele din urmă, cu multă greutate. Mă întâlneam adeseori cu o fată, am ieşit împreună de mai multe ori. Nu avem nici o obligaţie unul faţă de altul, îmi plăcea. Fata, vreau să spun.

Montague îşi privi mâinile, încurcat. Ridică din nou privirea:

— Ara, îmi pare rău că s-a întâmplat în felul acesta — murmură el stins.

Ykebe clătină din cap.

— S-o lăsăm baltă, Donald.

O linişte plină de angoasă se aşternu între cei doi prieteni. Timp de câteva minute încercară să nu se mai privească.

Sub aşternuturi, Ykebe strângea din pumni, rezistând tentaţiei de a se lăsa furat de o uşurare neaşteptată. Desigur că i-ar fi făcut bine, dar era încăpăţânat şi nu se dădu bătut.

— Dar elipsoidul? — întrebă din nou japonezul. Sunt ştiri de pe *Galileo?*

Montague prinse din zbor ideea că este mai bine să schimbe vorba şi să pălăvrăgească despre altceva.

— Ştim cu siguranţă că elipsoidul a ieşit din sistemul planetar trăgând după sine şi astronava *Galileo.* Tot mai mulţi împărtăşesc ideea că astronava s-ar fi prăbuşit pe imensul elipsoid şi s-ar fi dezintegrat. Comunicaţiile cu *Galileo* s-au întrerupt brusc după dispariţia elipsoidului, şi din acel moment n-am mai reuşit să captăm nici cel mai mic semnal.

Se salutară. Când se văzu în afara clădirii, Montague trase cu putere aer în piept. Aerul îngheţat îi învioră mintea, dar în acelaşi timp îl făcu să tremure. Bluza de lucru abia dacă era suficientă pentru a-l proteja de frig.

Instalaţiile fotoelectrice îşi aruncau lumina în piaţa de dinaintea centrului medical. Electromobilele şi carele elevatoare plecau şi veneau, preocupate cum erau cu transportul molozului.

Ploaia începu să cadă din nou, deasă. Îşi aranjă gulerul, îşi ridică gluga de plastic şi îşi băgă mâinile în buzunare. Bocancii i se cufundară în băltoace în timp ce înainta în căutare de magazine pentru a cumpăra îmbrăcăminte groasă. Trecu dincolo de câteva mici construcţii brăzdate de profunde crăpături. Mai înainte, o conductă de la sistemul de canalizare, tăiată în două, ieşea din pământ, aruncând în jur un miros urât.

O albă pâlpâire pluti prin aerul întunecat. Montague întinse mâna şi atinse uşor un ghemotoc care se legăna căzând spre pământ. Ploaia se transformase în ninsoare. În plină vară, pe planeta abandonată de lumină se năpustise o iarnă neaşteptată. Va fi o iarnă fără sfârşit.

*

Copiii waenilor, speriaţi, gemeau cu voce scăzută, ghemuiţi lângă părinţii lor. Împingeau cu boturile şi cu braţele în pântecul adulţilor căutând adăpost şi un pic de căldură.

Bătrânii grupului stăteau în fundul grotei, dispuşi în cerc în

jurul diapazoanelor moleculare.

De jur-împrejur, coloanele piramidale netede, de culoarea albă a laptelui, decorate la bază cu desene geometrice, unde predominau formele circulare, susţineau bolta cavernei.

— Acesta este sfârşitul — afirmă pe un ton sentenţios Kkyr, waenul cel mai bătrân. Congregaţia noastră, rasa noastră, se află la sfârşitul ciclului.

— Nu — replică Xxeth. Trecem doar printr-o încercare teribilă, dar vom reuşi să scăpăm. Trebuie să reuşim — spuse el privind la copilaşii care tremurau de teamă.

— Rjah va muri — bolborosi şi Vvness. Lumina l-a renegat. Frigul va distruge totul.

— Vom aduna cât mai multă hrană cât va fi posibil — interveni în discuţie şi Xxeth cu optimism. Vom ticsi magaziile cum au făcut străbunii noştri când au înfruntat Timpul Frigului, acum o sută de Rotaţii. Ne vom uni cu alte congregaţii şi le vom cere ajutorul. Împreună vom rezista mult timp.

— Te exprimi fără să gândeşti — îl puse la punct Kkyr. Nimeni nu-şi va ajuta vecinii. Orice congregaţie se va închide în sine însăşi întocmai ca o floare de yelt când este atinsă. Ne vom bate între fraţi pentru a smulge hrana celuilalt. Nu, nu va fi ca pe Timpul Frigului. În vremea aceea Lumina veghea asupra planetei noastre şi oferea o speranţă pentru viitor. Acum nu mai există viitor. Câmpiile se vor preface în deşerturi, deasupra plaiurilor se va întinde gheaţa eternă ca în Pământurile Albe.

Kkyr tăcu. Ochii săi îşi schimbară tonalitatea. Îi închise în semn că a terminat ce avea de spus.

Xxeth îi trecu în revistă pe cei patru waeni pe care-i avea în faţă. Dădu din coadă.

— Eu nu voi abandona lupta — îi anunţă el. Kkyr nu a ţinut cont de un factor important. Cu toate acestea, este aşa de simplu, că şi un copil l-ar fi luat în consideraţie.

Jignirea nu îl afectă în nici un fel pe Kkyr, care se mulţumi doar să emită o serie de modulaţii profunde.

— Ne vom servi de jocurile noastre de *mnah* — le explică Xxeth privind diapazoanele moleculare. Cu ele vom putea face cultivabil solul din peşteri şi vom putea în felul acesta să realizăm culturile de care avem nevoie; apoi vom închide ermetic gurile peşterilor şi vom izola frigul afară. Aceasta este propunerea mea.

— Eşti un neghiob — îi spuse Kkyr. Crezi că nu ne-am gândit la asta? Şi câtă vreme vom rezista dacă realizăm proiectul tău? Uiţi că Lumina este aceea care dă viaţă plantelor. Nu. Destinul este mai puternic decât noi.

XIX

Ordinele date de Hakel erau precise: să fie transportat un tânăr waen în cuşca pentru experimente biologice.

Însărcinat cu această crudă operaţie, Ronchi se văzu nevoit să coboare în subsolul Centrului de Cercetări Spaţiale. Poarta cuirasată, care închidea spaţiul de locuit destinat waenilor, se afla chiar în faţa ascensorului. Dincolo de bariera metalică, care cu numai câteva zile înainte nu ar fi avut nici o raţiune de a exista, trei creaturi sensibile, cu psihicul distrus, îşi trăiau lunga lor agonie.

Paşii lui Ronchi răsunară pe coridor. Se simţea complicele lui Hakel şi, în acelaşi timp, se considera un călău. Gestul pe care tocmai îl îndepli--nea îl făcea să aibă remuşcări. Era şi el responsabil, în aceeaşi măsură cu cei care l-au împuternicit, de suferinţele care vor înfrânge voinţa waenului. Chiar dacă nu a folosit personal un instrument de constrângere morală sau mentală, sentimentul de vinovăţie stăruia cu putere în mintea lui, pentru că însăşi tăcerea sa, însăşi falsa lui orbire, refuzul de a se opune, erau semne de revoltătoare aprobare a ceea ce făcea Hakel.

Ronchi retrăi secvenţa halucinantă care se petrecuse în cuşca pentru experimente. Situaţia fără scăpare în care se afla waenul, strigătul lui de condamnare. Încercă din nou senzaţia de greaţă care l-a determinat să fugă din sala de control a experimentului. Nimeni nu şi-a dat seama de absenţa sa şi, după puţine minute, s-a întors la locul său străduindu-se să-şi ascundă remuşcarea. Numai doctoriţa Aldovrandi se revoltase împotriva metodelor doctorului Hakel. Ronchi se întrebă de ce oare n-a urmat-o pe doctoriţă în protestele sale şi de ce oare rămăsese pur şi simplu stană de piatră în faţa panourilor de control.

Doctorul Hakel intuise cumva sentimentele sale? De asta era sigur. Cu scopul de a se bucura de puterea pe care o avea la

dispoziţie, biologul îl alesese tocmai pe el să aleagă din cuşcă un nou exemplar pe care să-l supună la tortură.

Ronchi atinse uşor cu degetul mica fereastră de cristal dublu care se deschidea în centrul uşii. Privi înăuntru. Creaturile străine erau ghemuite într-un colţ ca şi cum apropierea unul de altul le-ar fi furnizat un fel de apărare extremă.

Încercă un fel de sentiment de furie şi disperare în acelaşi timp. Degetele alunecară pe cristal. Trebuia să le ofere deemasienilor o cale de a scăpa. Nu mai reuşi să-şi înăbuşe torentul de revoltă care i se umfla în piept. Electrizat, în loc să acţioneze sistemul de narcoză automată, mâna lui se îndreptă spre închizătoarea electronică. Rămase câteva clipe şovăind.

Intuind, cine ştie cum, gestul omului, waenii se apropiară de intrarea în celulă, alunecând cu o exasperantă încetineală pe podea.

Ronchi îşi simţi gura uscată şi încercă să înghită. Unul dintre waeni îl privea prin fereastră: privirea sa apoasă lăsa să se întrevadă o imensă suferinţă.

Mâna terestrului apăsă pe clapele de deblocare ale sistemului de închidere. Degetele lui se osteniră îndelung să compună secvenţa de deschidere. Ştia că waenii nu vor reuşi niciodată să ajungă la zidul care înconjura Centrul Spaţial, dar era sigur că se vor lupta până la moarte înainte de a fi torturaţi din nou.

Trebuia să o facă, altfel remuşcarea l-ar fi chinuit toată viaţa. Apăsă pe ultimul buton şi se îndepărtă. Uşa greoaie se deschise larg. Unul din waeni apăru în prag. Terestrul şi deemasianul se priviră într-o nemişcare absolută.

Ronchi se înspăimântă. O frică implacabilă se dezlănţui în mintea lui. Văzu cum coada răzbunătoare a waenului se ridică şi apoi loveşte pământul.

Deemasianul se năpusti asupra lui. Ronchi urlă, cu burta sfâşiată de o muşcătură oribilă. Ţipătul i se opri în gât într-un şuvoi de sânge.

Ceilalţi doi waeni se aruncară pe urmele semenului lor, liberi, exultând. Şi însetaţi de răzbunare.

*

Nora o apucă pe strada asfaltată care mergea paralel cu

două canale de irigaţie, executate pe cele două laturi ale porţiunii asfaltate. Departe, aproape la orizont, oglinzile parabolice ale antenelor Centrului de Cercetări Spaţiale se ridicau în mijlocul unei întinse câmpii.

Undeva, aproape de capătul străzii, cupolele şi joasele clădiri cubice ale Centrului erau puse în evidenţă de către soarele în asfinţit.

O nouă înţelegere a situaţiei, care sporea încontinuu, puse stăpânire pe Nora. Strânse bara de conducere a vehiculului, pentru o clipă, şi acesta devie într-o parte. Îşi încreţi sprâncenele, străduindu-se să distingă vagile figuri multicolore care forfoteau undeva departe, la capătul străzii.

Masivele garduri ale Centrului de Cercetări Spaţiale se conturau deasupra mulţimii de tehnicieni şi lucrători care staţionau în piaţa acestuia.

Vehiculul încetini. Nora îl parcă la marginea drumului pe care venise, în timp ce era atentă să privească la câţiva tehnicieni care gesticulau cu nervozitate.

Un om în uniformă se apropie de autovehicul:

— Îmi pare foarte rău, dar este interzisă staţionarea în această zonă — spuse el. Ah, dar dumneavoastră sunteţi doctoriţa Aldovrandi. O recunoscuse. Apoi îi aminti instrucţiunile primite şi continuă: Ceea ce v-am spus este încă valabil. Până ce nu vom primi ordine contrare, avem dispoziţii precise să nu vă lăsăm să treceţi.

Nora nu luă în seamă cuvintele omului:

— Dar ce s-a întâmplat aici? Ce-i cu zarva asta?

Omul, un individ uscat ca un os de peşte, aruncă o privire fugară în jur.

— Waenii — îi explică el. Au fugit de la subsol şi au ucis patru tehnicieni.

Doctoriţa trase cu putere aer în piept. Încercă o senzaţie de neplăcere pentru moartea colegilor, dar, în acelaşi timp, se simţi solidară cu deemasienii. Se interesă de numele victimelor. Omul nu-şi aducea aminte. Revolta s-a desfăşurat cu o grabă nemaipomenită şi nu a fost posibil să i se facă aşa repede rezumatul. Cu cinism, Nora îşi dori ca una dintre victime să fie doctorul Hakel. Avu însă foarte repede o deziluzie, pentru că văzu chipul biologului răsărind din mulţime. Coborî din autovehicul şi închise portiera cu o linişte desăvârşită.

— Doamnă doctor — o rugă omul din gardă. Abia v-am spus că nu es-te posibil să...

— Vreau numai să vorbesc cu doctorul Hakel. Dumneavoastră nu m-aţi văzut pe aici.

Se îndepărtă mergând cu paşi mici şi apăsaţi spre grilajul principal. Se infiltră printre micile grupuri de persoane preocupate să comenteze evenimentele, în căutarea celui cu care se afla în polemică. Îşi lungi gâtul să privească peste pâlcurile de oameni. Trecu pe lângă o căsuţă din materiale prefabricate care ţinea loc de post de control. Nimeni nu o opri. Chiar şi oamenii de serviciu discutau în şoaptă despre cele ce s-au întâmplat, ţinându-se însă mai deoparte de ceilalţi.

Doctorul Hakel se afla lângă masivul zid de beton. Lângă biolog Nora îl zări pe Dal Santo şi pe încă alţi doi funcţionari, ale căror nume însă nu şi le aminti. Purtau o discuţie animată cu şeful unei patrule militare. Reprezentantul oficialităţilor clătina din cap în semn de dezaprobare, refuzând ceva.

Dal Santo o zări pe Nora şi se întoarse spre ea, surprins. Îi veni în întâmpinare, etalând un zâmbet acid.

— Bună ziua, doamnă doctor Aldovrandi.

Hakel îşi ascuţi auzul ca o pisică.

Nora îl privi pe Dal Santo drept în ochi.

— Am auzit că există nişte complicaţii cu waenii — spuse ea sec. Credeam că pot să fiu utilă într-un fel sau altul. Dacă însă doriţi, pot să plec.

Hakel îi aruncă femeii o privire rece şi tăioasă.

— Nu avem nevoie de colaborarea dumneavoastră — spuse el.

— Un moment — interveni Dal Santo. Să nu începem din nou să ne certăm. Poate că doctoriţa ne va putea ajuta.

— În ce fel? — se enervă Hakel. Acum nu mai face parte din personal.

Dal Santo îl săgetă cu privirea pe biolog. Se simţi lezat în autoritatea lui de o decizie care, dacă nu devenise definitivă, era de competenţa lui şi a membrilor Consiliului Director.

— Doctoriţa Aldovrandi a lucrat mai multă vreme în strânsă legătură cu waenii şi a reuşit, într-o bună măsură, să obţină încrederea lor. Asupra acestui aspect nu putem avea nici o îndoială că lucrurile stau aşa.

Nora nu interveni în discuţie. Se bucura doar, în sinea sa,

pentru că numai prin simpla ei prezenţă reuşise să bage zâzanie între cei doi.

— Dumneavoastră, doamnă doctor, vă simţiţi în stare să mergeţi să vorbiţi cu waenii? — o întrebă Dal Santo.

— Înainte de a vă răspunde trebuie să cunosc exact ce s-a întâmplat în Centru.

— Da, desigur — consimţi directorul. Suntem încă zguduiţi de cele ce s-au întâmplat. Waenii se aflau în subsolul clădirii centrale. Cineva, credem că vreun asistent, a deschis barajul de siguranţă şi ei au fugit. L-au ucis pe eliberator. Totul s-a petrecut foarte rapid. Creaturile au atacat şi alte persoane şi s-au baricadat în locul unde ascunseseră, din precauţie, diapazoanele lor moleculare. Nu reuşim să înţelegem comportarea lor violentă, pentru că, în cele din urmă, aici, în Centru...

— Scutiţi-mă de obişnuitele fraze de convenienţă — i-o tăie scurt Nora. Iscodi pe sub sprâncene reacţia lui Hakel. Biologul era impasibil. Dacă într-adevăr aveţi nevoie de ajutorul meu, eu vă stau la dispoziţie, dar nu pentru a spăla obrajii voştri. O voi face pentru waeni şi pentru că nu vreau ca şi alte vieţi umane sau nonumane să fie curmate din vina voastră.

Hakel se buhăi la chip, tremurând şi devenind roşu de furie.

— Trimiteţi-o acasă! — urlă el întorcându-se spre Dal Santo. Să se cărăbănească odată!

— Este inutil să ţipaţi! — strigă la rândul ei Nora. Situaţia s-a răsturnat: aveţi nevoie de mine mai mult ca oricând!

Păru pentru o clipă că firavul acord se va destrăma, dar Hakel, în mod curios, nu mai continuă. Îşi întoarse capul şi începu să privească spre gard.

— Foarte bine — spuse femeia. Mă voi folosi de un traducător pentru a dialoga cu waenii. Gardienii nu trebuie să intervină în nici un caz. Voi merge singură.

— Asta nu este posibil — spuse Dal Santo.

Nora se enervă.

— De ce?

— Nimeni nu se poate apropia de locul unde s-au baricadat. Waenii au creat o barieră invizibilă, un fel de câmp de forţă care înconjoară construcţia şi care este pe cale de a se extinde în întregul Centru.

— Voi găsi eu o modalitate să trec — conchise femeia.

XX

Astronava *Galileo* naviga prin imensul spaţiu interior al elipsoidului Eidos. Un obiect străin de forma unui ovoid perfect, a început să urmărească nava terestră, menţinându-se la o distanţă de douăzeci de kilometri şi adaptându-şi viteza în funcţie de cea a lui *Galileo.*

Comandantul Pavel, cu faţa lucind de sudoare, atingea uşor cu degetele clapele şi manetele de pe consola de comandă. Numeroşi tehnicieni se aflau încă în stare de semiconştienţă, iar puţinii oameni care îşi reveniseră erau constrânşi să lucreze ca nişte nebuni pentru a stăpâni astronava.

Valmont privea informaţiile de pe vizoare şi efectua complicate expresii algebrice, în timp ce Dario Bastia, instalat în faţa cadranului pentru controlul funcţionării motoarelor, suplinea funcţiile inginerului-şef.

Structura aceea în formă de pod, arcuită peste golul din interiorul lui Eidos, avea o lărgime de douăzeci de mii de kilometri.

Galileo zbură pe deasupra suprafeţei metalice scânteietoare şi coti într-o parte, susţinută de plăcile stabilizatoare, apoi coborî brusc. Obiectul străin, urmând aceeaşi traiectorie, făcu aceeaşi mişcare, coborând.

Dario observă proiecţia micului obiect descrisă pe ecranul mic: ciudatul vehicul era format din două blocuri desfăcute, de formă ovoidală, legate între ele la vârfuri. Roiuri de lumini clipeau în diverse zone ale suprafeţei sale. Văluri transparente ieşeau din pântecele a două unităţi geometrice centrale, susţinute în mijloc şi pe laturi de o complicată schemă de căpriori şi grinzi.

— După înfăţişarea exterioară, — spuse Dario — seamănă cu o capsulă spaţială de tip terestru. Disting aparate care amintesc oglinzile parabolice şi celulele solare.

Pavel puse în funcţiune sistemul automat de conducere al astronavei şi se apropie de Dario pentru a privi şi el prin vizor. În acel moment însă obiectul străin elimină un firav văl de gaz, poate metan, care plutea uşor în apropierea structurii în formă de pod, apoi se apropie şi mai mult de *Galileo.*

— Obiectul ăsta ne urmăreşte de când am intrat în interiorul elipsoidului, — comentă Dario — şi nu pare că ar avea intenţia să ne lase în pace. Are aerul unui stăpân al casei care ţine morţiş să-i cunoască bine pe intruşi.

— Probabil că doreşte să intre în contact cu noi — spuse Pavel. În acest caz, ar fi bine ca întâlnirea cu extratereştrii să se petreacă pe o suprafaţă solidă. Gravitaţia, oricât ar fi de redusă, consumă rezervele de combustibil.

— Căutăm un loc de acostare? — întrebă Dario.

— *Da.* Cu acest copoi pe urmele noastre nu vom putea zbura prea multă vreme în interiorul elipsoidului.

O coloană foarte înaltă, de forma unui trunchi de con, se ridica pe o latură a structurii în formă de pod, depăşind-o în înălţime destul de mult. În vârful coloanei, întinse aglomerări semisferice străluceau cu o uşoară intensitate, despărţite unele de altele prin cordoane aurii.

— Locul acesta este pe placul nostru — hotărî Pavel. Vom ateriza acolo.

Astronava *Galileo* execută cu precizie manevra de apropiere de coloană.

— Punctul prestabilit pentru locul de acostare se află la zece mii de kilometri — comunică Valmont. Avem un spaţiu amplu pentru manevră.

— Puterea motoarelor, la un sfert din capacitate — ordonă Pavel echipajului.

Din cauza diminuării impulsului de zbor, astronava terestră păru că amorţeşte.

Martensen, inginerul-şef, veni, legănându-se, în spatele lui Dario.

— Văd că v-aţi descurcat foarte bine — spuse el. Acum însă mă simt în stare să-mi reiau locul. Sunt încă puţin zăpăcit, dar îmi va trece repede.

Dario lăsă comenzile pe mâna lui Martensen şi hotărî să urmărească operaţiile pe ecranul panoramic. Selecţionă un canal cu viziune în detaliu şi cu posibilitate maximă de mărire a imaginii şi încadră obiectul străin care însoţea nava terestră: dimensiunile totale ale ovoidului extraterestru erau egale cu o cincime din volumul astronavei terestre, iar suprafaţa sa, observată în cele mai mici detalii, apărea drept aspră, plină de solzi şi emitea lumini slabe de tonalităţi argintii.

Dario avu o tresărire. Modulul extraterestru se rotea, iar în momentul în care îşi arătă partea din dreapta se putu observa o formă familiară, care fusese aplicată pe partea exterioară.

Dario nu-şi putu reţine un strigăt de bucurie.

— Dar acesta este... conul de salvare al astronavei noastre, despre care credeam că s-a sfărâmat izbindu-se de Eidos!

*

Maiorul Collins o împinse cu brutalitate într-o parte pe domnişoara Astrid Olaffson.

— Un moment! — protestă infirmiera. Nu cred că aveţi dreptul să intraţi în Centrul Medical.

Collins nu o învrednici nici măcar cu o privire şi trecu pragul uşii. Pe urmele sale, patrula de serviciu pătrunse în local, dispunându-se în formă de evantai. Cu ţeava puştii, sergentul Danfort dădu ordin domnişoarei Astrid să se aşeze într-un colţ.

Pe uşa din spate intră doctorul Fairfax:

— Ce se întâmplă aici? — întrebă el alarmat.

Apoi văzu cum trei gardieni se îndreaptă ca nişte săgeţi spre sala de reanimare, în timp ce maiorul Collins, cu mâinile în şolduri, controla operaţiunea; o expresie glacială i se întipărise pe chipul dur.

Doctorul Fairfax înaintă spre el:

— Vă cer o explicaţie — spuse el pe un ton hotărât.

— Domnule doctor, vă rog să nu vă amestecaţi — răspunse maiorul Collins. Nu este o problemă de competenţa dumneavoastră. Dumneavoastră trebuie să vă ocupaţi numai de vindecarea omului meu care este rănit.

— Care este legătura cu rănitul? Gardienii dumneavoastră au intrat în camera unde se află waenul Ce vor?

Collins refuză să răspundă. Fairfax se dădu înapoi, pentru a studia cu mai multă atenţie expresia dură care se înăsprea pe chipul maiorului Collins. Continuă să se dea înapoi, apropiindu-se de aparatul de intercomunicare şi apăsă pe butonul de semnal.

Dintr-un salt, Collins fu lângă el şi îl prinse de mână.

— Vreţi să avertizaţi sala de comandă, nu? — spuse el, aruncându-i medicului un zâmbet ambiguu. Continua însă să-l ţină strâns de braţ pe Fairfax.

— Dă-mi drumul!

— Imediat, dragă doctore. Collins apăsă cu ironie pe ultimul cuvânt. Acum întoarceţi-vă la pacienţii dumneavoastră, la cei umani, bineînţeles, vreau numai să nu mai apară şi alte necazuri, înainte de a avea loc procesul.

— Care proces? — exclamă Fairfax.

— Waenii au asasinat patru dintre oamenii mei — îi explică maiorul Collins. Pedeapsa care va fi aplicată va trebui să fie exemplară. Între timp, mă voi ocupa eu de protecţia lor.

— Spuneţi mai bine adevărul — îl apostrofă Fairfax. Nu vă plac deemasienii.

— Este adevărat, dar asta este o constatare de ordin particular, nu are nimic de a face cu mandatul meu.

— Comiteţi un abuz de autoritate. Delegaţia de waeni reprezintă comunitatea indigenă de pe Deemas. Domnule maior, vă daţi seama că gestul dumneavoastră va crea o ruptură în raporturile diplomatice pe care Terra le întreţine cu cei născuţi pe Deemas? Pe deasupra, luând iniţiative personale şi arbitrarii, dumneavoastră lezaţi direct autoritatea comandantului. Când lui Pavel i se va aduce la cunoştinţă, vă va jupui de viu.

— O să mai vedem.

Prin uşa laterală ţâşni sergentul Danfort.

— Totul este în ordine — spuse el oprindu-se în poziţie de drepţi în faţa maiorului. Waenii se află sub strictă supraveghere. Waenul rănit se află în imposibilitatea de a acţiona.

— Foarte bine, sergent — îl felicită Collins. Întoarce-te la oamenii tăi.

Maiorul luă un fotoliu şi se aşeză pe el, încrucişând picioarele.

— Domnule doctor, — spuse el — acum sunteţi liber să-l chemaţi pe comandant. Şi eu vreau să-i vorbesc. Sunt sigur că nu va avea nimic de spus când îi vom judeca pe waeni sub acuzaţia de omucidere.

*

În sala de comandă se auzi o sonerie.

— Bastia, răspundeţi dumneavoastră — spuse Pavel.

Dario apăsă pe maneta sistemului de intercomunicare şi

chipul doctorului Fairfax apăru pe ecran.

— Vă rog să mi-l daţi pe comandant — spuse medicul.

Dario observă mişcările neobişnuit de bruşte ale doctorului Fairfax şi intui că ceva nu este în regulă. Se întoarse spre Pavel:

— Sunteţi solicitat.

Comandantul făcu un gest de negare cu mâna.

— Nu în acest moment. Află despre ce este vorba.

Dario tocmai se pregătea să răspundă când o ciocnire de un corp tare făcu să se cutremure nava *Galileo,* care devie de la traiectorie. Consola de comandă se înclină înspăimântător într-o parte. Podeaua începu să se unduiască în mod neliniştitor. Ceva se sparse în bucăţi.

— Am fost loviţi! — strigă Martensen. Vehiculul străin ne-a atacat!

Astronava *Galileo î*ncepu să se prăbuşească în interiorul elipsoidului.

În Centrul Medical, maiorul Collins fu aruncat la pământ. Fairfax fu trântit pe birou şi apoi răsturnat într-un colţ al încăperii. Astrid Olaffson îşi acoperi instinctiv chipul, în timp ce Fairfax o lovea în cădere, şi amândoi se prăbuşiră.

Galileo continua să piardă din înălţime. Unul dintre motoarele principale fusese lovit în plin de o rafală de lumină violetă; prin spărtura ivită în corpul navei apăru o viermuială de tuburi şi conducte fumegând.

În localul de lângă sala maşinilor, presiunea atmosferică scăzu aproape instantaneu. Tehnicienii bolborosiră cu greutate încă vreo câteva clipe în timp ce corpurile lor se umflau ca nişte mingi gata să facă explozie. Membrele rupte fuseseră aruncate peste schelăria aparatelor.

Computerul central al navei acţionă imediat, şi pereţii despărţitori ţinuţi în rezervă compartimentară corpul navei în sectoare etanşe.

Comandantul Pavel se străduia inutil să oprească nebuneasca alergare a navei. Chipul său se transformase într-o mască grotescă.

Dario privea cu atenţie manetele de stabilizare care ar fi putut să oprească prăbuşirea: studiind din greu şi luptând împotriva unei forţe din ce în ce mai intense, reuşi să atingă cu degetele consola care se afla înaintea sa. Ochii săi îl zăriră pe Pavel care tocmai împingea o serie de pulsanţi.

— Sporiţi impulsul plăcilor magnetice! — urlă comandantul.

Dario recurse la toată puterea de care era în stare, pentru a se putea menţine ridicat deasupra comenzilor. Până la urmă reuşi să împingă la maxim manetele de stabilizare.

Galileo se înălţă. Torenţii de flăcări care ieşeau din camerele de ardere, încă în funcţiune, atinseră uşor vârful giganticei coloane conice, dând un nou impuls navei. Dar nu fu suficient.

*Galileo î*ncepu să coboare din nou, chiar dacă mai încet.

Din instinct, Pavel luă o hotărâre: încărcă la maxim jeturile de flaps. Nava scoase un zgomot teribil şi se năpusti înainte. În exterior, telecamerele, senzorii şi antenele se rupseră de-a lungul unei vaste porţiuni.

Prin vizor, Dario văzu trecând prin faţa ochilor iuţi imagini ale unor construcţii fragile, cupole de cristal, delicate spirale de argint.

Drumul navei terestre se sfârşi, căci aceasta atinse solul, ridicând nori de scântei. Prora şi extremităţile aripilor din spate loviră câteva prisme care ieşeau pe vasta platformă, fărâmiţându-le în minuscule fragmente, apoi, huruind în mijlocul grămezii de dendrite, execută o mişcare în jurul propriei axe şi, în cele din urmă, se opri.

XXI

La ultimul nivel al astronavei *Galileo* sirenele urlau cu intermitenţă. Gaura produsă de explozie se putea vedea în partea de sud a astronavei, absorbind din exterior o mare cantitate de aer. Cabluri şi tuburi sfâşiate spânzurau de tavan într-o încâlceală de nedescris. Nori de fum înecăcios se îngrămădeau pe coridor.

Cu spatele la pereţi, sau ghemuiţi pe podea, oamenii respirau cu mare dificultate, ochii lor erau congestionaţi din cauza acizilor care emanau din conductele în flăcări. Echipe de ajutor, intervenind imediat, duseră departe de zonele avariate pe cei răniţi foarte grav, în timp ce asistenţii medicali făceau injecţii antişoc.

Mecanicii, protejaţi de costume speciale, ajunseră în sala motoarelor. Cărucioare semirobotizate, teleghidate, purtau grele

lespezi de titan-magneziu. Pericolul iminent al unor noi explozii impunea o intervenţie imediată.

La numai câţiva paşi de piedestalurile enormelor schimbătoare de temperatură, Martensen lucra cu precizie milimetrică pentru a dezactiva o serie de contacte.

— Opriţi blestematele acelea de sirene! — strigă el.

Cineva dezactivă megafonul. Martensen gâfâia, întins ca o coardă, în ultima fază a delicatei operaţiuni.

— Dacă Dumnezeu nu ne-a părăsit cumva şi încă îşi ţine duhul deasupra noastră, această defecţiune a fost reparată — murmură el.

— Ţineţi sub control solenoizii — îi ordonă el ferm şefului de echipă. Până în momentul în care energia care a rămas nu o să fie absorbită de dispozitivul de serpentine magnetice, ne putem aştepta la orice în fiecare clipă, inclusiv la o masivă descărcare de curent electrostatic.

Prin intermediul interfonului pe care-l purta la centură chemă sala de comandă.

— Pavel — răspunse o voce în auricular.

— Domnule comandant, din câte îmi dau seama, acum după ce am văzut ce dezastru este aici, o să îmi ia foarte mult timp să repar tot ce este stricat aici jos, în sala motoarelor. Mai mult decât atât, va trebui să transportăm în atelierul mecanic o secţiune a motorului avariat.

— Însărcinaţi pe oricare altul de acolo să se ocupe şi de o problemă şi de cealaltă, iar dumneavoastră urcaţi cât mai repede cu putinţă în sala de comandă a astronavei. Este foarte important să ajungeţi cât mai repede aici, pentru că avem nevoie de dumneavoastră pentru reparaţii urgente.

— Dar, domnule...

— *Prokliatie,* nu mai staţi nici o clipă la discuţie! Vocea lui Pavel răsunase foarte categoric în cască. Modulul extraterestru se apropie din ce în ce mai mult de astronava noastră, iar cea mai mare parte a aparaturii de la bord este imposibil de utilizat. Vă rog, grăbiţi-vă!

Pufnind, Martensen împinse înainte pulsantul microfonului, întrerupând convorbirea.

— Asta ne mai lipsea!

*

Doctorul Fairfax se aplecă deasupra maiorului Collins şi îi înălţă, cu gesturi pline de delicateţe, capul: un fir de sânge se putea vedea pe tâmpla militarului. Lângă medic, sergentul Danfort privea, fără să poată crede ceea ce vedea în faţa ochilor, la chipul pământiu al maiorului.

— Este mort — conchise doctorul Fairfax după o fugară examinare. Are vertebrele cervicale sfărâmate. S-a izbit cu o parte a capului de sistemul de aer condiţionat. Domnule sergent, vă rog să-mi daţi o mână de ajutor. Ar fi mai bine să fie transportat în sala anatomică.

Danfort îşi reveni din momentana stare de dezechilibru şi prinse corpul fără viaţă al lui Collins.

Astrid Olaffson aruncă o privire plină de milă spre cadavru, apoi se îndreptă spre camera de alături, unde se aflau waenii. Intră în camera lor afişând un surâs, dar când îi zări pe cei trei militari care făceau de pază se întristă.

— Cum vă simţiţi? — întrebă ea.

— Suntem un pic loviţi, dar ne simţim bine — răspunse cel mai bătrân dintre militari.

— Pot să-i văd pe waeni?

— Vă rog.

Zzwi plutea în mijlocul unei căzi biologice regenerante. Creatura, vizibilă prin peretele transparent, părea că se simte bine. Reacţiile deemasianului erau analizate la distanţă prin intermediul unui sistem de radio-detecţie. Astrid controlă tuburile flexibile care ieşeau ca nişte subtile tentacule pe marginile căzii. Bătrânul waen nu suferise nici o traumă în timpul impactului, şi nici colegii săi, care rezistaseră agăţându-se de podea cu ajutorul complexelor lor organe de apucare. Era o rasă viguroasă.

În acel moment intră Fairfax, însoţit de sergentul Danfort care părea că îl supraveghează.

— Care este situaţia? — o întrebă Fairfax pe infirmieră.

— Bună — răspunse Astrid. Cada a rezistat foarte bine, iar aparatura de care este legat Zzwi funcţionează.

— Splendid — spuse Fairfax. Putem să-l dezlegăm de sondele de control şi să-l scoatem din baia fiziologică. Sunt pe drum mulţi nenorociţi şi avem nevoie de locuri.

Danfort interveni:

— Vreau să fie clar că waenul va rămâne aici, iar acest lucru este valabil şi pentru ceilalţi deemasieni.

Medicul îl măsură din cap până în picioare:

— Asta o va hotărî comandantul — i-o tăie el scurt. Apoi, ca şi cum s-ar fi răzgândit, adăugă: Domnule sergent, vă rog să mă ascultaţi. Moartea maiorului Collins a schimbat situaţia. În plus, hotărârile iraţionale pe care le-a luat maiorul îl privesc numai pe el personal, dumneavoastră nu sunteţi obligat să vă asumaţi nici o răspundere. În orice caz, dumneavoastră faceţi cum doriţi, dacă veţi conveni cu domnul comandant.

Şi, fără să mai adauge altceva se îndepărtă. Poate că doctorul Fairfax nu se înşela. Collins, din totdeauna, a fost cam prăpăstios, iar în decizii Danfort trebuia să se limiteze la a-i executa ordinele. Dar, oare, ce-ar fi gândit oamenii din subordinea lui? Că sergentul nu avea coloană vertebrală, că dădea înapoi de frică. Ordinele date de Collins, după moartea lui, îşi pierduseră orice valoare. Iar Danfort ştia că domnul comandant Valerian Pavel era un dur. Cum ar fi putut să susţină, oare, raţionamentele lui Collins în faţa lui Pavel? Maiorul avea autoritate chiar şi în confruntările cu domnul comandant, dar el, sergentul Danfort, nu poseda decât capacitatea de a ţine grupul unit. Ar fi trebuit să-l cheme pe comandant şi să-i argumenteze că era necesar să se intenteze un proces împotriva waenilor. Îşi şi imagina cum s-ar fi încheiat o asemenea încercare: Pavel i-ar fi râs în faţă. Lui Danfort îi lipseau dialectica lui Collins. Îndărătnicia acestuia, precum şi acea incredibilă abilitate de a jongla cu vorbele până ce reuşea să-i convingă până şi pe cei mai încăpăţânaţi interlocutori.

Danfort îşi dădu seama că gardienii îl priveau pe furiş; îşi recăpătă cât de cât ţinuta militărească şi ordonă:

— Băieţi, să mergem. Maiorul Collins a murit. Aici noi nu mai avem nimic de făcut.

*

Modulul extraterestru zbura ca o săgeată deasupra spaţiului cu multe denivelări, executând o serie de elegante evoluţii, apoi se îndreptă spre sol. Trei firave dispozitive ieşiră din ovoidul inferior şi îşi aleseră o poziţie adecvată susţinerii întregului complex. Nici un singur jet electronic şi nici o flacără

nu atinseră solul.

Modulul se aşezase la o mică distanţă de astronava *Galileo.* Încet-încet, ghearele mecanice se retraseră, în timp ce vehiculul aluneca pe cilindri aproape atingând solul. Pupilele electronice se deschiseră şi începură să observe astronava terestră.

În această situaţie deloc plăcută, Pavel semăna, nici mai mult, nici mai puţin, cu un animal prins în capcană: alerga de la un capăt la altul al planului de control, străduindu-se să activeze din nou un număr cât mai mare de cadrane şi monitoare. Ar fi dorit foarte mult să inspecteze el însuşi daunele suferite de *Galileo,* dar atât de apropiata prezenţă a navetei spaţiale extraterestre nu îi permitea să părăsească sala de comandă.

Foarte puţinii tehnicieni care erau în stare să se menţină în picioare lucrau cu asiduitate.

Dario sta mereu lângă Pavel şi îl suplinea ori de câte ori era nevoie şi atât cât se pricepea. Era, totuşi, ceva care-i distrăgea atenţia: era un gând insinuant care se focaliza în Centrul Medical. Gândurile sale îi privea pe waeni, dar nu numai pe ei. Era un fel de neliniştitoare premoniţie despre starea în care se găsea Astrid.

Ar fi vrut să-i ceară lui Pavel să-l lase să se deplaseze în infirmerie, dar îşi dădea prea bine seama că gradul ridicat de pericol impunea ca el să fie prezent permanent alături de comandant în sala de comandă.

Martensen îşi făcu şi el intrarea acolo, blestemând într-un mod foarte gălăgios.

Pavel îi aruncă o privire piezişă:

— Era timpul! — exclamă el. Domnule inginer, am intrat în bucluc până peste urechi. Ciudăţenia aceea de formă ovoidală, care s-a aşezat acolo afară, ne spionează iar noi nu suntem în stare nici măcar să apreciem cum se cuvine intenţiile pe care le are.

Martensen bolborosi ceva printre dinţi. Îşi aruncă mănuşile şi îşi scoase de pe cap gluga costumului special, apoi se apropie şi el de panourile de control. Începu să lucreze, cu vreo câţiva tehnicieni de o parte şi de alta a sa, începând cu un prim examen al instrumentelor avariate.

— De cât timp avem nevoie — întrebă Pavel — ca să punem în funcţiune măcar ecranul pentagonal?

Inginerul-şef lăsă impresia că va slobozi un blestem. Apoi

se calmă şi, cu o voce mieros-ironică, îi răspunse:

— Cine ştie, domnule comandant? Poate o oră, poate un an.

XXII

Pe vasta câmpie de pe planeta Deemas, electromobilul se trudea să se deplaseze printre brazdele de zăpadă îngheţată. Lumina farurilor abia dacă reuşea să scoată în evidenţă poteca firavă care, din când în când, dispărea pur şi simplu din faţa ochilor, înghiţită de vârtejuri albicioase.

Montague îşi strânse mâinile între genunchi şi se ghemui cum putu pe scaunul cam incomod. Îi observă cu mare atenţie pe cei nouă colegi cu care îşi desfăşura munca; feţele lor erau răvăşite din cauza efortului.

Foarte aproape de el, şefa de echipă Sandra Leyster îşi ţinea fruntea aplecată şi fixa cu un aer indiferent podeaua. Părul ei de culoare galben-roşcat, tăiat scurt, se lipise de fruntea transpirată, punând în relief nasul, mic şi destul de bine distanţat de gura masculină.

Montague fu străbătut din cap până în picioare de un fior. Îşi atinse uşor cu degetele tâmplele care zvâcneau. Poate că avea chiar febră. În mod sigur nu era momentul potrivit pentru a se îmbolnăvi, se gândi el. Mai avea încă foarte multe de făcut.

Recoltarea produselor agricole nu avusese un deznodământ prea fericit, numai câteva chintale de fructe dar şi acestea zbârcite.

Alte electromobile pe şenile plecaseră în căutare de provizii de alimente, într-o masivă operaţie de recoltare. Se lupta deopotrivă împotriva timpului şi gerului.

Sandra Leyster îşi încrucişă privirile cu Montague. Bărbatul îi zâmbi, în semn de salut. În ultimele opt ore lucraseră unul lângă altul, cufundaţi până la genunchi în zăpadă, fără să schimbe nici măcar un singur cuvânt.

— Va trebui să scoatem din pământ plantele mai tinere de *shmaloo* — se hotărî Montague să vorbească — şi să le plantăm din nou în sere; este păcat să le lăsăm aici să se usuce.

Sandra Leyster clipi din ochi.

— Ar fi fost o idee bună — răspunse ea, dar nu mai avem timp să o punem în practică.

Vocea sa avea modulaţii profunde, vibrante. Pe chip i se întipărise o expresie de oboseală care accentua ridurile aflate de o parte şi alta a nasului.

— Nu cred că laboratoarele alimentare din bază vor fi în stare să sintetizeze din rebuturi alimentare o cantitate de proteine suficientă — continuă Montague. Transformarea şi surogarea biochimică nu se pot desfăşura la nesfârşit.

— Fără să mai punem la socoteală şi faptul că eşantioanele de embrioni de animale s-au diminuat în mod considerabil — spuse Sandra Leyster. Eşantioanele alimentare destinate pentru sporirea producţiei animaliere sunt pe sfârşite, iar noii născuţi, la fel ca şi adulţii, au nevoie să se hrănească şi cu produse naturale.

Montague urmărea cu privirea cum buzele fine ale Sandrei Leyster se modelează cu expresivitate în timp ce vorbea.

La baza terestră se întâlniseră de prea puţine ori. Sandra nu făcea altceva decât să stea toată ziua zăvorâtă în laboratoarele zoologice, dar din când în când ieşea pentru a face câte o mică plimbare cu scop ştiinţific prin pădurile de *moussy î*n căutare de exemplare aparţinând faunei locale.

Însă Sandra Leyster era populară în bază din cu totul alt motiv. Chiar dacă figura sa ar fi putut să treacă neobservată, numele său era legat de un lucru extrem de important.

— Dumneavoastră sunteţi nepoata lui Karl Leyster, este adevărat? — o întrebă Montague.

Sandra îl privi, oarecum nemulţumită de felul în care Montague găsea de cuviinţă să-i individualizeze personalitatea.

— Strănepoată, pentru exactitate — răspunse fără inflexiuni în voce, ca şi cum ar fi vrut să vorbească despre orice altceva. Apoi scrută cu atenţie expresia simpatică a australianului şi deveni mult mai puţin distantă. Da — adăugă ea cu un surâs abia schiţat pe buze. Sunt o urmaşă a lui Karl Leyster, descoperitorul acestei planete. Însă străbunicul meu ar fi vrut ca ea să fie numită mai degrabă Artemis decât Deemas.

— Artemis?

— Poate că bătrânului Leyster i se părea mai poetic, mai creator un nume care să aducă aminte de văi sălbatice, fluvii murmurătoare, lacuri primordiale. Artemis, zeiţa vânătorii, îi evoca aventurile din epocile arhaice. Ideea de a denumi această planetă Deemas a fost impusă de obişnuita clică de birocraţi.

— Oameni fără imaginaţie, birocraţii ăştia.

Electromobilul devie de la ruta sa cu violenţă, înclinându-se pe o parte. Sandra îşi pierdu pentru o clipă echilibrul şi se ţinu de braţul lui Montague.

— Ne-am împotmolit — spuse cel de-al doilea pilot. Şenilele nu mai au aderenţă la zăpada proaspătă.

Botul electromobilului se înfipse, în cuvertura de zăpadă moale, până la faruri.

Montague se aplecă în afară peste umerii celor doi conductori. Dincolo de parbriz, furtuna, presărată cu petale de gheaţă, căpăta o putere nouă. Străduţa, care până acum câteva clipe era încă vizibilă, dar îi obliga să meargă foarte încet, dispăruse complet, acoperită de o uniformă mantie de zăpadă.

Şenilele electromobilului rulară în gol. Vehiculul se împotmoli în nămeţi. Sub partea posterioară a electromobilului zăpada fusese împroşcată într-un vârtej necontenit.

Cu un gest care îi punea în evidenţă mânia, pilotul-şef încercă să dea înapoi. Capota vehiculului se deschise ridicându-se întocmai ca un cap de broască ţestoasă. Electromobilul se strădui să se elibereze din capcana în care fusese prins: reuşi să meargă înapoi vreo câţiva paşi, dar se împotmoli din nou. Motoarele duble începură să zbârnâie, imprimând zadarnic puterea roţilor dinţate.

— Nu putem să mai facem nimic — trase concluzia, deosebit de supărat, pilotul-şef.

Sandra Leyster se ghemui între scaunele din faţă.

— Să chemăm baza — sugeră ea.

Ce-l de-al doilea pilot reglă aparatele de la bord pe frecvenţa de transmisie. Monitorul, montat pe panoul de bord, pâlpâi de lumini, apoi imaginea deformată a unui chip abrutizat de oboseală se concretiză pe ecran.

— Aici baza, spuneţi, vă rog — bolborosi tehnicianul.

— Aici electromobilul de recunoaştere Oscar 15 — spuse, pilotul-şef. Cerem ajutor. Suntem blocaţi la aproximativ optzeci de kilometri, de punctul de conjuncţie A1. Ne aflăm în mijlocul unui viscol. Dacă nu va slăbi în intensitate, peste numai câteva ore vom fi complet îngropaţi în zăpadă.

Pe ecranul videofonului chipul tehnicianului păli până se stinse în întregime. În interiorul vehiculului nimeni nu mai îndrăznea să facă nici o mişcare.

Convorbirea părea întreruptă. Dar imaginea apăru pe monitor numai câteva minute mai târziu, pentru ca imediat după aceea să fie substituită de un roi de pete cenuşii. Printre descărcările electrice care împiedicau comunicarea se auzi vocea tehnicianului de la bază:

— Oscar 15, pentru moment este imposibilă recuperarea voastră. Mai sunt semnalate şi alte vehicule în dificultate în zonele A4 şi A5. Toate echipele de ajutor s-au îndreptat deja spre ele. Pe deasupra, meteorologii prevăd o înrăutăţire a situaţiei atmosferice. L-am prevenit deja pe *crawler*-ul cel mai apropiat despre poziţia voastră. Va reuşi să ajungă la voi peste circa cinci ore.

Montague simţi că îngheaţă. Cinci ore. Nu vor mai scăpa niciodată: viscolul îi va fi acoperit cu mult înainte. Răsturnarea legilor naturale ale planetei îşi dezvăluia de pe acum apocalipticele ei consecinţe.

Pilotul-şef se întoarse spre Sandra:

— Ce facem?

Femeia inspiră profund:

— Nu prea avem de ales. Trebuie să aşteptăm! În aşteptarea ajutoarelor care vor fi trimise spre noi, vom da la o parte zăpada din jurul autovehiculului.

Pilotul-şef se întoarse la videofon.

— Oscar 15 către bază — spuse el la microfon. Foarte bine, vom aştepta *crawler*-ul. Pentru orice eventualitate, vom ţine legătura.

Sandra reveni la locul său.

— Aţi auzit propunerea mea — le spuse ea colegilor de suferinţă. Are altcineva vreo idee mai bună? Bine. Vom ieşi în grupuri de câte trei, pe rând, legaţi de vehicul prin corzi. Ceilalţi vor rămâne înăuntru. O oră de muncă pentru fiecare cred că este mai mult decât suficientă. Suntem cu toţii obosiţi, dar trebuie să ne facem curaj. Voi începe eu prima tură împreună cu dumneavoastră, domnule Drnevic — arătă spre un individ care stătea chiar în faţa ei. Şi dumneavoastră — conchise ea invitându-l pe Montague. Ceilalţi vor încerca să se odihnească şi, dacă este posibil, chiar să doarmă. Este mai bine să nu ne risipim inutil energia.

Din buzunarul lungii sale bluze de lucru scoase mănuşile şi ochelarii de zăpadă.

Montague deschise un sertar aflat sub scaun şi scoase de acolo trei glugi standard, una pentru el şi celelalte pentru Sandra şi Drnevic. Era impresionat de fermitatea femeii şi o admira pentru neaşteptatele capacităţi organizatorice demonstrate de ea.

Iniţial crezuse că este doar, o studioasă în domeniul teoretic, închisă în ea însăşi ca o stridie, care trăieşte în propria sa lume şi care lasă în seama altora rezolvarea problemelor de ordin practic. Admise în sinea sa că a greşit.

Sandra Leyster îşi înnodă viguroasa coardă de nailon în jurul trupului şi întinse capătul celălalt lui Montague.

— Să o legaţi bine, — îi aminti ea — să faceţi doi ocheţi împletiţi, uşor de desfăcut în caz de forţă majoră, şi în acelaşi timp foarte rezistenţi.

Montague se trudi zadarnic să facă ocheţii aşa cum i se explicase, şi se enervă. Sandra îi veni în ajutor, făcând nodul cu nişte degete de expertă. Drnevic se legă şi el de coardă.

— Suntem gata — îi anunţă femeia.

Montague, primul din rând, deblocă uşa şi fu izbit în faţă de o rafală de vânt care învolbură în vehicul o bulboană de zăpadă. Sări jos cufundându-se până la genunchi în cuvertura albă şi moale. Sandra se prinse cu putere de marginile uşii şi apoi îşi dădu drumul. Drnevic le întinse celor doi paletele sonice şi apoi sări şi el în zăpadă.

Salopetele lor se albiră imediat, pălmuite de rafale încordate şi violente. Înconjurară electromobilul, ţinându-se aproape unul de altul, ajunseră lângă botul vehiculului şi începură să cureţe zăpada care bloca poteca. Pentru a rezista împotriva forţei viscolului, se aplecară înainte.

La fiecare lopată de zăpadă aruncată într-o parte, furtuna părea că pune două înapoi, făcându-le în ciudă la nesfârşit.

După o jumătate de oră, Montague se opri, gâfâind, simţind cum îi ard plămânii. Se sprijini de lopată pentru a se mai odihni şi a-şi şterge ochelarii.

Sandra, în schimb, săpa fără răgaz, chiar dacă îşi mai încetinise ritmul iniţial. Viscolul şuiera, iar Drnevic a fost constrâns să comunice cu ceilalţi prin gesturi: le explică faptul că el crede că ar fi mai bine să treacă peste marea grămadă de zăpadă şi să o atace din părţi. Sandra îi făcu semn că a înţeles: în felul acesta, acţiunea de înlăturare a zăpezii ar fi fost mult

mai incisivă şi eficientă.

Drnevic îşi desfăcu funia care îi înconjura talia şi le făcu semn celor doi colegi că el va rămâne în partea din faţa electromobilului. Sandra şi Montague înconjurară duna de zăpadă şi dispărură dincolo de ea.

Viscolul se intensifică atât de mult încât deveni aproape halucinant. Farurile vehiculului pictau cu galben creasta muntelui de zăpadă care sporea văzând cu ochii. Căderea necontenită de fulgi se făcuse compactă, ca şi cum nori întregi încărcaţi de zăpadă ar fi căzut pe sol.

Muncind cu asiduitate, Montague pierdu noţiunea timpului. Cristale de gheaţă i se aşezaseră pe faţă, în jurul ochelarilor. Apoi, muşchii picioarelor i-au cedat încet-încet, iar braţele i se făcură din ce în ce mai grele.

La numai câţiva paşi de el, Sandra îşi afundă lopata în zăpadă cât putu mai adânc şi rămase aplecată înainte, cu pieptul sprijinit în ea. Zdrobită de oboseală, alunecă în tăcere jos.

Montague simţi cum deodată coarda de care erau legaţi se întinse cu putere în jurul taliei. Deschise ochii mari. Sandra era trântită cu faţa în zăpadă, înfăşurată de vârtejul alb care o acoperea cu repeziciune. Bărbatul prinse cu putere de vârful corzii şi o smuci cu ultimele resurse de energie, strigând cât putu de tare numele femeii.

Dar Sandra nu se mişcă.

Montague se luptă cu furie împotriva nămeţilor de zăpadă. Trudi din greu, zgâriind cu mâinile stratul de zăpadă care se întărea căpătând aproape duritatea gheţii. Ajunse lângă Sandra şi o apucă de subsuori, străduindu-se să o ridice. Bocancii, înfipţi bine în zăpadă, alunecară înapoi şi căzu peste femeie într-o poziţie nu tocmai potrivită. Rămase nemişcat, cu răsuflarea tăiată. Gerul se infiltră rapid sub salopetă, se prelungi pe epidermă şi năpădi corpul în întregime. Montague, avu impresia că se prăbuşeşte într-un vârtej orbitor. Din instinct, întinse mâna spre radioul agăţat de centură. Dar abia dacă reuşi să-l atingă. Istovit, îşi pierdu cunoştinţa.

XXIII

În timp ce deschidea uşa Centrului Medical, Dario simţi cum inima începe să bată mai tare. Liniştea plutea apăsătoare prin aer. În mica sală de aşteptare nu era ţipenie de om. Biroul, unde de obicei stătea Astrid, era gol.

Unul dintre asistenţii medicali dădu buzna în încăpere ieşind din blocul operator. Ţinea mâinile până la cot în buzunarele halatului şi mergea cu paşi zvelţi.

— Dumneavoastră ce doriţi? — îl întrebă acesta.

Dario reuşi să îngaime:

— Aş fi vrut... Hm, aş fi vrut să vorbesc cu delegaţia waenilor.

Nerăbdarea reprimată îi schimonosi însă vocea.

Asistentul ridică o sprânceană.

— Dumneavoastră cine sunteţi?

Dario se prezentă.

— Ah, da — îşi aminti asistentul legănându-şi capul. Doctorul Fairfax mi-a încredinţat sarcinile sale. Îi arătă cu degetul prima poartă din dreapta: Waenii se află în local — spuse el; apoi se apropie de birou cu un aer plictisit, deschise un sertar şi începu să răsfoiască nişte foi.

— Vă rog să mă scuzaţi — îl întrerupse Dario. Domnişoara Olaffson...

— Îl asistă pe doctorul Fairfax în sala de operaţii. Nu mai au prea mult de lucru. Îşi ridică privirea din foile de hârtie: Doriţi să-i vorbiţi?

— Nu, Poate mai târziu.

Dario se simţi uşurat: Astrid era bine.

Waenii se aflau dispuşi în cerc. În mijloc, trei diapazoane moleculare, învăluite într-o pâlpâire de lumină de culoarea galbenului de cedru.

Dario observă imediat un element insolit: lângă diapazoane nu văzu micul bloc de material amorf folosit de către deemasieni pentru jocul lor.

Terestrul îşi activă ototraducătorul.

— Înţelepciune celor de pe Rjah — îi salută el.

Zzwi se întoarse spre el cu mişcări plăcute şi-i răspunse:

— Înţelepciune ţie, prietene.

Privirea lui Dario cercetă trupul deemasianului.

— Te-ai însănătoşit — observă el. Totuşi, nu trebuie să te oboseşti cu jocul de *mnah.*

Zzwi dădu din coadă:

— Diapazoanele vibrează singure. Ceva din jurul nostru le-a activat. Părea descumpănit. O emanaţie de departe, subţire ca susurul vântului.

Dario rămase înlemnit de frică.

— Dar reuşiţi să le controlaţi? — îi întrebă el.

— Desigur. Voinţa care le-a pus în funcţiune nu are un ţel precis. Ar putea să fie constituită din elemente divergente.

Gândurile lui Dario se focalizară pe modulul extraterestru care a însoţit astronava *Galileo, î*ntrebându-se dacă nu cumva obiectul respectiv era responsabil de efectul de rezonanţă al diapazoanelor. Renunţă la ipoteză: modulul aterizase în apropierea astronavei, în timp ce Zzwi se referise la o prezenţă vie, dar îndepărtată.

— Tu m-ai învăţat că în golul cosmic nu pot să existe forme de viaţă — spuse deemasianul, şi totuşi *mnah*-urile indică clar că acolo, afară, există o creatură care comunică într-un limbaj asemănător cu al nostru.

— *Galileo* nu călătoreşte acum prin spaţiul cosmic — îi explică Dario.

Descrise concis evenimentele care au dus la intrarea navei în interiorul elipsoidului. Se strădui îndelung să găsească formulările adecvate pentru a face ca Zzwi să înţeleagă unele concepte ştiinţifice.

— Asta înseamnă că acum ne aflăm în lumea creaturilor care au ucis Lumina! — exclamă Zzwi. Pentru câteva clipe i se înfiripă o nouă idee în minte. Trebuie să răzbunăm Rjahul — spuse el apoi.

O undă de mesaje herţiene, fără o precisă determinare, îl învălui pe terestru. Waenii comunicau între ei cu o asemenea rapiditate încât ototraducătorul nu era în stare să analizeze decât ici şi colo câte o frază ciuntită.

Zzwi tremura din tot corpul. Pedunculii coroanelor sale vibratile căpătau puternice tonalităţi violete. Cu un salt neaşteptat, bătrânul deemasian fu în faţa lui Dario. Speriat de acea mişcare neaşteptată, acesta se dădu înapoi până lângă perete.

— Prietene, îi spuse Zzwi — tu ai demonstrat mereu că eşti de partea noastră. Noi te rugăm să ne conduci la cei care au distrus Lumina. Vrem să luptăm.

Dario privi adânc în ochii scânteietori ai deemasianului.
— Nu... nu este posibil să ieşim din astronavă — se bâlbâi el. Afară nu există atmosferă. Am muri imediat.
Zzwi se retrase cântărind cu grijă răspunsul pe care se pregătea să-l dea.
— Nu cumva minţi? — îl întrebă el în cele din urmă.
Dario clătină din cap. Waenul înţelese mai mult din semnificativa lui tăcere, decât din gest, cum stau lucrurile.
— Nu — murmură Zzwi. Cred că eşti sincer.
Dario scoase un suspin lung şi simţi cum sângele îi urcă în cap. Reuşise să-l convingă pe waen, cel puţin pentru moment.
În clipa aceea, Astrid Olaffson intră în cameră, şi un straniu ţipăt îi ieşi din gură. Dario se întoarse pe călcâie spre ea, fără să înţeleagă de ce ţipase. Împietrită, tânăra femeie îl privea pe Zzwi. Deemasianul lăsa impresia că se pregăteşte să se năpustească asupra lui Dario, ca şi cum ar fi vrut să-l lovească.
Bărbatul se apropie de ea şi o scutură puţin de umeri:
— Domnişoară Astrid, liniştiţi-vă. Nu facem altceva decât să discutăm. Bătrânul Zzwi este un prieten. De ce v-a lăsat impresia că ar fi vrut să mă ameninţe?
Vădit încurcată, domnişoara Astrid îşi coborî privirea.
— Este mai bine aşa — spuse ea. Apoi schimbă tonul: Domnule Bastia, am primit un ordin din partea comandantului. Doreşte să mergeţi în sala de comandă imediat.
Zzwi vorbea cu sine însuşi, marcat de cele întâmplate. Aparatul de care se folosea Dario pentru a înţelege ce spun deemasienii reuşi să traducă ideile fundamentale:
— Destinul ne persecută — spunea deemasianul. Nu ne este îngăduit nici măcar să-i înfruntăm pe duşmanii noştri.
Furia pe care o manifestase deemasianul la început se transformase în demoralizare.
Dario încercă să-l consoleze.
— Dacă vom avea ocazia să-i întâlnim pe cei care locuiesc în această lume paradoxală în care am intrat, voi avea grijă să te previn. Înţeleg foarte bine sentimentele pe care le ai, pentru că şi eu, la rândul meu, sunt foarte îngrijorat pentru semenii mei care în aceste momente îngrozitoare agonizează pe planeta ta.
Bărbatul ieşi din încăpere împreună cu femeia, şi o prinse de braţ:
— Domnişoară Astrid, vreau să vă asigur că nu aveţi de ce

să vă temeţi de waeni.

— Desigur, eu sunt convinsă că ai dreptate, Dario, dar eu nu reuşesc încă să mă obişnuiesc cu prezenţa lor. Îmi provoacă spaimă... Îmi dau un sentiment de teroare pe care nu reuşesc să-l stăpânesc.

*

Când Dario ajunse în sala de comandă, adunarea deja începuse.

— ...din ultimul raport primit înainte de aterizarea forţată — spunea Pavel — reiese că ne lipseşte un om: Manuel De Romero, mecanicul criogen de categoria întâi. Bineânţeles că el este acela care a furat conul de salvare. Cine ştie prin ce întâmplare norocoasă, conul de salvare a reuşit să treacă dincolo de crusta externă a elipsoidului Eidos. Asta înseamnă că mai există şi alte căi de a intra în interiorul elipsoidului. Presupun că este vorba de canale, de un diametru destul de mare, care sunt în legătură directă cu suprafaţa.

Dario se strecură până aproape de Martensen şi făcu un semn de salut spre comandant.

— Este mai degrabă straniu — consideră Valmont — că aceste creaturi ale elipsoidului, care ne-au urmărit, ne-au atacat fără să încerce mai întâi un contact amical, chiar dacă trebuie să admitem că astronava *Galileo* reprezintă un amestec nedorit în lumea lor.

— Dar asta nu le justifică nicidecum comportamentul — adăugă Pavel.

— Dar dacă modulul *nu* aparţine lui Eidos? — avansă Dario o ipoteză îndrăzneaţă.

Intervenţia sa provocă o breşă în ceaţa de sterile consideraţii făcute de interlocutori.

— *Ciort!* — exclamă Pavel. Ipoteza avansată de Bastia este convingătoare. Pe deasupra, este în măsură să explice amănunte. Deci: să admitem că modulul ar proveni de pe o planetă străină de Eidos. Din dorinţa de a lua contact cu fiinţele misterioase care conduc acest elipsoid a pătruns în interiorul lui şi a rămas închis aici fără posibilitatea de a mai ieşi.

— În această situaţie, cum se explică oare faptul că, totuşi, a atacat *Galileo?*

— Din greşeală — spuse Dario. Modulul extraterestru a crezut că astronava noastră este un vehicul de recunoaştere aparţinând lui Eidos. Şi noi înşine am crezut, până acum câteva clipe, că modulul este parte integrantă a elipsoidului. În rest, concluzia pe care o putem trage este clară.

Pavel consimţi.

— Dacă lucrurile stau în felul acesta, va trebui să ne străduim să găsim o modalitate de comunicare cu cei care pilotează modulul extraterestru. Sunt tovarăşii noştri de închisoare, nu vi se pare?

— Dificultatea constă în găsirea mijloacelor de comunicare — spune Martensen.

— Am putea să bombardăm modulul cu mesaje radio — propuse Valmont. Vom utiliza codul binar, terţiar, quaternar şi orice altă combinaţie electronică posibilă.

— *Niet* — îl contrazise comandantul. Chiar dacă din întâmplare ne-ar răspunde, şi am folosi computerul de la bord cu regim de lucru permanent, vom avea nevoie de foarte mult timp pentru a decodifica răspunsul lor.

— Eu aş avea o idee — spuse Dario. Îşi dădu seama că toate privirile erau aţintite asupra lui. Bine, nu este o idee genială... Este vorba de o idee directă care comportă un oarecare risc. Să încercăm să intrăm în modulul străin.

Pavel clătină din cap.

— Ar fi o adevărată nebunie. La cel mai mic semn de reacţie din partea noastră, modulul ar putea să reia atacul împotriva astronavei noastre. Bastia, propunerea dumneavoastră este respinsă. Nu merge.

— Eu cred că merge! — insistă Dario. Propriile lui cuvinte îl uluiră. Deci îşi făcu încă o dată curaj şi continuă: Dacă modulul nu a mai deschis focul asupra noastră, înseamnă că nu are intenţia să o facă. Deşi ar fi avut suficient timp la dispoziţie să se dezlănţuie. De ce să nu ne gândim şi la faptul că, poate, creaturile de pe modul au ajuns la aceeaşi concluzie ca şi noi, adică au înţeles că nava noastră este străină de Eidos? În orice caz, dacă rămânem nemişcaţi, nu putem rezolva în nici un caz problema.

Pavel scrâşni din dinţi cum era obişnuit să facă în momentele de concentrare.

— Domnilor, vă rog să vă spuneţi şi dumneavoastră opinia.

Martensen şi Valmont declarară că sunt pe deplin de acord cu propunerea lui Dario.

— Acum problema este cum să intrăm în modul — reluă Pavel. Nu am descoperit deschideri vizibile, ceea ce ne îndeamnă să presupunem că este vorba de o perfectă mimetizare a suprafeţelor. Pe deasupra, mă tem ca gestul nostru să nu fie interpretat ca un act deschis de ostilitate.

— Este posibil. Dar am putea să interpretăm şi că atacul lor şi-a propus doar să ne intimideze şi că acum aşteaptă o mişcare din partea noastră.

— Nu văd însă calea pe care trebuie s-o urmăm pentru o posibilă apropiere — replică Martensen.

Dario puse în ordine punctele mai importante ale proiectului său operativ:

— Dacă modulul a atras spre sine conul nostru de salvare, — spuse — cred că a făcut-o pentru a-şi face o idee despre ce fel de formă de viaţă inteligentă se află înăuntru. Am putea să deschidem uşa conului prin exterior şi să intrăm astfel în modul, pentru că trebuie să existe o deschizătură de intercomunicare între cele două vehicule.

— Un moment — scandă Pavel, ridicând degetul arătător pentru a face mai incisivă intervenţia sa.

Dacă tehnicianul nostru Manuel De Romero se mai află în viaţă, poate că a luat el însuşi contact cu extratereştrii. Asta ar uşura expediţia noastră.

— Exact, domnule — conveni Dario.

— Foarte bine, atunci. Bastia, vă simţiţi în stare să comandaţi echipa operativă?

Propunerea comandantului îl găsi pe Dario nepregătit. N-a fost niciodată un autentic om de acţiune, chiar dacă în diferite ocazii s-a aflat în situaţii periculoase şi a procedat cum a crezut el că este mai bine pentru a-şi apăra pielea. Dar în acea împrejurare, promisiunea făcută lui Zzwi îl determină să accepte.

— Da, domnule comandant, mă simt în stare — spuse el.

Comandantul îi alese pe Valmont, pe tehnicianul electronist McEavitt şi pe asistentul generic Borovic pentru a completa grupul care trebuia să intre în modulul străin.

Cei patru oameni îmbrăcară costumele presurizate. Patrula nu trebuia să poarte arme neutronice, pentru ca străinii să nu

suspecteze o acţiune de ostilitate. Se echipară, în schimb, cu o telecameră portabilă şi cu două reflectoare ultrasonice.

Ascensorul pneumatic îi coborî până la nivelul solului. Porţile duble, închise etanş, se deschiseră larg. Dario îşi roti privirea în jur. În înălţime, imensa boltă a elipsoidului Eidos se întindea deasupra lor ca un cer de culoarea lavandei. Apoi observă fuselajul modulului străin. Nemişcat şi tăcut, la mică distanţă de ei.

Dădu ordinul de ieşire din *Galileo.*

Avansară cu prudenţă. Solul era solid şi compact, solzos ca spinarea unui bătrân caiman. În ciuda gravitaţiei scăzute, greoaiele încălţări ale oamenilor riscau să se împiedice, la fiecare pas, de ridicăturile de pe teren.

Un presentiment pâlpâi în mintea lui Dario. Simţi un fior în ceafă. Gândul i se concretiză: modulul străin era o capcană, iar ei patru erau pe punctul de a cădea în ea.

XXIV

În acea lume uluitoare nu existau nici atmosferă, nici sunete.

Bolta elipsoidului era luminată de surse de lumină invizibile, care formau geometrii energetice înlănţuite între ele. Pe linia nedefinită a orizontului, cristale perfecte fluturau printre roiuri de scântei opalescente.

Cu un efort, Dario alungă din mintea sa imaginile pirotehnice care-l năpădiseră.

Puţin mai în faţă, modulul străin scânteia întocmai ca o piatră preţioasă în mijlocul văii.

Oamenii ajunseră pe picioare la masivul ovoid. Şalupa de salvare a astronavei *Galileo* se legăna deasupra lor, lipită de sondă, la şapte metri de sol.

Dario se simţi înăbuşit de nelinişte. Presentimentul că modulul străin poate fi o capcană puse din nou stăpânire pe el. Gâtul i se strânse. Înghiţi. Acum nu se mai putea însă întoarce înapoi. Desfăcu chingile rucsacului pe care îl purta în spate. Desfăşură scăriţa de nailon, întinzând-o pe pământ, apoi introduse capetele parâmei de lansare în cilindrul de expulzare. Privi prin vizorul cilindrului şi potrivi marginea de şalupa

terestră. Parâmele porniră. Ciorchinii magnetici se lipiră de metal şi scăriţa pocni ca şi cum ar fi fost o plesnitură de bici.

Valmont fu primul care urcă, urmat de McEavitt, Dario şi Borovic. Ascensiunea fu relativ uşoară.

Astronavigatorul puse în funcţiune microfonul.

— Conul de salvare nu este dotat cu camere închise etanş — spuse el. Înainte de a deschide uşa trebuie să ne asigurăm că De Romero, dacă este încă viu, are costumul presurizat îmbrăcat. Neaşteptata depresurizare l-ar ucide pe loc.

— Să prindem o placă sonoră de fuselaj — ordonă Dario. Îl vom preveni în felul acesta de prezenţa noastră.

Valmont scoase de la centură un fel de pâlnie în formă de ventuză pe care o aplică pe centrul uşii. Cu ajutorul microfonului emise câteva apeluri în cod.

Din interiorul capsulei nu veni nici un sunet. Valmont aşteptă câteva minute şi apoi repetă semnalele.

— Nu răspunde — spuse Valmont. Poate că a leşinat sau este rănit. Ce facem?

— Închideţi aparatele, — spuse Dario — pentru a putea capta cel mai mic sunet. Dacă De Romero este încă acolo înăuntru, vom putea să-i percepem respiraţia.

Valmont amplifică la maxim placa sonoră. Nici un semn de viaţă nu tulbură liniştea.

— Să forţăm uşa — hotărî Dario.

Valmont deschise zăvoarele. Aerul din şalupă ieşi însoţit de o bufnitură ciudată. Astronavigatorul se strecură prin deschizătură. Interiorul era întunecat; cu mare greutate se putea distinge planul de comandă. Cât despre Manuel De Romero, nici vorbă. Valmont îşi ascuţi privirea: o incizie triunghiulară se vedea pe o latură a şalupei, chiar în faţa intrării.

În spatele astronavigatorului, Dario înaintă pe brânci. Ceilalţi o luară după el. Încăperea era îngustă şi oamenii se izbeau unii de alţii. Apoi se ridicară în picioare pentru a mai câştiga ceva spaţiu.

Dario le arătă incizia de pe perete.

— A trecut pe aici — spuse el.

Mica uşă exterioară fu închisă din nou. McEavitt puse în funcţiune containerele cu oxigen, aflate la dispoziţie pentru a face faţă situaţiilor critice. Aerul se răspândi prin şalupă, dar oamenii, din prudenţă, nu-şi scoaseră costumele speciale în care

erau îmbrăcaţi pentru a rezista în golul cosmic.

Valmont atinse uşor cu degetele triunghiul respectiv. Secţiunea din perete încadrată de triunghi se retrase şi apoi alunecă într-o parte.

Un şuvoi luminos de culoare verzuie se revărsă în încăpere din deschizătură.

Borovic se grăbi să ia în mâini telecamera portabilă şi o orientă în aşa fel încât obiectivul să fie îndreptat spre acea galerie iluminată.

Valmont nu era încă prea hotărât dacă să accepte sau nu invitaţia mută a noii încăperi, sau să se retragă. Şovăielnic, făcu primii paşi pe solul alunecos.

McEavitt strângea cu nervozitate în mâini unul dintre mânerele reflectorului ultrasonic, ca şi cum ar fi fost vorba de o armă.

La un moment dat, Valmont, care deschidea drumul, se întoarse şi nu-i mai văzu pe ceilalţi. Pe măsură ce avansa, urmat îndeaproape de colegii săi, luminozitatea încăperii se făcea din ce în ce mai intensă, încât dădu impresia, în cele din urmă, că se condensează într-o fluiditate păstoasă. Apoi lumina slăbi în intensitate transformându-se într-o transparenţă spălăcită.

Echipa intră într-o vastă încăpere de formă circulară. Toţi se înghesuiră în spatele lui Valmont.

Întins pe podea era chiar Manuel De Romero, iar aproape de el ceva viu se agita slab.

*

Computerul central de pe astronava *Galileo* ţăcăni cu furie.

Aplecat asupra monitoarelor, Martensen deschise larg gura.

— Dumnezeule! — exclamă el. Mai vin şi alte sonde!

Pavel îl dădu la o parte pe inginer şi se strădui să acţioneze telecamerele externe. Pe monitor apărură opt obiecte luminoase în rapidă apropiere. Zburau în formaţie, înnodându-se două câte două într-o linie şerpuitoare, şi emiteau, încontinuu fulgere de culoare alb-magneziu.

Obiectele rupseră formaţia.

— *Ciort!* — exclamă Pavel. Ne înconjoară. Privirea sa se îndreptă spre alt ecran, pe care era încadrat celălalt ovoid. Trebuie să chemăm echipa operativă. Imediat!

*

Manuel De Romero nu avea pe el costumul protector. Îşi înălţă capul, iar chipul său păru al unui mort, cu buzele însângerate trase peste dinţi şi cu ochii îngropaţi în orbite.

Dario trecu pe lângă Valmont şi se apropie de De Romero.

Manuel îl opri cu un gest al mâinii, apoi se aplecă din nou asupra creaturii care se găsea întinsă la picioarele sale.

Creatura extraterestră semăna cu o insectă mare, lungă de un metru. Patru gheare ascuţite se desfăceau în evantai acolo unde se termina pântecul. Braţele, sau mai bine zis membrele, amintindu-le pe cele omeneşti, erau în număr de trei: două foarte sus, lipite direct de baza gâtului filiform, şi una în poziţie centrală, lemnoasă şi încârligată, care pornea din centrul toracelui. Capul era elementul cel mai monstruos: cinci semisfere moi, umede şi sclipitoare, de forma unui ciorchine, aidoma unui neg păros. Un orificiu sângerând, prevăzut cu cioc, se deschidea în mijlocul capului. Deasupra orificiului, un singur ochi, făcut din mai multe faţete, alburiu, clipea încontinuu.

Dario măsură cu privirea încăperea. Încă două creaturi extraterestre zăceau sub planurile având formă colţuroasă. Aparate necunoscute erau instalate de-a lungul circumferinţei sălii. Pe tavanul presărat cu o mulţime de lamele, pedunculi translucizi, drepţi sau în formă de spirală se intersectau emiţând cu intermitenţă semnale luminoase.

Dario îşi îndreptă atenţia din nou asupra lui Manuel. Mecanicul criogen părea absorbit ascultând cuvintele extraterestrului. Luă în mâini o cutie în formă de prismă şi o duse la buze. Vorbi îndelung.

Extraterestrul tremură din tot corpul şi apoi rămase nemişcat.

Manuel se ridică, clătinând din cap. Ceilalţi membri ai echipei se apropiară şi ei în acelaşi timp, dar Manuel îi opri din nou, arătându-le cu degetul propria ureche.

Dario se strădui să apese pe butonul de la centură şi puse în funcţiune auricularul extern.

— ...Au murit cu toţii — le spunea Manuel. Şi mie mi se apropie vertiginos sfârşitul. Trebuie să vă îndepărtaţi de aici cât mai repede cu putinţă. În interiorul modulului coeficientul de

radioactivitate este foarte ridicat.

La auzul acestor cuvinte tereştrii îngheţară de frică. Cu degetele nesigure, Dario puse în funcţiune microfonul extern pe care îl avea la dispoziţie şi apoi îi spuse lui Manuel:

— Te vom lua cu noi.

— Ar fi inutil să faceţi una ca asta.

Şi, în resemnarea lui Manuel, se putea citi ceva asemănător cu puterea de gheaţă a spaimei care anunţa ceva definitiv.

— Simt de pe acum acei fiori care preced moartea. Este mult mai bine să plecaţi de aici, altfel îmi veţi împărtăşi soarta. Aici, în interiorul acestei nave, atmosfera este respirabilă, dar este presărată de o concentraţie puternică şi mortală de gaz de uraniu. Privi încă o dată creatura extraterestră răsturnată pe podea. El a fost ultimul dintre oxadji, o rasă de fiinţe orgolioase şi foarte civilizate. Acum, după cum vedeţi, este mort. I-am ascultat povestindu-mi dramatica lor odisee. Ei veneau de pe o planetă situată tocmai la marginea braţului galactic, chiar braţul galactic căruia îi aparţine şi soarele nostru. Şi steaua lor a fost capturată şi purtată prin spaţiul cosmic aşa cum s-a întâmplat şi cu steaua Alpha Centauri. Cu ajutorul modulului lor, oxadjii au reuşit să pătrundă în interiorul elipsoidului. Voiau să înfrunte obscurele creaturi care au furat soarele lor, distrugând planeta pe care trăiau. Din păcate s-a întâmplat un accident: un container de energie de pe modul a explodat, infestând aerul cu particule radioactive. Din întâmplare ei se aflau în apropierea conului meu de salvare şi m-au ajutat. Eram în derivă, mergând spre o moarte inevitabilă...

Cei patru oameni ai patrulei de explorare ascultau cu emoţie povestirea lui Manuel. McEavitt pusespontan o întrebare:

— Dar de ce au tras în noi pe la spate?

Manuel De Romero îşi înălţă cu greutate capul:

— După accidentul de la containerul energetic, oxadjii au activat aparatura automată de apărare. Maşinile electronice au identificat în *Galileo* un aparat de recunoaştere din spaţiul intern al lui Eidos. Întinse mâna cu care încă mai strângea cutia în formă de prismă. Acesta este un traducător. Mi l-au dat oxadjii cu puţin înainte de a muri, este ultima mărturie a unui popor minunat.

Dario primi straniul obiect şi îl întoarse între degete fără să-l privească.

— Acum plecaţi — ordonă Manuel. Liniştea sa îi descumpăni pe ceilalţi. Să-i răzbunaţi pe oxadji. Nişte fiinţe din cosmos răpesc stelele utilizând o tehnologie monstruoasă...

Le întoarse spatele şi se îndreptă spre deschizătura triunghiulară care apărea mai în spate.

Valmont încercă să-l urmeze, dar Dario nu-i permise.

— Nu. Trebuie să ne întoarcem pe *Galileo.*

XXV

Televideofonul sună cu insistenţă.

Paul Bresson se întoarse în pat. Nu avea absolut deloc intenţia de a răspunde. Să se ducă dracului zbârnâitul ăsta!

Soneria aparatului continua să ţârâie fără încetare şi iritant. De ce oare nu-l închidea odată? Paul deschise un ochi. Ar fi vrut să-şi sprijine şira spinării de perete pentru a se odihni în pace. În schimb, întinse mâna şi ridică receptorul.

— Dacă nu este urgent, vă rog să reveniţi peste douăzeci de ore — spuse el.

— Salut! — răspunse o voce zglobie. Te-am deranjat cumva?

— Deloc, doar aşteptam telefonul tău.

— Ştii cât este ceasul?

— Nu contează. Adio! Era gata să închidă când vocea mieună din nou în receptor. Paul îl apropie din nou de ureche. Aşadar, ce spuneai?

— Dă-mi ultimele noutăţi de la Centrul Spaţial... Ştiu că acolo la voi s-a întâmplat ceva foarte straniu.

Paul Bresson se ridică în şezut. Puse în funcţiune şi sistemul video şi atunci chipul ascuţit al lui Dino Kloetz îi surâse. Avea un chiştoc de ţigare în colţul buzelor. Pleoapa stângă, închisă pentru ca fumul să nu poată intra în ochi, îl făcea să semene cu o bufniţă bătrână.

— Ce tot vrei, secătură?

— Ah, ah! făcu Dino Kloetz. Am ajuns deja la epitete. Prinse cu două degete chiştocul şi îl privi: Se termină prea repede ţigările astea, n-au nici măcar timpul să ajungă unde trebuie în plămân.

— Intră în subiect.

— Tocmai mă speteam numărând dreptunghiuleţele de pe tapiţerie când mi-am zis: Dino, ia telefonează-i tu şopârlei aceleia adormite care e prietenul tău Paul şi cere-i nişte ştiri amănunţite despre stelele care dispar.

Paul se dădu jos din pat.

— Ce năzbâtii tot îndrugi tu acolo?

— Au dispărut sau nu?

— Astea sunt probleme secrete. Las-o baltă.

Dino Kloetz îşi arătă dinţii într-o grimasă vicleană.

— Atunci este adevărat — spuse el.

— Da de unde. Informatorul tău a greşit. Stelele nu sunt nişte simple mingi care hoinăresc prin cer.

— Oh, aşa. Dă-ţi arama pe faţă. Erai şi aşa plin-ochi de furie, dar nu cred că-i prieşte inimii tale slabe dacă te înfurii.

Paul îşi trecu o mână prin păr.

— Nu încerca să mă faci să spun ceea ce nu vreau. Astea sunt lucruri secrete.

— Unele stele nu mai sunt la locul lor, iar despre asta deja am fost înştiinţaţi — continuă împietrit Dino Kloetz. Îşi puse din nou între buze ţigarea. Menţinu mai multă vreme cenuşa nescuturată, cu bravura unui echilibrist. De ce? — întrebă el. Dacă răspunzi exact, câştigi o cutie de ciocolată.

— Du-te la dracu! Ştii bine că nu pot să-mi dau drumul la gură. Fă-mi, te rog, plăcerea şi scrie dezgustătoarele tale articole despre casele de întâlnire ale homosexualilor şi lasă-mă în pace.

— Am şi făcut-o, dar cel de-al treilea sex nu trezeşte interes. Dacă nu-mi vei vorbi despre stele, voi spune în glumă că ai chinuit căţeluşa lui Dal Santo.

— Dal Santo nu posedă animale.

— Adevărat? Cu toate acestea, Comitetul Director al Centrului Spaţial mişună de ele.

— Dacă mă vei tortura toată ziua, nu-ţi voi spune ceea ce te interesează. Şi apoi, dacă pun jos receptorul?

— Nu te sfătuiesc să o faci, prietene. Mâna lungă a răzbunării se va întinde până la tine, până la fiii şi fiii fiilor tăi, până la a treia sau la a patra generaţie.

— Te mulţumeşti cu fărâmituri?

— Mă voi face o pasăre micuţă-micuţă.

— Fie. Dar să nu apară numele meu în articol.

— Te asigur cu mâna pe inimă. Promit.

— Într-adevăr au dispărut câteva stele. Sunt multe ipoteze referitoare la asta. Un om de ştiinţă susţine că ar putea fi vorba de un nor galactic superdens care ascunde stelele. Îţi ajunge?

— Mi se pare cam puţintel. Întâi îmi oferi o caramelă, mă pui să o ling şi apoi o iei la sănătoasa şi dispari, lăsându-mă cu degetul în gură. Eşti un sadic.

— Fă-ţi articolul cum crezi tu că este mai bine; totuşi, nu exagera. Salut.

— Un moment. Despre waeni ce noutăţi îmi poţi spune?

Paul îşi pierdu răbdarea.

— Nu ştiu nimic, jur. Ar trebui să vorbeşti despre asta cu Nora. Cred că deja a înregistrat câteva trufandale pe fonoreceptorul tău automat.

— Lucrul ăsta mă ispiteşte. Îl voi asculta imediat.

Paul puse receptorul în furcă. Se aruncă pe spate în pat şi rămase cu privirea în tavan. Somnul îi dispăruse. Era mai bine să se ridice. Cu paşi măsuraţi ajunse în bucătărie, căscă sonor, luă cutia cu surogat vitaminic din sertarul de lemn şi se opri, fulgerat de un gând. Puse jos recipientul. Răspunsul pe care îl dăduse ziaristului îi zumzăi prin minte. Poate că ar accepta ipoteza formulată de profesorul Hajdin, dar nu putea fi vorba de un nor galactic. Când masa de gaz s-ar îndepărta, stelele ar trebui să apară. În schimb, nu se întâmplase deloc aşa. Eforturile oamenilor de ştiinţă din Centrul Spaţial erau fracţionate în diverse programe de studiu, ceea ce slăbea potenţialul ştiinţific care, dimpotrivă, ar fi putut să fie dirijat spre un unic ţel.

Teoria profesorului Alberti era, deci, cea mai uşor de acceptat: stelele *fugeau* cu o viteză superioară aceleia calculată până acum. Dar ce *anume* le imprima această acceleraţie suplimentară?

Se hotărî să se deplaseze până la observator. Va lăsa un bilet pentru Nora pe măsuţa din sufragerie.

*

Nora agăţă cutioara aparatului de tradus de centura pantalonilor. Desfăcu auricularul şi apoi îl introduse în ureche.

— Sunt gata — spuse ea. Putem merge?

Locotenentul Candiani, un om istovit, dar cu o privire de fier, o ajută să se urce în vehiculul blindat. Gradatul îşi ţinea gâtul uşor îndoit pe spate, ca şi cum ar fi suferit din cauza unei dureri musculare.

Nora se aşeză în spatele şoferului. Lângă ea, doi soldaţi strângeau în mâini, fiecare, câte un cilindru gros.

— La ce vă servesc şmecheriile pe care le ţineţi în mâini? — îi întrebă Nora.

— Sunt aparate care pun în evidenţă particulele — răspunse cu siguranţă unul dintre cei doi militari. Privirea sa alunecă pentru o clipă într-o parte, pe chipul colegului, dar Nora nu-şi dădu seama de mişcare.

Lângă vehiculul descoperit, doctorul Dal Santo îşi freca nervos mâinile.

— Toate speranţele noastre sunt în dumneavoastră. Determinaţi-i pe waeni să înţeleagă situaţia. Vă rog să le garantaţi că vom trece peste gestul lor nesăbuit şi nu-i vom persecuta transformându-i în victime inocente ale propriei nebunii.

Nora îşi reprimă cu mare greutate un reproş tăios.

— Nu vă faceţi griji — spuse ea. Voi face tot ce-mi stă în putere. Dacă waenii se vor preda, ei vor fi aceia care vor stabili condiţiile.

Locotenentul Candiani urcă în vehiculul blindat, lângă şofer.

— Dă-i drumul — îi ordonă el.

Vehiculul porni cu o smucitură puternică. Nora se prinse cu forţă de scaun şi aruncă o ultimă privire spre figura prostănacă a lui Dal Santo.

Trecură dincolo de gard. Cu o viteză moderată o luară pe strada principală care diviza Centrul de Cercetări Spaţiale în două sectoare.

Complexul edificiu din plastociment, sediu al administraţiei şi al laboratoarelor de cercetări esobiologice se termina la capătul străzii.

În spatele construcţiei masive, care se întindea pe o distanţă de vreo câţiva kilometri, se înălţa semeţ observatorul astronomic. Mai departe, pe creasta unei coline, oglinzile parabolice şi reticulii de formă pătrată ai radiotelescoapelor păreau gigantice mâini întinse în tentativa de a smulge secretele spaţiului cosmic.

Vehiculul încetini atât de mult încât dădu impresia că vrea să se oprească. Cei din interiorul său simţiră cum aerul devine tot mai dens, păstos ca melasa.

— Suntem la marginea barierei ridicate de waeni cu ajutorul diapazoanelor — spuse Nora.

În faţa lor, faţada clădirii, susţinută de zvelte coloane piramidale, se deformă deodată, înfăşurată de un impalpabil văl de căldură.

— Tehnicienii şi cercetătorii au abandonat clădirea — îi zise locotenentul Candiani. În afară de deemasieni nu se mai află nimeni înăuntru. Din motive de prudenţă, toţi au primit ordin să se îndepărteze de acest sector. O brigadă a armatei trebuie să sosească peste vreo douăzeci de minute pentru a le bloca orice eventuală cale de ieşire din jurul Centrului de Cercetări Spaţiale.

— Cine a cerut una ca asta? — întrebă Nora. Nu cumva Dal Santo?

— Doamnă doctor, nu vreau să mă bag în certurile dumneavoastră personale. Eu trebuie doar să aplic întocmai ordinele pe care le-am primit.

Nora coborî din vehiculul blindat, cu mişcările încetinite din cauza aerului în care orice acţiune cerea un efort superior celui normal, se luptă cu aparatura, amplificând recepţia. Urechea sa captă o serie de modulaţii joase.

— Nu vă îndepărtaţi — îi ceru locotenentul. Vocea lui Candiani căpătase tonalităţi false.

— Şi cum aş putea altfel? Bariera ne respinge. Dacă nu reuşesc acum să stabilesc contactul cu waenii, peste puţin timp distanţa va fi aşa de mare încât va împiedica orice tentativă de comunicare, indiferent cum ar fi făcută.

Figuri vagi se legănară în faţa intrării în clădire. Păreau ectoplasme colorate care se mişcau cu graţie pe asfalt: apăreau şi dispăreau împreunându-se în forme absurde.

— Acolo este cineva — spuse Candiani. Hei, voi cei de colo! — strigă el. Veniţi încoace!

Formele acelea se desprinseră, plutiră uşor prin aer ca nişte păsări, iar apoi dispărură.

— Sunt doar imaginile noastre refractate — îi explică Nora cu suficienţă. Cu ajutorul vibraţiilor incluse de diapazoanele lor moleculare ei reuşesc să producă o densitate atât de mare în atmosferă, în această zonă, încât deformează undele luminoase.

Acum o să-i chem pe deemasieni.

Puse în funcţiune aparatul de tradus şi în acelaşi timp scotoci în memorie, încercând să-şi amintească numele waenilor.

Bariera invizibilă tocmai începuse să se condenseze într-un compact zid transparent, umflându-se întocmai ca un enorm balon de săpun.

Soldaţii coborâră din vehicul şi se dispuseră de o parte şi de alta a femeii.

— Prieteni waeni! — începu femeia. Sunt Nora Aldovrandi. Ascultaţi-mă. Nu trebuie să vă temeţi nici de durere, nici de răzbunare. Voi mă cunoaşteţi şi ştiţi că nu v-am minţit niciodată.

Propriile sale cuvinte îi răsunară în creier aidoma unui cântec banal şi în acorduri false. În aceste clipe de tensiune era incapabilă să găsească acea incisivitate necesară, sau poate o sinceritate mai mare a frazelor. Dar era greu, foarte greu să faci înţelegător un grup de oameni deziluzionaţi, speriaţi, îmbătaţi de răzbunare, care abia de puţine ore descoperiseră gustul libertăţii. Îl mai blestemă încă o dată în adâncul inimii pe doctorul Dal Santo, împreună cu toţi oamenii de ştiinţă care au participat de bunăvoie sau ascunzându-se în spatele indiferenţei, la acea infamă acţiune pe care o numeau cercetare biologică.

— Nu există decât o singură modalitate pentru a vă demonstra că waenii nu vor mai fi niciodată prizonieri şi nici torturaţi, şi că vorbele mele corespund realităţii — continuă Nora. Întrerupeţi jocul de *mnah* şi lăsaţi-mă să vin la voi. Mă voi preda în calitate de ostatec. Vom vorbi împreună ca nişte fraţi, vom împărţi între noi hrana de pe planeta Rjah, iar Lumina o să ne fie martor de pace.

Presiunea aerului scăzu. Imaginea intrării în clădire se făcu din ce în ce mai limpede.

— Au deschis o trecere! exclamă ea. Waenii acceptă propunerea mea.

Corpul masiv al unui deemasian apăru în uşa de la intrare şi se ghemui pe prima treaptă.

— O să merg singură — spuse femeia. Voi rămâneţi aici. Nu vreau nici o interferenţă. De acord?

Locotenentul Candiani îi privi cu subînţeles pe oamenii săi, fără să răspundă.

Nora se îndreptă cu pas iute spre intrare. Gesturile sale hotărâte o ajutau să-şi alunge îndoielile şi tensiunile interne. Nu putea cunoaşte intenţiile reale ale waenilor. Nu se lăsă însă pradă dorinţei de a activa din nou traducătorul pentru a-şi risipi, cu ajutorul vorbelor, mai mult propriile temeri decât cele misterioase ale waenilor.

Waenul care o aştepta pe prima treaptă a clădirii se încolăci pe jos în poziţie de aşteptare. Numai câţiva metri o separau pe Nora de creatura extraterestră. Mai mult intui decât fu în stare să vadă, în spatele său, o mişcare. Din instinct se întoarse spre locul unde intuise mişcarea. Vehiculul blindat în care venise se îndrepta cât se poate de repede înspre clădire, întocmai ca un harpon care ţintea un animal imaginar. Soldaţii, în poziţie de drepţi, ţineau în mâini cilindrii, gata să deschidă focul.

Nora strigă, aruncându-se înainte cu mâinile întinse. Waenul ţâşni. Cu o rapidă lovitură din coadă se roti repede şi dispăru în interiorul construcţiei.

Ceva şuieră pe lângă urechea Norei. O plasă de metal lovi locul unde cu puţin timp în urmă se afla creatura extraterestră şi apoi se strânse la forma iniţială.

Nora se împiedică. Podul palmelor şi genunchii săi se izbiră pe pavaj, cu durere.

Locotenentul Candiani sări în vehicul din mers şi o prinse de umeri. Ea îi aruncă o privire plină de indignare. Uluită, observă micul bulb al radioului în urechea dreaptă a militarului. Atunci fu sigură de păcăleala care-i fusese trasă: ei nu aveau deloc chef să parlamenteze cu waenii. Se serviseră doar de ea pentru a-i putea captura. Furia o cuprinse. Îşi ridică iute un picior şi-l lovi pe militar în genunchi. Candiani se albi la faţă, privirea îi deveni inconştientă iar faţa căpătă o culoare verzuie. Căzu moale, fără să scoată un sunet.

Nora percepu cum aerul se strânge în jurul ei. Înţelese că waenii au început să reactiveze bariera. Se năpusti spre intrare înainte ca militarii să o poată opri. Închise uşa şi activă încuietorile electronice. Se sprijini de uşorul uşii. O forţă copleşitoare îi comprima corpul în fiecare muşchi al său.

Cu degetele chircite reuşi să pună în funcţiune aparatul de tradus.

— Waenilor! îi chemă ea. Sunt... eu sunt aproape de voi... în clădire!

Părea că întregul său craniu se strângea ca un burete, iar ochii şi creierul se zbăteau să iasă din cap. O căldură intensă îi cuprinse gâtul, o sufocă şi urcă spre cap.

Nora căzu ca o păpuşă de zdrenţe.

XXVI

Înfofolit în haina de piele, doctorul Patrick Harrison se prinse cu putere de cablul de nailon întins între o clădire şi alta în chip de punte.

Vântul dinspre nord schelălăia şi şuiera, pătrunzând pe străduţele bazei, împingând şi trăgând după el nori de zăpadă spectrală, care se învălmăşeau în jurul construcţiilor.

Harrison nu reuşea să distingă absolut nimic în faţa lui, nici măcar la o distanţă de un centimetru înaintea nasului. Întunericul era un zid impenetrabil pe care zăpada îl făcea păstos şi concret. Fără acel cablu de nailon directorul bazei s-ar fi pierdut îngropat de viscol. O rafală de vânt mai violentă îl făcu să-şi piardă pentru câteva clipe echilibrul. Se agăţă cu toate puterile de cablu şi avansă pe dibuite, cu trupul aplecat înainte şi picioarele bine înfipte, luptând din răsputeri cu suflul puternic al furtunii.

Ajunse gâfâind în centrul operativ. În interiorul construcţiei, temperatura era cu puţin mai mare decât cea din exterior. Îi văzu acolo pe tehnicienii care controlau aparatele. De jur-împrejur, luminile-spion de pe panourile computerului trimiteau din când în când semnale. Activitatea calculatorului fusese redusă la minimul indispensabil, la fel ca şi încălzirea în încăperile din prefabricate. Era absolut necesar ca energia să fie economisită. Acesta era punctul de sprijin în jurul căruia se mişca întregul său program de supravieţuire. Limitarea consumurilor se referea la oricare alt sector al bazei, în afara serelor, care, evident, se bucurau de un statut special. În scurt timp magaziile, clădirile, construcţiile în general, nu vor mai fi în stare să reziste la atacurile gerului. Temperatura medie a planetei scădea cu rapiditate. Trebuia să se recurgă la o drastică reducere de personal în sectoarele mai puţin vitale. Orice om în plină putere era folosit la săparea galeriilor în care se vor adăposti coloniştii. Centrala atomică funcţiona mai încet.

Frigul îşi insinua degetele mortale în zidurile de beton, în plăcile de oţel, iar peste nu mult timp reactorul cu bare de toriu va fi demolat.

Harrison se aşeză jos cu mare greutate. Pe masă, teancuri de rapoarte aşteptau aprobarea sa.

Kurt Bauer, şeful serviciului, se apropie de el.

— Nu ne merge prea bine — spuse el. Patru electromobile pe şenile au dispărut în aproximativ patru ore. *Crawler*-ele de serviciu au revenit toate în bază: nu mai suportă aceste condiţii neprielnice de lucru, iar metalul caroseriilor începe să crape din cauza frigului.

Harrison îşi petrecu o mână pe craniul chel.

— Ştiu — răspunse el. Şi producţia de proteine a scăzut. Suntem constrânşi să raţionalizăm alimentele.

Bauer privi cu ochii săi albaştri spre panourile computerelor.

— Nu credeţi că trebuie să dezactivăm calculatorul? — propuse el. De acum încolo îl vom folosi mai rar.

— Cercetările ştiinţifice la diferite discipline vor fi suspendate pentru o durată nedeterminată. Harrison suspină. În cazul acesta, practic baza noastră este moartă. Vom fi nevoiţi să ne străduim să supravieţuim până când vom primi ajutoarele care ne vor fi trimise de pe Terra.

— Ajutoarele vor sosi cu întârziere — afirmă Bauer, clătinând din cap. Vor fi opt ani lungi. Foarte lungi.

— Săpăturile cum evoluează?

— Întâlnim ceva dificultăţi la forări. Aparatele maser se blochează a-deseori, iar oamenii sunt nervoşi. Oamenii din corpurile de supraveghere lucrează cot la cot cu ceilalţi, inclusiv cu tehnicienii, ceea ce a creat nu de puţine ori frecuşuri între ei. Amintirea încăierării petrecute în faţa hangarelor este încă vie. Cu puţine ore mai devreme, un colonist şi un soldat s-au luat la bătaie. Au fost despărţiţi înainte ca cearta să degenereze într-o luptă generală.

Doctorul Harrison, îşi aplecă fruntea.

— Voi da ordin să fie evacuaţi din spital cei care nu sunt bolnavi sau răniţi foarte grav. În felul acesta am putea să închidem mai multe spaţii şi în consecinţă vom economisi energie.

— Şi ei unde vor fi instalaţi?

— Chiar şi aici, dacă va fi necesar. Bineânţeles că va fi o situaţie provizorie, aşteptând să fie gata primele localuri din galerii. Apucă distrat prima cartelă, din teanc. Pe copertă era scris: "Urgent". Dumneavoastră aţi adus-o? — întrebă el.

— Ah, da. Este o însemnare pe care mi-a înmânat-o un geolog, Donald Montague, înainte de a pleca împreună cu o echipă la recoltarea de produse alimentare. Mi-am permis să o răsfoiesc şi mi s-a părut extrem de interesantă. Expune un proiect pentru a putea să extragem energie termică din sol. Ideea este bună, dar de nepropus.

— De ce?

— Necesită ajutorul waenilor.

*

Donald Montague deschise pleoapele, înfipse mâinile în aşternuturi şi se ridică. Nu-şi putea aminti deloc unde anume se afla. Îşi aducea aminte numai frigul zăpezii şi furia furtunii. Apoi întunericul cel mai absolut.

Pipăi sub el un strat de iarbă presărat, cu o mireasmă asemănătoare fânului. În penumbră observă contururile cavernei. Înalte coloane de granit, de aspect piramidal, se ridicau de-a lungul perimetrului şi susţineau bolta. Un subţire fir de lumină rece ilumina foarte slab încăperea.

Lângă el se mişcă cineva: Sandra Leyster se agita pe uscăturile pe care erau întinşi. Montague o scutură uşor. Sandra murmură ceva, apoi deschise ochii. Îşi roti privirea în jur, surprinsă.

— Unde suntem? — întrebă ea.

— Într-o locuinţă tipică de-a waenilor.

Montague îşi ascuţi privirea şi se strădui să vadă şi ce se află dincolo de propria lui vizuină. Alţi tereştri, întinşi pe vaste spaţii acoperite de frunze, tocmai se trezeau. Îi numără în lumina incertă.

— Dacă nu mă înşel, aici, împreună cu noi, se află toţi oamenii din electromobilul pe şenile — spuse el. Asta înseamnă că am fost salvaţi de către waeni. Se dădu jos din culcuş şi îşi dezmorţi picioarele. Peştera este goală — observă el. Cine ştie pe unde sunt gazdele noastre.

Dincolo de izvorul de lumină, care se dovedi a fi o lamelă

de diapazon molecular, grota în care se găseau alcătuia un fel de cotitură mai strâmtă.

— Mă duc să arunc o privire în jur — spuse Montague. Nu pot să fie prea departe.

O luă spre intrarea în galerie. Fu nevoit să se aplece pentru a putea să se strecoare. Înaintă pe bâjbâite, pipăind roca rece şi solzoasă. După încă alte două cotituri, traseul se termină într-un amplu spaţiu locuibil. Waenii se aflau îngrămădiţi în jurul *mnah*-urilor. Prin deschiderea semicirculară care dădea în exteriorul grotei se vedea o stea solitară scânteind, foarte luminoasă, pe cerul de smoală: Gardianul, cum îi spuneau deemasienii, stea vecină cu Alpha Centauri.

Montague îi observă pe waeni concentraţi asupra diapazoanelor moleculare. I se păru foarte straniu că şi în acea situaţie poporul de pe Rjah găsea de cuviinţă să se joace cu *mnah*-urile. Dar îşi schimbă repede gândul. În peşteră nu se simţea deloc efectul gerului: waenii încercau să creeze un fel de barieră termică la intrarea în peşteră.

Un foşnet îi atrase atenţia: dintr-un ungher, un bătrân waen îi ieşi în întâmpinare. Montague îşi înălţă o mână în semn de salut. Privirea deemasianului îşi schimbă repede tonalitatea. Extraterestrul îşi agită în aer scurtele braţe în semn de răspuns, apoi îi arătă cu nasul galeria. Montague îi făcu semn că a înţeles.

Când ajunseră în cealaltă grotă, întrebă: N-are nimeni vreun aparat de tradus? Gazdele noastre vor să ne spună ceva.

Lângă el, bătrânul deemasian îşi izbi coada de podea, ca şi cum ar fi vrut să confirme cele spuse.

Sandra Leyster trase fermoarul de la buzunarul bluzei de lucru.

— L-am purtat împreună cu mine — spuse ea. A fost un noroc că nu l-am lăsat la bază. Desfăcu învelişul de plastic şi înmână aparatul de tradus lui Montague. Vorbiţi dumneavoastră — îi spuse ea. Ne veţi face rezumatul aspectelor mai importante pe care le veţi discuta.

— Înţelepciune Rjahului — începu Montague. Numele meu este Donald. Eu şi prietenii mei vă suntem recunoscători pentru că ne-aţi salvat viaţa. Fără ajutorul vostru am fi pierit îngropaţi de viscol. Nu vom uita niciodată gestul vostru.

Bătrânul waen îl măsură din cap până în picioare pe

pământean.

— Eu sunt Kkyr — spuse el. Nu-mi mulţumi, Dnal, pentru că ţi-am prelungit agonia.

Montague înghiţi în sec.

— Asta voiai să-mi spui?

— Nu, Dnal. Este un lucru mult mai important pe care trebuie să-l ştii. În urmă cu multe Rotaţii, voi, fiinţele omeneşti, aţi ajuns pe Rjah dintr-un loc de dincolo de Lumină, din Marea Tenebrelor, iar waenii v-au primit în pace. Dar în momentul în care poporul meu luptă împotriva frigului voi ne luaţi hrana, devastaţi satele, ucideţi mulţi dintre fraţii noştri care cer ajutor. Privirea lui fulgeră de mânie. Eu vă cer să plecaţi cât mai departe de Rjah. Să duci acest mesaj la Străbunii tăi.

— Ajunge! se auzi o voce în spatele lui Kkyr.

Montague tresări. Un al doilea waen intră iute în peşteră.

În spatele australianului, ceilalţi tereştri se dădură câţiva paşi înapoi, speriaţi.

— Kkyr, — spuse noul venit — orice străin trebuie să fie respectat, atâta vreme cât este oaspete al Locuinţei. În felul acesta ne impune Legea să acţionăm.

— Xxeth, tu eşti de acord ca oamenii să-şi însuşească ce ne aparţine nouă.

— Vorbeşti ca un copil. Nu înţelegi că ei ne-ar putea ajuta? Au maşini mari, capabile să mute munţii din loc; au de asemenea imense depozite unde pot fabrica hrană pentru toţi. Eu le-am văzut. Lumea noastră are nevoie de un sprijin, o speranţă de care să se poată prinde, nu vorbe de resemnare.

Kkyr se postă în faţa celuilalt wean, în poziţie de atac.

— Tu care susţii oportunitatea de a face fertil solul din interiorul peşterilor cu ajutorul *mnah*-urilor, pentru a fi autosuficiente, acum soliciţi ajutorul fiinţelor omeneşti!

Coada lui Kkyr se înălţă.

— Eu nu o să mă bat cu tine, dacă asta este ceea ce doreşti tu.

Pentru o vreme îndelungată cei doi deemasieni stătură faţă în faţă, înfruntându-se, apoi Kkyr îşi lăsă în jos coada şi plecă de acolo.

Fără să-şi dea seama cum, Montague se tot dăduse înapoi până aproape a se uni cu ceilalţi colegi ai săi. O mână o apucă pe a sa şi o strânse. Se întoarse. Privirea pământie a Sandrei se

opri asupra chipului său.

*

Doctorul Harrison îşi puse din nou revolverul la cingătoare, înainte de a urca în micul electromobil. Îşi mai aruncă o dată privirea spre turnurile care se înălţau spre cer, fără a reuşi să le zărească vârfurile, pierdute în întuneric.

Vântul se mai potolise, iar o linişte înspăimântătoare coborâse peste câmpia zbârcită din cauza frigului.

La circa două sute de metri în partea dreaptă a turnurilor, gura galeriei principale se deschidea înfometată. Numai câteva sisteme fotoelectrice iluminau piaţa şantierului, lăsând în penumbră carcase de maşinării care nu mai puteau fi folosite.

Harrison se îndreptă lent spre intrarea în galeria săpată. În timp ce înainta în interiorul ei, zgomotul mijloacelor de muncă spori în intensitate. Înclinarea terenului se accentuă, iar în palida lumină a farurilor umbrele alungite ale rocilor păreau degete scheletice la pândă.

Ajunse chiar în faţa locului unde fusese construit spaţiul locuit. Reflectoarele maser, cu lumina lor, trasau brazde şerpuitoare pe zidurile de cuarţ, iar pulberea, supărătoare şi iritantă prin efectele ei asupra simţurilor, umplea din plin galeria. Oamenii care se găseau la muncă la locurile lor, mânuiau puternice excavatoare, clătinându-se de oboseală.

Doctorul Harrison coborî din electromobilul cu care venise în peşteră. Unul din şefii de echipă care se afla în apropiere, îi veni în întâmpinare.

— Aveţi probleme în sectorul de lucru? — îl întrebă Harrison.

— Avem o infinitate de probleme, domnule. Stăm aici de două ore şi aşteptăm să vină echipa de schimb dar din păcate nu şi-a făcut nimeni apariţia.

— Trebuie să mai aveţi răbdare. Tocmai ne chinuim să stabilim reţetele şi să punem în aplicare sistemul de fabricare a surogatelor de tip proteinic. Avem acolo la dispoziţie tot felul de aparate deosebit de sofisticate şi este nevoie de o continuă şi accentuată atenţie.

Şeful de echipă din faţa lui Harrison, un omuleţ foarte mic şi cu o privire vioaie, făcu un semn prin care confirmă că a înţeles.

Vacarmul îngrozitor pe care-l făceau maşinile în timp ce lucrau îi împiedica să se audă cu claritate.

— Se află cumva pe aici, în sectorul vostru, vreun tehnician cu numele de Ara Ykebe? — întrebă doctorul Harrison. Aş avea nevoie să vorbesc cu el.

— Lucrează în galeria cealaltă. Veniţi cu mine, domnule doctor, vă voi însoţi până la el.

Trecură împreună aşa-numitele by-pass care legau între ele cele două galerii săpate.

Îl găsiră pe Ara Ykebe în momentul în care tocmai dădea nişte ordine unui grup de soldaţi, care, sub bluzele de lucru mototolite, mai aveau îmbrăcate încă uniformele. Japonezul îl zări pe Harrison care îl chema la el cu gesturi largi şi hotărâte. Cu un mers împleticit, îşi îndreptă paşii către locul unde îl aştepta nerăbdător directorul bazei.

— Dumneavoastră sunteţi Ara Ykebe? Trebuie să vă pun la curent imediat în legătură cu un fapt de extremă importanţă. Harrison îl luă confidenţial de braţ, conducându-l înspre o secţiune a galeriei unde vacarmul din peşteră era cât de cât suportabil. Să nu ne pierdem vremea cu introduceri inutile — îi spuse el. Îl cunoaşteţi pe Donald Montague? Foarte bine. Este absolut necesar să-l găsim cât mai repede cu putinţă.

— Dar... din câte am înţeles, Montague a fost dat pe lista dispăruţilor.

— Asta o ştiu foarte bine. Există însă o fragilă speranţă că îl vom găsi în viaţă, împreună cu ceilalţi colegi ai săi. Ştiţi să pilotaţi un magnetoplan?

— Nu prea bine, dar o să încerc. V-aş ruga însă să-mi explicaţi raţiunea acestei cercetări.

— Am citit o detailată expunere a sa în care susţine că s-ar putea pune în funcţiune o sursă de energie nelimitată. Sunteţi cumva la curent cu asta?

Ara Ykebe se chirci niţel.

— În linii mari, aş putea spune că da.

Doctorul Harrison îşi netezi bărbia, foarte gânditor.

— Voi da ordin să fie încărcate în magnetoplan toate cele pe care le veţi considera necesare în timpul călătoriei, înţelegând aici şi două casete cu pilule de concentrate polivitaminice. Desprinse de la centură revolverul şi i-l dădu. O să vă fie de folos. Nu pierdeţi timpul, Ykebe. Va fi o acţiune

îndrăzneaţă, dar trebuie să-l găsiţi pe Montague. Ultimele noastre speranţe sunt în el.

XXVII

Abia au avut la dispoziţie timpul necesar pentru a se întoarce pe astronava *Galileo.* Modulul oxadjilor fu cuprins de flăcările unei explozii atomice. Unele fragmente ale fuselaj ului au fost proiectate în aer, trasând dâre de o lumină orbitoare, apoi căzură din nou la sol, unde se stinseră. Scheletul de sarcină întâi se încreţi şi apoi se fărâmiţă în pulbere măruntă.

— Dumnezeule mare, De Romero l-a, distrus! — exclamă Dario. Atinse uşor cu degetele suprafaţa concavă a cupolei protectoare. Tragedia poporului oxadjilor îl lovi ca un pumn: o lume întreagă fusese nimicită de cei care se ocupau cu răpirea stelelor.

Dario şi Valmont ajunseră în sala de comandă. Comandantul Pavel avea nervii la pământ.

— De ce dracului nu aţi răspuns la chemările noastre? vru el să ştie. Suntem încercuiţi de alte sonde străine, şi aţi fi putut să rămâneţi izolaţi afară!

Valmont avu o expresie plină de surpriză.

— Transmiţătoarele noastre au funcţionat tot timpul perfect, domnule, dar vă jur că nu am recepţionat nici măcar un singur semnal. Oricum, suntem aici, în faţa dumneavoastră, teferi.

Pavel îşi încruntă sprâncenele.

— Foarte bine, *tovarişci.* Cred că aţi petrecut clipe cumplite înăuntrul acelui fel de clepsidră.

Dario îl puse la curent cu tot ce s-a întâmplat şi ii explică adevărul referitor la provenienţa modulului.

— De data aceasta însă avem de-a face cu adevărata avangardă a extratereştrilor care conduc elipsoidul — spuse el.

— Aşa este — îi răspunse Pavel. Am dat deja dispoziţie să fie instalate cinci reflectoare maser pe fuselajul extern al lui *Galileo.* Acum ne aflăm fără doar şi poate în stare de război, şi va trebui să ne apărăm cu orice preţ, chiar dacă mijloacele pe care le avem la dispoziţie nu sunt cele mai adecvate pentru o asemenea misiune. Privirea sa se făcu tăioasă. Vreau ca noul şef

al serviciului de siguranţă să se prezinte la raport imediat. Vom constitui un corp mixt de expediţie care va urmări sondele străine când se vor întoarce la baza lor. Dacă se vor întoarce. Îşi încrucişă mâinile la spate. Două şalupe mari, cu şapte oameni fiecare, cred că vor fi suficiente pentru scopurile pe care le urmărim. Vom înarma navele cu reflectoare maser, iar oamenii cu puşti neutronice. Nu avem vreme să stăm aici cu mâinile în buzunare. Astronava *Galileo* a fost deja grav avariată de nava oxadjilor. Sunt alte întrebări sau propuneri? Bine — adăugă în grabă, fără să mai aştepte vreun răspuns. Să ne punem pe treabă. Dumneavoastră, domnule Bastia, v-aţi descurcat destul de bine cu echipa explorativă. Veţi fi comandantul unei şalupe şi veţi efectua şi alte operaţii. Sergentul Danfort o să ia loc pe un alt mijloc de zbor.

Dario se simţi încercat de o neplăcută încurcătură. Era convins că nu a făcut nimic deosebit în timpul misiunii anterioare, iar ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit în acel moment era să scoată din nou capul în bârlogul monstrului. Observă însă expresia colţuroasă de pe chipul lui Pavel.

— Nu aud răspunsul, domnule Bastia? Privirea tăioasă a comandantului păru că-l secţionează în bucăţele micuţe-micuţe.

Dario se scuză repede că tocmai îi stătea pe limbă răspunsul.

— Foarte bine, domnule — murmură.

— Să fiţi gata de plecare peste zece minute.

Dario ieşi înfuriat pe el însuşi. Încă o dată se lăsase tras pe sfoară. Cu toate acestea, într-un ungher al conştiinţei sale se simţea mândru de încrederea pe care o avea în el comandantul.

Sosi, cu răsuflarea tăiată, la Centrul Medical. Cum îl văzu, Astrid îi ieşi în întâmpinare cu un surâs.

Fără să se gândească, Dario o apucă de mâini.

— Sunt însărcinat cu o misiune dificilă şi periculoasă — îi spuse el. Am foarte puţin timp la dispoziţie.

*

Astrid se apropie atât de mult de el încât îi simţi respiraţia odihnitoare pe chip. Gurile lor se atinseră.

Când se desprinseră din îmbrăţişare, rămaseră să se observe îndelung, copleşiţi de linişte. Dario o luă de mână pe

domnişoara Astrid şi aproape că o târî după el. Intrară împreună în camera destinată waenilor.

Deemasienii îşi puseseră din nou în marsupii diapazoanele moleculare. Zzwi făcu vreo câţiva paşi înainte către cei doi pământeni.

Atunci Dario activă aparatul de tradus.

— Înţelepciune, Bătrânule Zzwi — îl salută el.

— Înţelepciune şi ţie. Deemasianul îşi întoarse botul enorm şi o iscodi pe Astrid.

Intimidată, tânăra femeie îl strânse cu putere pe Dario de mână. El îi aruncă o privire încurajatoare.

— Prieteni, — le spuse Dario — trebuie să stăm departe unii de alţii pentru un timp mai îndelungat. Creaturile care au răpit Lumina tocmai ne ameninţă. Împreună cu ceilalţi colegi ai mei le vom ieşi în întâmpinare, într-o şalupă, pentru a încerca să stabilim un dialog. Va fi o misiune foarte grea. Vă rog numai să vă întoarceţi în vechile voastre spaţii de locuit care v-au fost destinate şi să staţi acolo liniştiţi.

— Noi vrem să venim cu tine — îi spuse Zzwi. Poporul nostru vrea să se răzbune.

Dario lăsă mâna domnişoarei Astrid. Clătină din cap.

— Asta nici nu poate intra în discuţie. Comandantul Pavel nu va permite aşa ceva niciodată.

Waenul îşi izbi coada cu putere de podea.

— Nu ne constrânge să obţinem cu forţa ceea ce noi considerăm că este un drept legitim al nostru. Nu pământenii sunt duşmanii noştri. Îţi cerem doar să te putem însoţi în călătorie pentru a ne întâlni cu acele creaturi care au distrus Rjahul. Dacă nu vreţi să acceptaţi propunerea noastră vom dezlănţui o revoltă, şi zeci şi zeci de fiinţe omeneşti vor fi ucise înainte de a ne putea opri.

Dario înţelese că waenii erau hotărâţi să facă orice sacrificiu, oricât de mare ar fi fost acesta.

Privirea lui Zzwi se înflăcărase, îmbibată de ură.

Instinctiv, domnişoara Astrid îşi dădu seama de ceea ce se întâmpla. Chipul congestionat al lui Dario o înspăimântă şi mai mult decât waenii care îi încercuiau. Se prinse cu putere de braţul lui şi strânse până când simţi că o dor degetele.

Dario se strădui să-şi reia controlul asupra nervilor. Stomacul său se contracta în mod cu totul neplăcut. Limba i se

lipi de cerul gurii.

— Îi voi expune comandantului cererea voastră — reuşi el să mormăie. Înghiţi în sec. Cred că nu va avea nimic împotriva acestei propuneri.

— Colega ta va rămâne aici, împreună cu noi — îi mai spuse Zzwi. Spune-i să nu se teamă de noi. Nu-i vom face nici un rău, sau, mai bine zis, depinde de răspunsul pe care îl va da comandantul. Aveţi puţin timp la dispoziţie pentru a vă hotărî. Nu voi reuşi să stăpânesc prea mult timp ura colegilor mei.

*

Sondele extraterestre zburau pe deasupra astronavei *Galileo* ca un roi de albine zăpăcit. Se năpusteau în picaje până aproape să atingă nava terestră, săreau înapoi cu sprinteneală, se ridicau cu viteză pe verticală, iar apoi cădeau din nou în zigzag făcând salturi frenetice.

Patru dintre ele căzură ca nişte bile de plumb, oprindu-se la câţiva centimetri de sol. Picioarele ascuţite cu care erau prevăzute se înfipseră în terenul accidentat din elipsoid, purtând cu uşurinţă povara întregului aparat pe care îl susţineau. Se opriră lângă obiectele în formă de cocoaşă, de tonalităţi în ocru, care se ridicau pe planul uşor ondulat al văii. Anumite protuberanţe, asemănătoare cu nişte pseudopode metalice, se înfigeau sub calote. Rotocoale de gaz alb-albăstrui ieşeau din marginea care se afla în contact cu solul.

După ce îşi terminară inexplicabila lor intervenţie, braţele telescopice se retraseră. Sondele decolară şi deviară în direcţia zidului concav care înconjura valea. Se micşorară văzând cu ochii, deveniră patru licurici unduind, apoi dispărură, şterse de îndepărtate refracţii cromatice.

Celelalte patru obiecte se imobilizară perpendicular pe nava terestră, una lângă alta. Fuselajele lor fură parcurse de sclipiri diamantine. Aparatele lor analizară astronava *Galileo.* Impulsuri paraneutronice o sondară. Informaţiile culese ajunseră instantaneu într-o zonă nu prea îndepărtată de *Galileo.*

Inteligenţele criptonice care conduceau elipsoidul se agitară.

*

Pavel studia vehiculele zburătoare extraterestre încadrate pe ecranul panoramic, aşteptându-se ca din-tr-un moment în altul acestea să-şi reia evoluţiile lor periculoase.

Dar nu se întâmplă nimic. Sondele se limitară la a rămâne nemişcate, într-o apăsătoare aşteptare.

Valmont observă proiecţia optică pe ecranul pentagonal, dar mintea sa, ca de obicei, era atentă la alte probleme.

— Aţi observat, îmi închipui, acele rotocoale de gaz eliminate de acele stranii ciuperci — spuse el. Ei bine, sunt sigur că într-o anumită porţiune din elipsoidul Eidos există atmosferă. Presupun că este vorba de compartimente cu o înălţime nu mai mare de 1.100 de kilometri. Dacă ar avea o extindere mai mare, adică egală cu axele orizontale şi verticale ale elipsoidului, ţinând seamă de forţa gravitaţională din interiorul său, presiunea şi densitatea aerului ar atinge nişte valori pur şi simplu înspăimântătoare.

— Ne vom ocupa ceva mai târziu de dizertaţiile dumneavoastră tehnico-ştiinţifice — i-o tăie scurt Pavel, iritat. Se întoarse apoi spre Martensen: Aţi reuşit să instalaţi reflectoarele pe fuselajul lui *Galileo?*

— Da. Lucrările sunt în curs de executare. Peste câteva minute totul va fi în ordine şi în stare de funcţionare.

Sergentul Danfort se apropie de comandant.

— Oamenii mei sunt gata de plecare, domnule. Privirea sa ar fi vrut să fie pătrunzătoare şi autoritară, dar prea semăna cu privirea stinsă a unui dulău ieşit la pensie.

— Dumneavoastră veţi lua loc într-o şalupă, cu trei soldaţi şi trei tehnicieni — îi spuse Pavel. În timp ce alţi trei dintre oamenii dumneavoastră vor călători împreună cu patru civili într-un al doilea aparat de zbor. Expediţia va fi comandată de Dario Bastia. Veţi executa ordinele primite de la el. Aveţi de pus întrebări?

Sergentul Danfort îşi înăbuşi cu greu un gest de supărare, ca o fetiţă căreia i se furase jucăria preferată. Ar fi vrut să fie el acela care va conduce cele două echipe, mai ales că simţea că este dreptul său din moment ce era vorba de operaţiuni strâns legate de serviciul de siguranţă. Expresia de hotărâre se risipi de pe chipul său. Înghiţi în sec.

— Nici o întrebare, domnule.

Dario dădu buzna în sala de comandă. Gâfâia ca nişte foale într-o fierărie.

— Domnule comandant!… — strigă el. Waenii…

Se sprijini de un fotoliu pentru a-şi recăpăta respiraţia normală.

Pavel îl apucă de umeri.

— Dar ce s-a întâmplat?

Dario inspiră profund.

— Un… un moment — se bâlbâi el. Waenii, domnule. Vor cu orice preţ să facă parte din expediţie. Au luat-o ca ostatic pe Astrid Olaffson, o infirmieră, până ce dumneavoastră le veţi aproba. Sunt hotărâţi.

XXVIII

Latham, pilotul de pe şalupă, acţionă mânerul de lansare. Pe cadranul central, două dreptunghiuri de lumină albastră se îndreptau convergent spre centru, scandând secundele care mai lipseau până la plecare. În cele din urmă, cele două dreptunghiuri luminoase se atinseră şi se suprapuseră.

— Faceţi contactul — spuse Latham. Şalupa, o torpilă prevăzută cu aripi delta scurte, se eliberă din inele şi ţâşni afară prin galeria de lansare.

Aşezat chiar lângă pilot, Dario îşi strânse braţele în mod mecanic. În spatele său, Zzwi şi Hhri ocupau cu mastodonticele lor corpuri întreaga porţiune care forma pupa navei.

Latham apucă în mâini cursoarele pentru impuls.

— Ne vom ridica deasupra astronavei *Galileo* — spuse el. Am informat deja despre manevra noastră şi echipajele de pe celelalte două şalupe.

— Imediat ce sondele extraterestre vor da semne că vor să se îndepărteze de astronava noastră, să fiţi pe urmele lor.

Dario se puse în legătură cu şalupa lui Danfort. Chipul sergentului apăru pe monitor aşezat într-o parte a ecranului central.

— Ce mai este pe la voi?

— Am stabilit contactul vizual cu sondele — răspunse militarul. Se deplasează mereu în zigzag pe o rază de trei sute de kilometri. Se pare că manevra noastră, într-un fel, le-a trezit.

— Peste câteva secunde va trebui să le încadrăm şi noi pe ecran — spuse Dario. Să aveţi pregătite reflectoarele maser, în cazul că ar încerca un atac direct. Dar nu deschideţi focul decât la ordinul meu.

Dario întrerupse convorbirea. Se întoarse în fotoliu şi-i privi pe waeni. Puse în funcţiune aparatul de tradus.

— Aţi reuşit să obţineţi ceea ce aţi dorit — comentă el. Am fost nevoiţi să mai studiem şi alte variante pentru planul de zbor, suplimentând şi numărul navelor cu una. N-am fi putut să intrăm toţi în numai două aparate de zbor.

— Îţi mulţumesc pentru faptul că ai acceptat propunerea noastră — răspunse Zzwi. Chiar şi numai eu cu Hhri am fi putut face parte din expediţie.

— Aţi folosit însă mijloace de constrângere, şi asta mă doare.

— Chiar crezi că am fi luptat împotriva oamenilor? Am vrut numai să vă speriem puţin ca să grăbim deciziile voastre.

Latham îi atrase atenţia lui Dario asupra unui fapt care se petrecea pe ecranul central.

— Asta este! — spuse el. Sondele străine sunt în faţa noastră.

Dario observă obiectele de forma unor ciudate păstăi.

— Să ne mai apropiem de ele încă puţin — ordonă el. Cu precauţie însă, vă rog.

Latham puse în mişcare nava, încet-încet. Dar păstăile săriră într-o parte pe neaşteptate, ieşind în afara câmpului de control.

— Valmont! — îl chemă Dario la televideofon. Ar trebui să apară la dumneavoastră pe ecran.

Chipul încruntat al astronavigatorului, care comanda cea de-a treia şalupă, tremură pe monitor.

— Se confirmă — spuse el. Două sonde tocmai se îndepărtează. Pentru Dumnezeu! S-au dus naiba ca nişte proiectile!

— Nu le lăsaţi să fugă! Noi vă urmăm.

Dario apăsă cu degetul pe butoanele claviaturii.

— Danfort, mergeţi în spatele şalupei 3, trebuie să-i acoperim. Îşi sprijini o mână pe umărul lui Latham. Acum este rândul dumneavoastră — spuse el. Vom merge cu viteză maximă.

Pilotul împinse până la capătul scalei maneta de accelerare. Părea aşa de fericit de parcă ar fi sărbătorit ziua de naştere. Modulul ţâşni, vibrând şi zumzăind. Dario se cufundă în fotoliu. Simţi cum forţa de inerţie îi răvăşeşte stomacul.

Foarte departe, dar încă vizibile pe ecranele ectoradarelor, cele două sonde străine se năpustiră dincolo de zona accidentată din Eidos. Se îndreptară apoi în direcţia podului, apoi se întoarseră brusc în jos.

— Blestemăţie! — înjură Valmont în microfon. Le-am pierdut din câmpul vizual... Nu! Iată-le! Tocmai coboară în spirală într-un vârtej de lumini orbitoare.

Latham îşi lipise privirea de *blip*-ul luminos care indica poziţia şalupei care îi urma.

Dario trase cu putere aer în piept. Simţi cum inima i se ridică în gât, în timp ce aparatul de zbor executa un picaj formidabil.

Şalupa lui Danfort dispăru în miezul vârtejului.

Dario văzu cum se apropie de creuzetul cromatic. Îşi reţinu răsuflarea şi strânse din dinţi. Şalupa pătrunse acolo înăuntru întocmai ca o lamă de cuţit Înroşită în foc în pulpa unui fruct de *shmaloo.* Fuselajul exterior fu parcurs de nişte stranii sfârâituri care îi încreţiră pielea.

— Pe ecranele ectoradarelor nu primim nici un fel de semnal! — strigă Latham.

Dario se îngrijoră pentru waeni. Întoarse capul spre ei: deemasienii se lipiseră liniştiţi pe podea şi nu păreau să se resimtă absolut deloc din cauza acceleraţiei violente.

Pilotul pregăti jeturile de frânare. Nava ţâşni spre înălţime cu o neaşteptată zvâcnire, apoi se stabiliză, legănându-se uşor, apoi începu să coboare.

Ceaţa scânteietoare, pur şi simplu orbi senzorii radiooptici ai şalupei. Dario acţionă dispozitivul telemetric. Cu ajutorul unui fascicul de unde cu mare capacitate de reflectare încercă să stabilească poziţia aparatului de zbor al lui Danfort. În semn de răspuns primi o descărcare de firişoare de un galben portocaliu care pârâiră pe ecranul de control.

— Înaintăm orbeşte — spuse Dario cu vocea sugrumată. Aparatura nu ne mai este de nici un folos. Riscăm să ne izbim de un obstacol imprevizibil.

Latham percepu duritatea cursoarelor pe care le strângea

între degete şi care se făceau tot mai alunecoase. Mai încercă o dată. Privirea sa se dilată, în speranţa că doar-doar va găsi vreo formă tangibilă în viermuiala de licurici irizaţi.

Când norul de pulbere luminoasă se mai rări scena se schimbase complet: şalupa parcurgea un enorm tunel cu pereţii de metal şlefuit. Pe ecranul ectoradarului apăru în sfârşit semnalul intermitent al şalupei care se deplasa înaintea lor prin tunel.

— Acum disting bine pe monitor nava numărul 2 — spuse Latham. Se află tocmai în capătul tunelului.

Dario încercă să stabilească şi contactul radio cu celelalte şalupe, dar undele herţiene se izbiră ca nişte proiectile zăpăcite de pereţii galeriei care, în acelaşi timp erau întrerupţi de inexplicabile osaturi filiforme.

Printr-o deschidere laterală, în partea dreaptă, ţâşni un intrus, un obiect căruia Dario nu reuşi să-i distingă decât masa de discuri de culoare albastră care le tăia drumul.

— Atenţie!

Latham execută o manevră periculoasă. Extremităţile mobile ale aripilor din spate izbiră vreo câteva discuri. Şalupa se apropie în mod înspăimântător de peretele din stânga: fuselajul de titaniu sfârâi în contact cu metalul atins în timpul frecării, ridicând mii şi mii de scântei, apoi sări într-o parte, dispunându-se transversal. Latham acţionă la maxim stabilizatoarele orizontale, iar nava se roti de vreo trei ori înainte de a reveni pe traiectoria iniţială.

— Am reuşit să scăpăm! - exclamă pilotul, în timp ce cu o mână îşi ştergea sudoarea de pe frunte. Chipul său era palid, dar surâzător.

Dario închise ochii. Inima îi bătea ca un mai care încerca să-i spargă pieptul. Strânse din măsele.

— Unde sunt ceilalţi? — întrebă el.

Latham controlă cadranele.

— Am pierdut din nou legătura cu ei — spuse el.

Galeria se termină brusc. Sub şalupă se deschise un crater plin de ţepii unor construcţii piramidale. Pe fundul prăpastiei, formele arhitectonice pulsau de lumina refractată, înconjurate de fascicule verticale de energie purpurie.

— Acolo este un câmp electromagnetic oscilant care împiedică orice tip de comunicare — spuse Latham. Chiar şi

sistemul telemetric funcţionează după toane.

La prora şalupei, Zzwi înţepeni. Embrioni de imagini nedefinite, venite din exterior, se infiltrau în mintea lui.

La început, deemasianul rămase descumpănit de noua sa experienţă, apoi se strădui să ordoneze schemele întunecate care rătăceau închise în conştiinţa sa.

Zzwi se apropie de Dario, atingându-i uşor braţul cu botul său.

— Ceva ciudat îmi solicită mintea — spuse el. Murmure de neînţeles, vibraţii necunoscute despre a căror natură nu-mi pot face o idee, care apoi devin din ce în ce mai puternice.

Zzwi se agită ca şi cum ar fi fost stăpânit de o nespusă suferinţă. Pedunculii cărnoşi de pe fruntea sa se moleşiră.

Dario sări în picioare de pe fotoliu.

— Pentru Dumnezeu, bătrâne Zzwi! — exclamă el speriat. Ce se întâmplă cu tine?

Deemasianul închise ochii pe jumătate şi începu să-şi legene capul enorm. Câteva clipe mai târziu păru că-şi revine.

— Nu ştiu, spuse el cu un glas moale, dar mintea mea pluteşte într-o infinită confuzie.

Dario îi aruncă o privire şi lui Hhri. Cel de-al doilea deemasian era o statuie de marmură cu privirea aţintită în gol.

Latham blestemă.

— Semnalele radio ale astronavei *Galileo* nu mai ajung la noi — spuse el. Suntem complet izolaţi. Dar unde naiba s-au ascuns celelalte două nave?

Dario se îndreptă aproape de pilot. Pe ecran apăru o prismă opacă de dimensiuni neobişnuite. Oricare dintre feţele corpului solid era lungă de aproximativ zece kilometri. În mijlocul formei geometrice se afla o largă deschidere hexagonală, de culoare albastră, care tocmai se închidea.

— Am captat un semnal emis de şalupa numărul 2 — îi comunică Latham. Au intrat prin acel pasaj.

Pentru o clipă, Dario păru nehotărât. Ignoră cu desăvârşire semnalul de alarmă care zbârnâia în mintea lui.

— Să intrăm şi noi înainte de a fi izolaţi afară — ordonă el.

Latham centră aparatul de zbor spre centrul pasajului. Vălul de culoare albastră sări înainte, iar şalupa îl perforă. Un zgomot asurzitor se revărsă în urechile lor. Fuselajul exterior al navei se supraâncălzi din cauza frecării.

— Suntem învăluiţi de o masă gazoasă. Dario fu nevoit să urle pentru a se face auzit în zgomotul acela asurzitor. Îşi aruncă repede privirea pe cadranele de control. Dumnezeule! — adăugă el uluit. Dar este un amestec de azot şi de oxigen întru totul asemănător cu atmosfera pământească.

Latham reduse acceleraţia. Norii se mai răreau pe măsură ce şalupa înainta, iar aerul se făcu limpede ca apa unui râu, fără nici un fel de impuritate.

Dario îşi reţinu răsuflarea: o vastă câmpie orizontală, închisă la culoare, perfect netedă, se întindea în faţa ochilor lor la nesfârşit. Aproape de orizont, enigmatice scântei de culoarea rubinului învăluiau în lumini orbitoare nemăsurata suprafaţă.

*

De peste douăzeci de ore comandantul Pavel Valerian nu închisese ochii. Fibra sa puternică, întărită cu cromozomii strămoşilor georgieni, era pe punctul de a ceda.

Venit lângă consola de comandă, Martensen, cu părul răvăşit pe frunte şi cu privirea îndrăcită, se legăna de oboseală.

— Cât timp ne trebuie ca să punem în funcţiune motorul avariat? — îl întrebă Pavel.

— Dacă lucrăm în ritm susţinut avem nevoie de vreo zece ore — răspunse inginerul. Asta dacă nu apar complicaţii ulterioare.

Pavel se sprijini cu spinarea de perete. Picioarele nu-l mai ascultau. Închise pe jumătate pleoapele şi încercă să oprească învălmăşeala de gânduri care-i galopau prin minte. Am nevoie de odihnă, îşi spuse el, dar atâta timp cât blestematele acelea de sonde stau aici să ne supravegheze nu-mi pot abandona postul.

— Domnule comandant — îl chemă pe neaşteptate un tehnician. Un semnal se interferează în blocurile analoage ale computerului. N-aş vrea să greşesc, dar cred că este vorba de un semnal radio.

XXIX

Încălecat pe o ramură groasă, Dino Kloetz privea spre

esplanada Centrului de Cercetări Spaţiale, prin lentilele unui mic, dar foarte puternic instrument optic.

— Hei, tu! Coboară repede de acolo! — îl zgudui o voce peremptorie. Şi nu te ţine de glume.

Cu o mişcare abilă, reporterul puse aparatul de filmat în buzunarul bluzei de lucru, înainte de a-şi arunca privirea în jos.

La picioarele castanului, o patrulă de agenţi în costume mimetice, cu însemnele Centrului Spaţial desenate pe spate, îl privea cu un aer ameninţător.

— Ce surpriză frumoasă! — exclamă Dino Kloetz. De când oare corpurile de supraveghere se interesează de botanică? Căutaţi cumva ciuperci sau ierburi medicinale pentru farmaciile voastre?

Şeful patrulei de supraveghere, un individ robust, cu nasul cât o roşie, îl învrednici cu un surâs, arătându-i un şir de dinţi ca de cal.

— Eşti foarte spiritual, amice — spuse el. Însă acum coboară cătinel-cătinel pentru că avem ceva de discutat între patru ochi.

Ziaristul se dădu înapoi încet-încet până lângă trunchiul arborelui. Se prinse de scăriţa de nailon care spânzura de tulpină şi coborî cu o lentoare calculată. O mână îl prinse cu putere, într-un mod nu tocmai plăcut, de centură şi îl obligă să coboare ultimele trepte dintr-un singur salt.

— Jos mâinile, năşicule! — izbucni reporterul în timp ce îşi aranja hainele.

Şeful patrulei de supraveghere se pironi în faţa lui cu picioarele desfăcute. Trebuie să fi vizionat tone de filme stereotelevizate, pentru că dădea impresia unui actor în partea dură a acţiunii.

— Ce făceai acolo sus?

— Nu vă priveşte.

— Ai limba ascuţită, dar peste puţin timp o să-ţi treacă cheful de a mai glumi. Te-am întrebat ce făceai acolo sus în copac.

Dino Kloetz îi privi pe cei patru agenţi. Ridică din umeri cu nonşalanţă. Bărbia sa ascuţită se lungi într-o expresie de nevinovăţie.

— Eram la vânătoare de lepidoptere. Ştiţi, acele graţioase insecte care...

Lovitura puternică pe care o primi îi despică buza inferioară. Un şuvoi de sânge se prelinse p bluza de lucru de culoare crem.

— Termină, parşivule!

Dino Kloetz îşi scoase batista din buzunar şi îşi tamponă rana. Îl măsură cu privirea pe cel care îl lovise.

— Cineva latră. Nu auzi? Trebuie să fie maică-ta care te cheamă.

Un pumn, dat cu precizia unei raze, i se înfipse în plexul solar. Dino se îndoi din mijloc, dar agentul îl apucă de guler şi-l obligă să stea drept.

— Nu-mi plac cei care-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala. Şi mai ales cei lăudăroşi. Te uitai dincolo de gardul Centrului de Cercetări Spaţiale, nu? O mână scotoci repede în buzunarul reporterului şi scoase de acolo micul aparat de filmat. Broască râioasă ce eşti, ce voiai să filmezi cu asta? Cu două degete îi trecu repede cutiuţa pe sub nas. Răspunde!

Dino simţi cum se învârte pământul cu el.

— Sunt... sunt un ziarist, — murmură el — iar voi nu aveţi dreptul să mă reţineţi sau să-mi puneţi întrebări.

Şeful patrulei de supraveghere aruncă la pământ micuţa cameră de luat vederi şi o sfărâmă cu tocul cizmei.

— Nu cred că tu ai reuşit să spionezi prea mult. Oricum, te-aş putea aresta pentru violare de proprietate particulară.

Reporterul se aplecă pentru a aduna de pe jos resturile aparatului de filmat, dar piciorul şefului patrulei se dovedi a fi mai rapid decât el în mişcări şi reuşi să o îndepărteze.

— Mulţumeşte îngerului tău păzitor că nu te batem ca pe o tobă, broască râioasă ce eşti. Pleacă de aici cât mai repede, şi să nu te mai arăţi prin împrejurimi.

Dino Kloetz îşi masă regiunea stomacului.

— Asta nu va rămâne deloc aşa — îi ameninţă el. O să fac o plângere împotriva voastră pentru abuz de autoritate.

Agentul scoase un sunet ascuţit, gâlgâitor, care ar fi vrut să semene cu un hohot de râs.

— Insistă, prietene — rânji el batjocoritor întorcându-se către oamenii săi. Adună-ţi mai repede maţele de pe jos şi dispari.

Ziaristul se îndepărtă cu paşi rapizi înspre colina plină de castani. Ştia prea bine că o plângere făcută la poliţia judiciară n-

ar fi avut sorţi de izbândă: zbirii particulari erau aproape de neatins. Cu ajutorul camerei sale de luat vederi, care avea şi un sistem de apropiere a imaginii după principiul foto-cinetic, văzuse prea bine ce se întâmplase în faţa clădirii principale a Centrului. Din păcate, proba mărturiei sale fusese distrusă.

Trebuia să-l avertizeze imediat pe Paul Bresson.

*

Domnul profesor Lorenzo Alberti îşi mângâie firele de păr de pe bărbie.

— Acum sunteţi convins? — întrebă el.

Gânditor, Gunnar Hajdin suspină imperceptibil.

— Da, desigur. În mod sigur nu poate fi vorba de un nor. Examenul nucleospectometric confirmă, acest lucru. Se pare că nici un element nu este în favoarea teoriei mele.

Aşezat la propria sa masă de lucru, Paul Bresson împinse într-o parte un teanc de plăci fotografice.

— Am confruntat din nou, cu ajutorul aparatului fotometric cu microlaser, negativele făcute înainte ca steaua Eta Centauri din Pleiade să dispară — spuse el. Analiza a scos în evidenţă un element interesant care scăpase la primele observări.

Alberti şi Hajdin se apropiară la rândul lor de biroul lui, schimbându-şi o privire cu subînţelesuri.

— Înainte de a dispărea, — continuă Paul Bresson — steaua Eta Centauri se comportase ca o variabilă în eclipsă totală de tipul Beta Persei. Din calculele efectuate, totuşi, variabilitatea luminozităţii nu este de 2,9 zile ca pentru Beta Persei, ci numai de aproximativ zece secunde.

— Doar *zece* secunde? — exclamă uluit profesorul Alberti. Sunteţi sigur?

— Absolut sigur. Paul rămase o clipă tăcut, amintindu-şi propriile consideraţii. Steaua a fost acoperită ciclic de unul sau mai multe corpuri negre. În mişcarea lor de rotaţie, aceste obiecte misterioase, poate mase în stare fluidă, au creat un intens vârtej electromagnetic care ar fi putut să imprime un impuls mai mare stelei. Voi îndrăzni să spun şi mai mult: este foarte probabil ca astrul să fi primit o acceleraţie superioară vitezei luminii.

— Dar vă daţi seama ce energie trebuie să fie în stare să

dezvolte obiectele acelea rotitoare, după ipoteza dumneavoastră?

— Desigur: un flux magnetic capabil să deformeze şi să străpungă continuumul spaţio-temporal. Dacă vom accepta acest concept, vom avea o explicaţie destul de plauzibilă în ceea ce priveşte dispariţia unor stele.

Gunnar Hajdin îşi încruntă sprâncenele.

— Trebuie să verificăm încă o dată toate datele pe care le avem în posesie — spuse el.

Profesorul Alberti îşi muşcă nodul degetului arătător şi clătină din cap în semn de afirmaţie.

— Observatorul englezo-sovietic de pe Marte ar putea să ne fie de mare ajutor. Îl vom anunţa cât se poate de repede.

Telefonul începu să sune. Paul ridică receptorul.

— Alo?

Vocea care se auzi în telefon era răguşită şi gâfâia.

— Tu eşti, Paul?

— Cu cine vorbesc?

— Dino Kloetz. Nora este la strâmtoare. Waenii au luat-o ca ostatic şi acum s-au baricadat în clădirea principală din Centrul de Cercetări.

*

Dal Santo îşi strângea cu nervozitate mâinile, ca şi cum ele ar fi fost ultimul său sprijin.

— Este vina dumneavoastră, domnule doctor Hakel — spuse el. Aţi ţi-nut neapărat să exageraţi cu experimentele, şi iată rezultatele. În mod sigur, waenii nu se vor lăsa să fie capturaţi de vii, fără să mai punem la socoteală şi faptul că doctoriţa Aldovrandi, printr-o mutare inteligentă; ne-a pus într-o încurcătură şi mai mare.

Privirea lui Hakel scânteie.

— Nu încercaţi să mă faceţi numai pe mine responsabil de tot ce s-a întâmplat aici. Şi dumneavoastră sunteţi amestecat până peste cap în povestea asta. Se ridică, aproape sărind, îndepărtându-se de fotoliul pe care stătea directorul Centrului de Cercetări Spaţiale. Măsură în lung şi în lat cabinetul particular al lui Dal Santo, aruncându-şi privirea distrată peste mobilierul somptuos. Va trebui să răspundem împreună pentru tot ce am

făcut aici — adăugă el.

Dal Santo se făcu mic-mic.

— Vestea despre nereuşita iniţiativei noastre va ajunge la urechea bancherilor — spuse el. Dacă nu s-a şi întâmplat deja. Ştiţi bine că ei nu glumesc deloc.

Hakel ridică din umeri.

— Asta este treaba dumneavoastră, dragă domnule profesor. Dumneavoastră v-aţi bucurat de felia cea mai groasă. Mie nu mi-a revenit decât o mică parte.

Dal Santo se făcu vânăt la faţă.

— O mică parte aţi spus? O jumătate de milion de eurofranci numiţi dumneavoastră o mică parte? Hipermetalul o să-i ceară înapoi până la ultima centimă! Veţi fi constrâns să vă vindeţi întreaga avere, inclusiv vila pe care aţi construit-o la mare.

Hakel încasă lovitura.

— Vom trece totul sub tăcere — spuse el. Vom încropi un comunicat în care vom explica versiunea noastră asupra faptelor şi îl vom trimite celor mai importante agenţii de presă pentru a fi publicat. O vom acuza pe doctoriţa Aldovrandi că poartă întreaga responsabilitate. Vom spune că a efectuat un experiment asupra deemasienilor fără să ceară autorizaţia necesară şi că medicamentul cu proprietăţi psihofarmaceutice care le-a fost injectat i-a făcut să înnebunească.

Dal Santo clătină din cap în semn de negaţie.

— Nu o să meargă. Şi doctoriţa Aldovrandi o să facă tot posibilul să fie cunoscută şi versiunea *sa* asupra faptelor. Iar în plus, colaboratorii dumneavoastră, domnule doctor Hakel, cunosc foarte bine care este adevărul.

Biologul pufni pe nas.

— În ceea ce priveşte echipa biologică nu trebuie să vă faceţi nici un fel de probleme. Le veţi oferi ceea ce vor. Oferiţi-le bani, mulţi bani.

— Dar... dar eu nu-i am.

Hakel îşi apropie faţa de cea a lui Dal Santo şi îl ţintui cu o privire tăioasă.

— Doctoriţa Aldovrandi, în schimb, nu va vorbi. Zâmbi cu răutate. Waenii se vor răzbuna pe ea şi o vor ucide. Nu credeţi, domnule profesor?

Un fior puternic îl fulgeră pe director în ceafă.

— Dar astronava... astronava terestră *Galileo?* — se bâlbâi el vădit încurcat de situaţia în care era pus. La bordul ei se află o delegaţie oficială a poporului deemasian. Ce se va întâmpla în clipa în care aceştia vor ajunge în Centrul de Cercetări Spaţiale şi vor afla ce s-a întâmplat?

Hakel se dădu înapoi vreo câţiva paşi.

— Astronava terestră *Galileo* nu va putea ajunge pe Terra mai devreme de patru ani tereştri, calculând de azi înainte până în clipa în care va ateriza pe cosmodromul Gagarin, din munţii Urali. Iar apoi, ca măsură suplimentară de siguranţă, ei ar putea să fie victimele unui banal accident.

Dal Santo îşi puse mâinile în cap.

— Trebuie să recuperăm deemasienii cât mai repede cu putinţă — murmură el. Dacă se poate, vii. Consiliul de administraţie al firmei Hipermetal vrea date despre transmutaţiile moleculare.

— Le va avea. Jur că le va avea. Chiar dacă voi face bucăţele cu propriile mele mâini acele moluşte gigantice.

*

O atingere uşoară o trezi la realitate, smulgând-o din dimensiunea onirică în care rătăcea. Ceva asemănător cu o muchie, din câte îşi dădea seama, împingea înainte în ceafa ei. Femeia întredeschise pleoapele cu un aer de osteneală bine întipărită pe chip, şi le simţi grele ca şi cum ar fi fost două plăci de plumb.

Realitatea din jurul ei începu să danseze prin faţa ochilor, dar pentru scurt timp, apoi lucrurile îşi căpătară contururile adevărate. Botul conic al unuia dintre waeni apăruse deasupra ei. Privirea creaturii străine pulsa de o ostilitate netăinuită. Nora simţi cum i se pune un nod în gât. Apucă în mâini, cu gesturi confuze, tremurând toată, cutia aparatului de tradus folosit în dialogurile cu waenii.

— Ce cauţi aici, printre noi? — o întrebă deemasianul pe un ton sec.

— Vreau... să vă ajut. Cuvintele abia se rostogoleau pe limba uscată. După cum aţi văzut, soldaţii m-au tras pe sfoară şi pe mine. S-au folosit de buna mea credinţă pentru a încerca să vă captureze pe voi. Va trebui să fugiţi. În mod sigur vor născoci

cine ştie ce truc pentru a nimici bariera generată de diapazoanele voastre moleculare, iar până la urmă vor reuşi să o facă, sunt convinsă de asta. Se ridică în picioare, clătinându-se într-o parte şi în alta. Îşi aruncă privirea în jur. Încăperea în care se afla acum nu era altceva decât unul din depozitele de la primul nivel al subsolului. Grămezi de cutii, lădiţe, îngrămădite până la refuz, atingeau tavanul înalt de patru metri.

Nora strâmbă din nas. Abia în acest moment îşi dădea seama de damful greu de aer închis care stăruia în încăpere.

— Tu m-ai tras aici? — îl întrebă ea pe waen.

Extraterestrul îşi agită capul, iar firele de păr de culoare albastră din mustăcioara rară vibrară uşor.

— Exact — răspunse el. Dar poate că nu ar fi trebuit să o fac. A fost un gest dictat de milă, un sentiment pe care se pare că fiinţele omeneşti l-au uitat cu desăvârşire. Soldaţii care te-au însoţit au fost striviţi de forţa concentrată pe care am creat-o cu ajutorul *mnah*-urilor noastre, dar în ceea ce te priveşte pe tine am fost ceva mai generoşi.

Femeia simţi cum încet-încet tensiunea sângelui din tâmple scade vizibil.

— Nu mă veţi ucide? — întrebă ea cu o voce slabă.

— Tu ţi-ai demonstrat fidelitatea faţă de noi. Tu eşti singura care înţelegi tristeţea şi durerea care-i stăpâneşte pe waeni. Coada waenului izbi în podea sugerând prin acest gest o profundă stare de mâhnire. Ai spus că vrei să ne ajuţi. În ce fel vrei să o faci?

Nora privi pe sub sprâncene spre ceilalţi doi waeni care stăteau nemişcaţi în faţa diapazoanelor lor moleculare. Mintea sa lucră cu febrilitate în căutarea unei soluţii.

— Aici, foarte aproape de noi, se află vehiculele destinate transportului de materiale — spuse ea. Ne vom folosi de un mic camion blindat pentru a putea să fugim spre zona bălţilor. Peste numai câteva minute Centrul de Cercetări Spaţiale o să fie înconjurat de o mulţime de soldaţi, şi imediat ce vor descoperi că bariera a dispărut vor fi pe urmele noastre. Este necesar să acţionăm repede.

Waenul şovăi, neştiind dacă să accepte sau nu propunerea. Îşi întoarse capul masiv în direcţia în care se aflau ceilalţi colegi ai săi.

— Credeţi că vă mint? — îi întrebă Nora. Dacă aş face una

ca asta, aş dovedi că sunt tare proastă. Ar fi suficient să fac cel mai mic gest suspect şi voi aţi putea să mă distrugeţi în orice clipă.

— De acord. Condu-ne spre zona bălţilor.

Waenul le ordonă celorlalţi să închidă diapazoanele.

— Urmaţi-mă. Nu avem mult timp la dispoziţie.

Nora începu să alerge printre stivele de lădiţe. Apucă pe un coridor slab iluminat, apoi traversă în grabă o vastă încăpere goală. La fiecare pas simţea cum respiraţia îi zgârie gâtul, iar sângele îi bătea cu putere în tâmple.

Ajunse înaintea waenilor în faţa unei masive porţi de oţel care bloca unica ieşire spre exterior. Apăsă cu degetele pe butoane, formând pe panou formula de deschidere, dar poarta nu se mişcă.

— Am fost prinşi în capcană!

— Dă-te la o parte — îi ordonă unul dintre waeni. Yyorth o va doborî.

Deemasianul cu care Nora discutase puţin mai devreme făcu vreo câţiva paşi înainte. Acumulă energie învârtindu-se pe coadă în jurul propriei axe, apoi se năpusti asupra porţii. Placa de oţel căzu la pământ violent şi cu zgomot.

Nora trecu dincolo de ea. Zări un şir de camioane parcate sub un acoperiş de mari dimensiuni. Ajunse la primul dintre ele şi îi deschise uşa laterală.

— Repede, intraţi!

Waenii, încă nehotărâţi, schimbară între ei câteva semnale în cod.

— Înăuntru! — îi mustră femeia.

Deemasienii îi urmară sfatul şi urcară în vehicul.

Nora ocupă locul destinat şoferului. Trecu în revistă sistemul de comandă, străduindu-se să înţeleagă cum funcţionează. Nu se pricepea prea bine la vehiculele care foloseau câmp repulsiv, dar cunoştea, în linii generale, funcţionarea lor.

Dădu drumul motorului, apucă în mâini cele două manete de conducere şi porni. Intră cu toată viteza pe rampa de lansare şi luă o curbă în loc ajungând într-o străduţă secundară care mergea pe lângă nişte hangare joase. Se roti la stânga, în direcţia uneia dintre ieşirile din Centru.

Mâinile sale ţineau cu putere de manete. Inima îşi accelera

pulsul, pompând adrenalină. Deschiderea făcută în zidul înconjurător al Centrului îi apăru în faţă iluminată de razele purpurii ale soarelui în asfinţit.

Când fu la aproximativ cincizeci de metri de gard, reduse forţa de tracţiune a motoarelor şi apoi frână. Coborî din camion. Împinse înainte maneta de deschidere care se găsea instalată pe pilonul din stânga şi urcă din nou pe locul destinat şoferului, în timp ce poarta greoaie se dădea într-o parte în linişte.

Nu erau alte căi pentru a ieşi în afara Centrului. Chiar dacă ar fi luat-o pe o ieşire secundară tot ar fi trebuit să parcurgă întregul perimetru al complexului de cercetări şi abia apoi să ajungă în faţa ieşirii principale.

Camionul o apucă spre dreapta. Din postul de supraveghere, instalat în exteriorul zidului înconjurător, apăru un om de serviciu. Îşi agită braţele, strigând ceva, dar Nora nu-l luă în seamă. Se năpusti cu toată viteza înspre piaţă.

O masivă desfăşurare de oameni şi mijloace de transport bloca drumul.

— Vom forţa barajul — spuse Nora. Indiferent ce se întâmplă, să nu părăsiţi vehiculul până când nu vă voi spune eu.

Primul cordon de militari zări de departe silueta galbenă a camionului.

— Dar ce face debilul ăla? Nu frânează? — ţipă sergentul care comanda plutonul.

Nora apăsă pe claxon şi ocoli brusc pentru a-i evita pe soldaţi. Discurile magnetice ale sistemului de ambreiaj scrâşniră, muşcând asfaltul.

Militarii săriră în părţi pentru a se pune la adăpost, în timp ce camionul şerpuia repede printre ei întocmai ca o săgeată.

Vehiculul se năpusti în piaţă ca un şoim. Nora îl zări pe Paul Bresson undeva pe marginea drumului cum gesticula nervos în faţa a doi militari. Paul se întoarse brusc. Pentru o clipă privirile lor se încrucişară. Nora scrâşni din dinţi, apăsă de mai multe ori, în rapidă succesiune, pe claxon, evitând o aglomerare de persoane.

Lătratul furios al unei arme neutronice umplu cu zgomotul său spaţiul. Nora înţepeni aşteptând ca lovitura proiectilelor atomice să o spulbere. Razele însă atinseră doar caroseria blindată fără să producă pagube mari.

În loc să mai meargă pe strada care se deschidea în faţă,

pornind direct din drumul principal, Nora viră brusc spre câmpia nesfârşită.
— Sunteţi răniţi? — le strigă ea waenilor.
— Yyorth a fost atins de lovitură — răspunse o voce. Dar e numai o zgârietură.
Nora acţionă camera de luat vederi situată în partea posterioară a vehiculului. Pe panoul de bord, monitorul oferea imaginea soldaţilor care îşi reveneau din uluirea care îi cuprinsese în timpul întâmplării. Aveau nevoie de puţin timp pentru a organiza urmărirea.
Smocuri de iarbă înaltă se atingeau de marginile automobilului. Dezolanta câmpie unde se aflau bălţile apăru la orizont, împodobită de lumina asfinţitului.
Nora apăsă pe accelerator la maxim. Odată ajunşi în inima bălţilor, ar fi fost simplu să facă în aşa fel încât să li se piardă urma. Întoarse capul. Privirea sa întunecată îi mângâie pe cei trei waeni ghemuiţi pe podea.
— Vom reuşi — spuse ea simplu.
Îşi concentră din nou atenţia asupra condusului. Puţuri de apă noroioasă se întindeau pe teren aidoma unor vaste medalii brune.
Camionul se strecură pe o potecă nesigură care se rostogolea, sinuoasă, prin vale. Un mănunchi de trestii înalte le bară drumul.
Nora se năpusti cu hotărâre asupra zidului vegetal. Arbuştii flexibili se deschideau în faţă ca un covor şi se ridicau fâşâind în urma vehiculului.
Lumea sălbatică a bălţii îi primi în sânul ei.

XXX

Ordinul răsună în aer ca o lovitură de bici:
— Lasă jos lădiţa!
Ara Ykebe închise, folosindu-se de cot, uşa magnetoplanului şi lăsă să alunece la pământ obiectul pe care-l ţinuse în mână. Se întoarse lent în spate. Patru figuri înaintau prin întuneric spre el.
— Cine este acolo? — strigă el, încercând să distingă prin beznă chipul oamenilor.

— Sunt Bauer — răspunse o voce dură. Tu nu vei pleca nicăieri cu hrana noastră.

Ykebe distinse chipul şefului serviciului apărând în slaba lumină a unei lanterne. Mâna japonezului se îndreptă spre revolver.

— Nu vă apropiaţi de mine — spuse el. Nu fur absolut nimic din depozit. Am autorizaţia doctorului Harrison.

— Exact, prietene. Aşadar, vei descărca din vehiculul tău tot ce ai îngrămădit acolo. Clar?

Ykebe se dădu cu vreo câţiva paşi înapoi, sprijinindu-se de o latură a magnetomobilului. Cu mâna stângă apucă clanţa uşii.

— Ce vreţi?

Cei patru oameni se strângeau în jurul lui în formă de semicerc. Le observă chipul încordat de furie. O bară de oţel se ivi în mâinile lui Bauer.

— Cară-te de aici! — îi ordonă şeful serviciului.

Revolverul scânteie.

— Nu mă constrângeţi să deschid focul — spuse Ykebe.

Bauer se aruncă înainte, mânuind bara de oţel. Ykebe aplecă repede capul, dar o lovitură tot îl ajunse la umăr, într-o explozie de durere. În aceeaşi clipă apăsă pe trăgaci. Trei ace se înfipseră în gâtul lui Bauer, care se bălăbăni de câteva ori dându-se înapoi, gâlgâi, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe zăpadă.

— Să-l prindem — strigă unul dintre oameni, arătându-l pe Ykebe.

Japonezul căzu în genunchi. Durerea pricinuită de lovitură la umăr se propaga dea lungul întregului braţ şi îl constrânse să desfacă larg degetele. Revolverul căzu pe stratul de zăpadă îngheţată.

Ykebe îl zări în ultimul moment pe unul dintre agresori în timp ce era pe cale de a-i sări în spinare. Se rostogoli într-o parte şi, cu toată forţa de care era în stare, slobozi un picior în obrazul omului. Reuşi, de asemenea, să scape ca prin urechile acului de placajul unui alt agresor şi sări în cabina magnetoplanului. Cu mâna nevătămată porni motorul. Umărul îi pulsa de durere, iar ochii îi erau plini de lacrimi. Cu o oarecare dificultate reuşi să pornească vehiculul, ridicându-l în aer.

Turnurile bazei defilară iute ca nişte săgeţi pe sub el. Puse în funcţiune pilotul automat pe un traseu ales la întâmplare, spre un punct cardinal oarecare, apoi se lăsă moale pe spate

învins de oboseală. Dar trebuia să nu leşine: misiunea era mult prea importantă. Scotoci în sertarul de lemn din cabină, în spaţiile libere de sub comenzi, în speranţa că doar-doar va găsi acolo ceva calmante. Nu găsi însă nimic, aşa cum, de altfel, se şi aştepta. Zdruncinat şi puternic marcat de cele întâmplate reuşi până la urmă să corecteze ruta, punând în legătură relevatorul radio cu sistemul de conducere mnemonic. Dacă Montague era cumva încă viu, electromobilul pe şenile în care se afla nu putea să se fi deplasat mult prea departe în afara bazei. Ultima lor chemare în ajutor fusese lansată din sectorul operativ A1. Ykebe circumscrise zona de căutare descriind un cerc cu raza de o sută de kilometri, apoi încredinţă pilotului automat misiunea de a conduce magnetoplanul.

Durerea deveni din ce în ce mai acută, făcându-l să urle. Şuvoaie de sudoare rece i se scurseră pe la tâmple. dar din nou se strădui să nu-şi piardă cunoştinţa. Furios, se concentră cu toată puterea minţii asupra cadranelor, hotărât să nu cedeze. Sub el, câmpia se întindea, ca o mantie albă şi uniformă, până la poalele Munţilor Strălucitori.

*

Montague se aşeză pe marginea culcuşului, îşi strânse mâinile între genunchi şi îşi aplecă fruntea.

Waenii împărţiseră cu tereştrii câteva fructe de *shmaloo,* dar biologul nu se simţea în stare să mănânce.

La rândul ei, Sandra Leyster îşi căută o poziţie mai comodă în culcuş.

— Am încercat să mă pun în legătură cu baza — spuse ea. Dar puterea aparatelor radio portabile pe care le avem cu noi este foarte limitată.

— Era de aşteptat — răspunse Montague ridicând din umeri. În schimb, am putea să încercăm să ajungem pe jos la ai noştri. Unicul obstacol pe care l-am avea de trecut este frigul. De acum încolo nu va mai ninge: temperatura este foarte scăzută.

— Pe jos? E o nebunie!

— Preferi să rămâi aici şi să mori din cauza lipsei de mâncare? Nu ştiu cât timp waenii ne vor putea găzdui: proviziile lor nu sunt eterne.

— Dacă îmi aduc eu bine aminte, dumneavoastră aţi afirmat că Xxeth vrea să colaboreze cu noi pentru a-şi salva poporul.

Montague îi făcu semn că da.

— Xxeth este convins că în baza terestră se găseşte hrană din abundenţă, dar se înşeală. Poate numai dacă vom aplica proiectul meu s-ar putea rezolva situaţia.

— Aveţi şi dumneavoastră o idee de propus?

— Desigur. Dar dat fiind faptul că nu am nici o posibilitate de a o pune în practică, dacă voi rămâne în continuare aici, nici nu se poate vorbi despre ea.

Sandra Leyster îl sufocă întruna cu întrebări, până ce Montague fu nevoit să deşerte tot sacul.

— Există o formaţiune vulcanică la aproximativ trei kilometri de bază, — începu el — al cărei fund este presărat cu lamele fotomuzicale. Vă amintiţi? Ei bine, din cercetările pe care le-am efectuat eu rezultă că la o adâncime de câteva sute de metri se află un mare puţ cu lavă incandescentă, în comunicare directă cu alte rezervoare magmatice. Forând craterul stins s-ar putea transporta gazul, sub presiune mare şi la o temperatură ridicată, până în interiorul bazei noastre. Există totuşi o complicaţie: operaţiunea de forare trebuie să fie executată în absenţa oricărei vibraţii motorii, cum ar fi cele cauzate de maşinile de forat, pentru că, altfel, s-ar sfărâma stratul de tuf vulcanic, care este foarte subţire.

"Dacă se întâmplă una ca asta vom da naştere la o reacţie vulcanică incontrolabilă. M-am gândit să cer ajutorul waenilor pentru a înconjura locul respectiv. Cu ajutorul diapazoanelor lor moleculare puse în legătură cu o serie de amplificatoare E H F, vom avea posibilitatea să plăsmuim un drum vulcanic aproape perfect şi, ceea ce este mai important, se vor evita posibilele distrugeri în crusta de tuf."

— Mai rămâne, totuşi, de rezolvat problema producţiei alimentare, a noastră este deja limitată.

— Am studiat şi asta. Totul depinde de energia pe care o avem la dispoziţie. Dacă vom fi în măsură să o producem în, mare cantitate, serele săpate în rocă sub bază, se vor putea bucura de lumină şi de căldură din abundenţă, cu sporirea corespunzătoare a producţiei agricole.

Sandra Leyster privi în jurul ei ca şi cum ar fi căutat un

gând care-i tot scapă.

— Nu sunt prea sigură că ideea dumneavoastră de a ajunge la bază pe jos este chiar de aruncat. Vorbiţi despre asta cu Xxeth, care mi se pare a fi cel mai rezonabil dintre waeni. Poate îi va convinge pe cei din congregaţia sa să ne ajute.

*

Ykebe îşi atinse uşor cu mâna umărul rănit. Trebuie să se fi rupt ceva acolo, pentru că braţul atârna inert şi amorţise. Durerea devenise suportabilă, dar de fiecare dată când încerca în mod involuntar să ridice mâna, o fulgerare atroce îi bloca mişcarea.

Luminile-spion ale radiolaserului începură să pâlpâie pe panourile de la bord.

Ykebe atinse uşor cu degetele câteva butoane de pe claviatură. Coordonatele de ridicare în sistemul ectoradar apărură imprimate pe cadranul central.

Citi datele de pe ecran şi le interpretă: la trei kilometri, puţin deplasată spre partea dreaptă, se afla o masă metalică îngropată sub zăpadă.

Aprinse puternicele faruri şi pilotă magnetoplanul, care execută o amplă curbă descendentă. Lumina galbenă trecu pe deasupra întinderii ondulate întocmai ca un ochi cercetător. Stratul de zăpadă se întărea chiar sub ochii lui, transformându-se în cristale ascuţite.

Luminile radiolaserului clipiră. Un desen schematic puse în evidenţă obiectul îngropat în zăpadă: era vorba, fără îndoială, de un electromobil.

Plutind în aer cu o viteză scăzută, magnetoplanul descrise în continuare cercuri concentrice din ce în ce mai mici. În aceste condiţii era imposibil ca cineva să se mai afle încă viu în interiorul acelui mijloc de transport; pe deasupra, mai trebuia luată în calcul şi posibilitatea ca obiectul respectiv să fie un alt electromobil, dispărut în urma celor întâmplate, sau un *crawler* care fusese abandonat acolo.

În ciuda tuturor acestor îndoieli care-l măcinau, Ykebe puse în funcţiune aparatul radio de la bord şi lansă o serie de chemări în cod. Nu-i răspunse nimeni.

Survolă de mai multe ori zona, apoi se ridică din nou la

înălţime. Privirea i se înceţoşă din cauza oboselii. Trebuia să-şi continuie cercetările până la poalele Munţilor Strălucitori, dacă voia să exploreze întregul sector în care putuse să dispară vehiculul.

*

Coloana mărşăluia compactă în direcţia bazei. De aproximativ trei ore, waenii şi tereştrii înaintau pe stratul care se transforma în zăpadă îngheţată. Deemasienii nu dădeau semne că ar resimţi în vreun fel oboseala, corpurile lor mastodontice alunecau cu uşurinţă pe zăpadă. Pământenii însă trudeau din greu, ţinându-se foarte aproape unii de alţii.

Unii dintre deemasieni mergeau aplecaţi în faţă, pentru că transportau în spate, în saci din fibră vegetală împletită, obiecte, sculpturi şi alimente. Copiii waenilor, lângă părinţi, tremurau de frig. Din când în când, câte un micuţ waen se oprea, iar adulţii erau constrânşi de împrejurări să-l îndemne la drum, împingându-l cu botul.

Câte un trunchi de arbore cristalizat apărea ici şi colo, întinzându-şi ramurile deosebit de fragile spre cerul presărat cu nenumărate stele.

Montague şi Sandra erau primii, ei deschideau drumul şi, din când în când, aprindeau torţele electrice pentru a se orienta.

În spatele lor, Munţii Strălucitori încingeau valea ca şi cum ar fi fost braţele unui gigant. Atât vârfurile cele mai semeţe cât şi lanţurile muntoase secundare scânteiau foarte slab, undeva departe în noapte.

Sandra Leyster menţinea constant în funcţiune aparatul de radio, păstrând încă în inimă o slabă speranţă că vor putea capta un semnal de la bază.

Xxeth se apropie de Montague.

— Destinele noastre sunt strâns legate, Dnal — îi spuse el. Tu crezi că vom reuşi să ne unim foarte repede cu oamenii?

Montague se opri câteva clipe să-şi tragă răsuflarea.

— Călătoria este lungă şi plină de pericole, dar vom reuşi în cele din urmă să o facem — îl minţi acesta.

Dar germenii îndoielii i se strecuraseră în inimă încă de la plecare. Nu era absolut deloc sigur că vor fi în stare să ajungă la bază. Cuvintele rostite cu prea mare uşurinţă, emfaza, excitaţia

provocată de lupta împotriva unui adversar fără chip, îl împinseseră să întreprindă această călătorie disperată. Gerul intens îi înfăşurase braţele şi picioarele în mantia sa. Începu să tremure.

Sandra Leyster se sprijini de el. Chipul ei nu mai era atunci decât un biet oval palid înfofolit în gluga de pluş a salopetei.

— Îmi simt degetele picioarelor amorţite — îi spuse ea. Cred că sunt primele simptome ale degerării.

— Nu ne putem opri acum — spuse Montague. Mai avem încă cinci kilometri de parcurs, înainte de a putea face un popas.

Peste încă două ore coloana se instală pe o mică alunecare de teren. Bagajele au fost aşezate pe pământ şi hrana fu distribuită. Atât tereştrii cât şi deemasienii devorau cu aviditate fructele cărnoase de *shmaloo.*

Sandra Leyster se sprijini de un coş. Privirea sa înceţoşată din cauza oboselii începu să unduiască.

— Mergeţi voi mai departe — spuse ea. Eu rămâm aici.

Montague o cuprinse de talie.

— Nu spuneţi prostii. Ne mai odihnim încă vreo câteva minute, apoi ne vom relua drumul.

Australianul se considera responsabil pentru fiecare membru al grupului, pentru că ideea, ilogică şi aventuroasă, de a străbate câmpia, până la bază, în acele condiţii, fusese a lui.

Sandra clătină din cap.

— Este inutil să insişti. Picioarele nu mă mai ascultă.

La auzul acestor cuvinte, Montague simţi cum îl cuprinde o vie senzaţie de furie împotriva lui însuşi, dar în acelaşi timp se convinse că unica posibilitate de a scăpa vii din această situaţie dificilă consta în a se strădui să ajungă la bază. Din punctul în care ajunseseră în acel moment era complet inutil să încerce măcar să se întoarcă de unde plecaseră.

Deodată, urlete şi exclamaţii de bucurie izbucniră ici şi colo în rândurile pământenilor. Montague se cutremură, surprins de reacţia lor. Pilotul electro-mobilului veni până la el făcând salturi uriaşe pe zăpada îngheţată.

— Priviţi acolo sus! — strigă el arătându-i cerul în direcţia vest. Se vede clar un obiect în mişcare.

Montague îşi ascuţi privirea în direcţia indicată: acolo văzu un mic con de culoare galbenă, care trasa arabescuri prin noapte: Emoţia fu atât de puternică încât simţi că ceva îi face

explozie în cap şi pământul începe să se învârtească odată cu el. Simţea nevoia să urle, să agite braţele, dar ştia prea bine că de acolo, din magnetoplan — care era fără îndoială un aparat de zbor de provenienţă terestră — nimeni nu l-ar fi putut zări din cauza distanţei. Şovăind, cu degetele bâjbâind şi tremurând, puse în funcţiune aparatul de radio portabil pe care-l avea la îndemână agăţat de centură.

Vorbi îndelung la microfon, repetând cu încrâncenare, fără să mai simtă deloc oboseala, acelaşi mesaj prin care solicita ajutor, în timp ce cu privirea urmărea cum magnetoplanul se apropie tot mai mult de locul unde se aflau ei. În jurul lui, waenii se rostogoleau neliniştiţi prin zăpadă.

În cele din urmă, o voce deosebit de clară şi profundă, răspunse:

— De aici vă vorbeşte Ara Ykebe. Foarte bine, prieteni, am reuşit să stabilesc unde sunteţi. Daţi-mi un timp ca să pot ateriza. Cine este la radio?

Emoţia puternică îl făcu pe Montague să se zăpăcească de tot. Genunchii nu-l mai ascultară şi, cu de la sine voie, se îndoiră.

— Sunt Donald, bătrâne samurai! — spuse el în cele din urmă. Dacă nu te hotărăşti să cobori mai repede la noi, să ştii că te vom lua la bătaie cu zăpadă.

La auzul acestor cuvinte, Ara Ykebe nu se mai putu abţine şi scoase un puternic strigăt de bucurie. În aparatul de radio nu se mai auzi apoi decât zgomotul făcut de motoarele magnetoplanului, care umplu văzduhul.

Aparatul de zbor pilotat de Ykebe se mai roti de câteva ori prin aer căutându-şi probabil coordonatele adecvate situaţiei, apoi coborî din înălţimile cerului, cu o manevră perfectă, şi se aşeză la aproximativ cincizeci de metri de locul unde poposiseră pământenii şi deemasienii.

Legănându-se din cauza oboselii acumulate în timpul călătoriei, Montague mai găsi puterea să se apropie de Sandra Leyster.

— Au venit, în sfârşit, să ne salveze! — spuse el aproape gâfâind. Sandra! O cuprinse cu gingăşie de umeri şi o scutură uşor de umeri. Ajutoarele!

Ea reuşi să întredeschidă pleoapele cu mare greutate. Apoi se strădui să schiţeze un surâs:

— Am înţeles, Donald. Numai că va trebui să mă duci în braţe până la magnetoplan. Singură nu voi fi în stare să fac nici măcar un pas.

XXXI

Dario ocoli fotoliul şi se îndreptă spre zona pupei. Zzwi şi Hhri dădeau impresia că trecuseră cu bine peste trauma psihică pe care o suferiseră.

— Bătrâne Zzwi, — spuse Dario — mai percepi şi acum voci în mintea ta?

Waenul se agită.

— Da — răspunse el cu glas moale. Durerea s-a mai atenuat. În acest moment sunt în stare să controlez fluxul de vibraţii care vine spre mine din exterior. Însă imaginile înspăimântătoare pe care le primesc îmi explodează pur şi simplu în creier. Am văzut şi Lumina noastră, dar şi roiuri întregi de Sori absorbiţi de spaţiul cosmic într-un abis întunecos. Am mai văzut planete întregi, nimicite de cumplitul ger cosmic, care zac în agonie sau chiar au murit, de pe suprafaţa cărora viaţa a fost ştearsă pentru totdeauna. Am văzut creaturi zăpăcite din cauza tragicei întâmplări, luptându-se între ele în îndepărtate lumi necunoscute, în timp ce astrul care învăluia în lumină şi încălzea planeta lor dispărea undeva foarte departe în neagra noapte eternă. Este cumplit! O putere crudă şi nemiloasă ucide Cosmosul.

Dario se agăţă de un gând care de multă vreme se înfiripase în mintea sa şi nu-i dădea pace. Un vag presentiment, învăluit de aburul rece şi umed al îndoielii, scos din adâncurile sufletului de vorbele waenului, ieşi la suprafaţă arătându-şi pe deplin întreaga lui neliniştitoare înfăţişare: multe alte stele, zeci şi zeci sau poate chiar sute şi sute de stele, fuseseră smulse hoţeşte de pe antica lor traiectorie. Dar oare care să fi fost motivul, care să fi fost scopul acestei cumplite distrugeri a delicatului echilibru cosmic?

Vocea răguşită a lui Latham îl trezi la realitate.

— Am reuşit să le individualizez! Sunt chiar sub noi, la o distanţă de cinci sute de metri.

Dario se întoarse la locul lui şi îşi concentră atenţia asupra

aparaturii de la bord. Puse în funcţiune teleobiectivul pentru a le vedea şi el.

Sondele extraterestre se deplasau ca nişte săgeţi, în zbor razant, la numai câteva zeci de metri de sol. La o cotă superioară, cele două nave terestre zburau păstrând distanţa dintre ele egală, câştigând teren secundă după secundă.

Aparatele de zbor extraterestre se opriră, rămânând nemişcate în aer. O serie de fulgere, în secvenţe alternative, porniră de pe carenele sondelor şi loviră suprafaţa netedă şi înclinată din faţa lor într-un punct precis determinat. Ca răspuns la acest semnal, o secţiune neregulată a planului, însă suficient de întinsă, se învălui imediat într-o orbitoare lumină violetă. Sondele străine coborâră pe verticală şi dispărură în interiorul construcţiei, înghiţite pur şi simplu de vârtejul fotonic.

Cu o mişcare bruscă şi neaşteptată, şalupa numărul 2, aceea care era comandată de sergentul Danfort, -se năpusti cu toată viteza spre discul înfăşurat în lumină orbitoare. Lumina însă dispăru imediat, iar solul îşi căpătă forma dinainte.

— Urcă imediat! — strigă la el Dario. Urcă imediat!

Mica navă terestră execută brusc o manevră de zbor adecvată situaţiei. Împinsă însă de forţa centrifugă, care acţionă asupra ei, coada navei se aplecă mai mult decât trebuia spre sol, de care se şi lovi cu o parte, desenând în urmă o brazdă de flăcări. Apoi, îndărătnică, întocmai ca o maiestuoasă pasăre acvatică, în timp ce se desprinde de ape pentru a zbura, ea se dezlipi de suprafaţa atinsă şi îşi continuă călătoria.

Abia în clipa aceea Dario şi Latham traseră cu putere aer în piept, uşuraţi.

Apoi auziră cum vocea lui Danfort răsună limpede în megafoane:

— Am scăpat ca prin urechile acului să nu mă zdrobesc — spuse el cu răsuflarea tăiată de emoţie. Chipul său, strălucind din cauza transpiraţiei, se concretiză pe monitorul de la bord. Mi-a lipsit doar puţin ca figura să-mi reuşească.

— Aţi fost cumva răniţi?

— Nimeni. Doar câteva stricăciuni la fuselajul navei. Marginile din spate ale aripilor posterioare au fost foarte puţin atinse, nu-i ceva grav.

— Priviţi acolo jos, — interveni în discuţie şi Valmont — se vede cum apare o stranie formă masivă, la aproximativ un

kilometru în linie dreaptă. Pare să fie aşezată pe sol, dar încă nu pot să fiu sigur de asta.

— Micşoraţi viteza — le ordonă Dario. Ne vom deplasa până acolo păstrând între noi o distanţă cât mai mică. Şi maximă prudenţă!

O uşoară presiune pe care o simţi în zona laringelui îl informă că Zzwi intenţiona să-i comunice câteva lucruri. Puse în funcţiune aparatul de tradus.

— Emanaţiile acelea pe care le percep de la o vreme devin din ce în ce mai puternice, — îi spuse waenul — seamănă tot mai mult cu vântul care adie pe Rjah dinspre Munţii Strălucitori. Cred că am reuşit să individualizez originea lor: sunt sigur că este chiar în faţa noastră.

Dario alese un canal de pe ecranul central. Penumbra aceea de o stranie culoare galben-brună, care persista pe nesfârşita câmpie din faţa lor, nu-i permitea să distingă cu ajutorul sistemelor optice obişnuite formele definite care se găseau la o distanţă mai mare de un kilometru, chiar dacă s-ar fi folosit de sistemul de relevare în infraroşu.

Pe măsură ce micuţele nave terestre înaintau, structura aceea necunoscută ieşea mai bine în relief, înşiruindu-şi formele, precizându-şi contururile cu mai multă claritate: era vorba de un enorm obiect sferic instalat deasupra unui scurt cilindru transparent. Obiectul sferic era compus dintr-un conglomerat de filamente moi. În interiorul cilindrului pulsa o lumină eterogenă: plăci planparalele şi tetraedri, ordonaţi după structurile lor simetrice, clipeau într-un necontenit dialog cromatic.

— Dar ce naiba se întâmplă? — exclamă Latham. Pentru Dumnezeu! Recepţionăm semnale radio de înaltă frecvenţă.

Dario holbă ochii uluit asupra ecranelor. Diagrame de neînţeles se suprapuneau unele peste altele, apoi se micşorau atât de mult încât aproape că deveneau punctiforme. Traiectorii sinusoidale oscilau, apoi se întindeau, se împleteau între ele formând desene tridimensionale, cu o viteză incredibilă, fără un sens logic aparent. Cadranele monitoarelor căpătară culoarea laptelui.

Dario apăsă clapa prin care se stabilea comunicarea între nave.

— Valmont, şi computerul vostru interceptează în acest

moment semnale?

— Da, desigur — răspunse astronavigatorul. Cred că provin dinspre acea sferă de formă reticulară. După toate probabilităţile, trebuie să fie vorba de un soi de generator radio sau poate chiar de aparatura mnemonică centrală a elipsoidului.

— Şi noi am recepţionat mesajele — îl informă Danfort. Ce intenţionaţi să faceţi, domnule Bastia?

— Vom ateriza.

Micuţele nave terestre coborâră la sol aidoma unor libelule, executând manevre impecabile şi aşezându-se pe sol una lângă alta.

Latham dezactivă sistemul de propulsie. Zgomotul motoarelor urmă o hiperbolă descendentă.

Dario făcu un scurt rezumat al datelor furnizate de instrumentele de la bord:

— În această zonă a elipsoidului Eidos există o atmosferă respirabilă — spuse el la microfon. Propun să aruncăm o privire fugară asupra structurii sferice. Pentru orice eventualitate este bine ca piloţii să rămână la bordul navelor. Oamenii care vor ieşi trebuie să fie înarmaţi. După ce veţi debarca, să nu vă grupaţi, ci să vă dispuneţi în formă de semicerc în faţa cilindrului pe care se sprijină sfera. Valmont, — îl chemă el pe astronavigator — să luaţi cu dumneavoastră un amplificator E H F.

Închise transmiţătorul, cu un gest sec. Se întoarse apoi către Zzwi.

— Tu şi colegul tău vă simţiţi în stare să mă urmaţi?

Cei doi waeni nu-i răspunseră, dar se deplasară în chip destul de convingător lângă uşă.

Dario îl făcu atent pe pilot:

— Să orientezi reflectorul maser drept spre centrul sferei — îi spuse el. Dacă se va întâmpla cumva ceva grav, de exemplu un atac din partea unor unităţi de luptă neidentificate, nu mai stai pe gânduri şi deschizi fo-cul imediat.

Latham îi făcu semn că a înţeles.

Uşa de la intrarea în astronavă fu deschisă. Atât terestrul cât şi dee-masienii coborâră cu prudenţă.

Solul pe care călcau era o placă de cristal de culoare întunecată, care însă nu se dovedea absolut deloc alunecoasă. În înălţime, imensa cupolă a elipsoidului Eidos stătea apăsătoare deasupra lor, întunecată şi halucinantă.

La zece metri în faţa lor, sergentul Danfort, urmat de propria sa echipă, ieşi din şalupă. În acelaşi fel oamenii lui Valmont se împrăştiară în spaţiul din afara navei lor, conform instrucţiunilor, şi se plasară la o distanţă respectabilă de enorma construcţie sferică.

Valmont îi ieşi lui Dario în întâmpinare alergând. Un voluminos recipient din material plastic se legăna purtat în bandulieră de astronavigator.

— Procentul de oxigen este un pic cam scăzut pentru a fi pe placul meu — spuse Valmont cu răsuflarea tăiată. Este mult mai bine aşa, pentru că vom fi constrânşi să suportăm pe noi costumele de cosmonauţi. Iată amplificatorul solicitat — spuse el bătându-l uşor cu mâna.

Dario îl ajută să dezlege chingile cu care era legat recipientul. Puseră jos aparatul. Valmont deschise capacul aparatului şi reglă sistemul de comandă.

— Este deja în stare de funcţionare — spuse el. Dar pentru ce avem nevoie de el?

Dario îi povesti pe scurt experienţa traumatizantă pe care o trăise Zzwi în timpul călătoriei, apoi adăugă:

— Cred că această gigantică reţea pe care o avem în faţa ochilor poate fi un fel de transmiţător sincronic. Este o ipoteză care mi s-a înfiripat în minte cu puţin înainte de a ateriza. Pe măsură ce ne apropiam de această zonă, vibraţiile pe care le recepţiona creierul lui Zzwi, după cum el însuşi mi-a explicat, căpătau o consistenţă din ce în ce mai accentuată, concre-tizându-se în cele din urmă în secvenţe vizuale. S-ar putea să existe o legătură de tip sintonic între limbajul deemasienilor şi mesajele pe care le-am recepţionat. Peste numai o secundă vom avea confirmarea acestui fapt. Se întoarse către Zzwi. Am nevoie de ajutorul tău — îi spuse el acestuia din urmă. Cu ajutorul acestui aparat eu voi lansa în spaţiu o serie de impulsuri cu o frecvenţă aşa de înaltă încât, poate, nici măcar aparatul meu de tradus nu va fi în stare să le perceapă. Tu va trebui să te concentrezi asupra lor Şi să-mi spui dacă eşti capabil să captezi aceste vibraţii. Eşti de acord?

Acţionă asupra potenţiometrului, rotindu-l foarte încet până la capătul scalei. În timp ce efectua acest experiment, observă reacţiile waenului.

În momentul în care acul de pe cadranul indicator al

instrumentului depăşi linia mediană a acestuia, Zzwi îşi încordă tot corpul. Coada lui se arcui spre înălţime, întocmai ca un rictus caracterizat de puternice spasme. Privirea deemasianului căpătă atunci nişte tonalităţi sticloase.

Lângă el, şi Hhri, cel de-al doilea waen, resimţea efectul fluxului de vibraţii. Mandibulele sale de fier se întredeschiseră, arătându-şi dinţii ascuţiţi.

— Iată, recepţionez semnalele — murmură deodată Zzwi. Dar semnalele pe care le captez eu nu provin de la aparatul tău. Sunt mult mai puternice... aidoma unei rezonanţe, a unei chemări continuie... Creasta şi fruntea waenului se umplură de picături de sudoare.

— Priviţi! — exclamă uluit Valmont. Sfera se deschide.

Dario ridică şi el capul. Complexa osatură a sferei era pe cale de a se deforma. Calota ei superioară tocmai se despica, şi acum cobora cu o încetineală exasperantă spre baza cilindrului. Ultimele filamente care o mai ţineau încă legată de corpul solid din interior se rupseră, iar calota se prăbuşi pe suprafaţa cilindrului, cu un sunet cristalin.

Apoi începu să se mişte. Coborî de pe piedestalul transparent pe care stătuse până atunci şi se dispuse în plan, semănând foarte mult cu o i-mensă plasă de păianjen de o culoare care nu putea fi definită. În locurile unde filamentele sferei se împleteau, mici globuri, de o culoare asemănătoare cu cea a apei de mare, pulsau fără încetare, aidoma zvâcnirii armonice a unui muşchi cardiac. Nu era vorba în nici un caz de vreo aparatură sofisticată, ci de ceva viu care, în mod cu totul surprinzător, se manifesta în imensa şi prodigioasa realitate tehnologică ce era conţinută în spaţiul din interiorul elipsoidului Eidos.

Uluiţi de cele ce se petreceau în faţa lor, tereştrii făcură câţiva paşi înapoi, încă incapabili să-şi facă o idee exactă despre acea apariţie neaşteptată şi să-i dea un nume. Ce putea fi altceva dacă nu o fiinţă vie, de o stranie complexitate, şi polimorfă.

Dario îşi puse mâinile la ochi întrebându-se dacă acel *ceva* este sau nu animat sau dacă nu era cumva doar un conglomerat întâmplător de materie organică.

Dar chiar în acea clipă se întâmplă ceva neprevăzut: structura aceea în formă de plasă de păianjen se ridică, susţinut

de nişte picioare aurite care înfloriseră pe corpul ei, ca o osatură pe care îşi susţinea filamentele organice.

Nu mai puteau să aibă nici o îndoială: se aflau categoric în faţa unei fiinţe vii cu o morfologie cu totul neobişnuită, o creatură multiplă.

Dario încercă să închidă amplificatorul, dar îşi simţea degetele ca şi cum ar fi fost secate de o forţă misterioasă. Uluirea pe care o încerca în acele clipe se amestecase cu senzaţii obscure în care frica nu mai reprezenta decât un element secundar.

Zzwi se relaxă în vreme ce fiori intenşi îl cutremurau din încheieturi.

— Fiinţa aceasta din faţa noastră încearcă să-mi vorbească — spuse el.

Dario nici măcar nu-l mai auzi, înspăimântat şi în acelaşi timp fascinat de multicreatura extraterestră. Apoi o prăpastie friguroasă îi absorbi creierul.

*

Cufundat în fotoliul său din faţa consolei de comandă, Pavel se străduia zadarnic să adoarmă. Corpul îi ardea. Fiecare muşchi, fiecare inervaţie nu erau altceva decât un focar de durere. Oboseala imensă, acumulată în ore şi ore de stres, abia acum o simţea pe deplin. Mii şi mii de gânduri se roteau într-un vârtej ameţitor prin creierul său, îngrijorătoare şi dureroase.

O mână îl zgudui, cu hotărâre.

Pavel sări repede.

— Ce s-a întâmplat? Sondele străine ne atacă?

— Nu, domnule comandant — îi răspunse Martensen, care era aplecat deasupra lui. Semnalele pe care le-am primit cu puţin timp în urmă sunt în continuă creştere. Computerul central clocoteşte de date. Ştiu că vi se pare imposibil, dar...

Pavel apucă în mâini şi strânse cu putere braţele fotoliului. Ar fi vrut să se ridice dintr-un salt; dar îl împiedica Martensen care se poticnise chiar în faţa lui.

— Explicaţi-mi mai clar!

În privirea inginerului se putea citi un amestec de nelinişte şi de speranţă.

— Am interceptat mesajele, — spuse el — zeci de mii de

mesaje...

— Şi atunci?

Chipul lui Martensen se ilumină.

— Unele dintre ele provin de pe Terra.

XXXII

Uşa se deschise larg. Trei indivizi mascaţi dădură buzna în încăpere, tăcuţi ca nişte şerpi. Ultimul scoase capul pe uşă şi privi în afară, apoi o închise.

Un bandaj din imitaţie de piele de om le deforma trăsăturile feţei.

Dino Kloetz se văzu nevoit să răstoarne masa, şi căută să scape îndreptându-se spre peretele din spatele său.

— Cine sunteţi voi? — strigă el, intuind într-o clipă intenţiile intruşilor. Ce vreţi de la mine?

— Broască râioasă ce eşti! — spuse cel mai spătos dintre ei. Ţi-a mers bine o dată. Nu trebuia să publici articolul acela. De data asta chiar că nu trebuia. Cuiva nu i-a făcut deloc plăcere să asculte la videojurnal idioţeniile tale nefondate în legătură cu waenii şi societăţile metalurgice.

Dino se sprijini de perete. Pupilele îi jucau în orbite în timp ce se străduia să găsească o posibilitate de a ieşi din cameră.

— Ai încurcat-o! Agentul particular se întoarse spre oamenii lui. Pe el, băieţi! E al nostru.

Picioarele lui Dino făcură un salt în direcţia uşii de la intrare. Numai că o strânsoare de oţel îl opri la jumătatea drumului. Simţi cum i se pune în gură un căluş de material plastic, apoi o lovitură puternică în stomac îi blocă pur şi simplu respiraţia. Încercă zadarnic să se elibereze din strânsoarea care-l sufoca, dar braţele îi erau ţinute la spate cu putere. O altă lovitură dată cu ascuţişul mâinii îi masacră rinichii. Horcăi de durere, iar ochii i se dădură peste cap. Apoi îl apucară de păr şi-l năuciră cu lovituri de picioare şi de pumni.

Cei trei energumeni lucrau în linişte. Îl izbiră pe reporter, pe rând, de pereţii camerei, îl pocniră cu nişte mănuşi prevăzute cu catarame metalice, până ce îşi dădură seama că trupul lui ajunsese în acea stare de amorţeală când durerea nu mai era simţită. Abia atunci îl lăsară în pace.

— Şi nu uita că acesta este doar un mic avertisment — spuse agentul particular. Vise plăcute, broască râioasă.

Zdrobit şi însângerat, Dino se târî ca o larvă spre televideofon. Corpul său, practic nu mai exista: devenise nucleul unui vulcan în plină activitate. Nu fusese os, muşchi, organ intern, care să nu fi fost fulgerat de lovituri cumplite. Căluşul de plastic din gură era plin de sânge şi de resturi de vomă. Întinse o mână. Abia reuşi să atingă microfonul, dar nu fu în stare să-l ridice. Mintea sa începu să danseze purtată aiurea de un carusel ameţitor. Conştiinţa îl părăsi, şi se prăbuşi într-un aşternut de smoală.

*

Noaptea abia coborâse asupra Europei când elipsoidul îşi făcu apariţia pe cer în toată măreţia sa fantastică. Văzut de pe Pământ, obiectul apărea exact ca o picătură rotundă de culoare alb-albăstruie, extrem de luminoasă, de douăzeci de ori mai mare decât Luceafărul văzut cu ochiul liber.

Milioane de priviri uimite, uluite sau chiar înspăimântate urmăriră traiectoria elipsoidului care, spre miazănoapte, eclipsa steaua Castor, din Gemenii.

Cutremurătoarea veste făcu imediat înconjurul lumii, de la un capăt la altul. Pe ecranele stereovizuale din lumea întreagă se împleteau ipoteze, întrebări fără răspuns, afirmaţii, dezminţiri, speculaţii arbitrare.

Obiectul străin se îndrepta direct spre Soare.

*

— Trebuie să faceţi ceva! — urlă Paul Bresson persoanei oficiale care stătea în spatele biroului.

Militarul, un bărbat cu o faţă copilărească şi o privire limpede, îşi încrucişă mâinile pe raftul de metal.

— Încercaţi să fiţi rezonabil, domnule doctor Bresson — îi răspunse acesta; Noi facem tot posibilul pentru a o găsi pe doctoriţa Aldovrandi, împreună cu waenii cu care a plecat. Numai că operaţiunea, date fiind condiţiile în zona bălţilor, se desfăşoară cu o extremă dificultate.

— Nu puteţi să folosiţi magnetoplanele?

— Mai avem doar două în stare de funcţionare, echipate cu sisteme de relevare biotermice. Credeţi cumva că la Centrala Operativă oamenii stau cu mâinile în sân? Nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm confirmarea că cei care au fugit au fost zăriţi pe undeva.

— Şi după ce veţi reuşi să-i individualizaţi, ce v-aţi gândit să faceţi?

Oficialul se cufundă din nou în fotoliu, lăsându-se cu toată greutatea pe spate.

— Vom proceda la capturarea lor. Îmi pare rău pentru dumneavoastră, dar doamna doctor Aldovrandi se dovedeşte a fi complicea unei infracţiuni. Deci va fi arestată şi-apoi predată poliţiei.

Paul scrâşni din măsele.

— Bastardul acela de Hakel a minţit. Nora este absolut străină de această afacere. Aveţi obligaţia să ascultaţi şi versiunea sa asupra faptelor.

— Doriţi cumva să mă învăţaţi meserie? Doctorul Hakel şi Nora Aldovrandi vor fi puşi faţă în faţă. Poliţia posedă mijloace sofisticate şi deloc dureroase pentru a descoperi adevărul. Duceţi-vă acasă, domnule doctor Bresson. Dacă vom avea noutăţi, vă vom înştiinţa noi.

*

Dino Kloetz se puse din nou pe picioare, tremurând din genunchi. Spinarea, plină de vânătăi, dădea impresia că o să cedeze dintr-un moment în altul. Reporterul îşi scoase cu grijă căluşul din gură, şi neplăcutul miros acidulat al sucurilor gastrice care se impregnaseră în el îl făcu să simtă cum stomacul începe să zvâcnească. Un nou acces abdominal se prelungi până sus de-a lungul şirei spinării, provocându-i noi dureri.

Îi trebui o eternitate pentru a ajunge la baie. Se sprijini de chiuvetă şi îşi privi propriul chip în oglindă: semăna cu o mască, din acelea folosite în filme în scenele de groază. Ochiul stâng era pur şi simplu astupat de pleoapa tumefiată. Gura apărea violacee, iar buza inferioară spânzura, despicată pe jumătate. Sângele scurs i se închegase pe bărbie.

Îşi pipăi cu atenţie falca şi, cu o mare uimire, îşi dădu

seama că nu are nici o fractură. Îşi alungă din minte ideea de a se duce pentru îngrijire medicală la un punct de prim ajutor. În jurul spitalelor se învârteau permanent agenţi de serviciu, iar poliţiştii aveau prostul obicei de a pune prea multe întrebări. Mai bine se va îngriji singur.

Avea deja o schiţă de plan întipărită în minte: dacă ar fi reuşit să o găsească pe Nora Aldovrandi şi pe waeni înaintea militarilor, i-ar fi dus, mai de voie, mai de nevoie, la videojurnalul său. Femeia putea să depună mărturie în faţa a milioane de spectatori despre violenţele la care erau supuşi waenii, iar aceştia ar fi confirmat că avea dreptate.

Căută un flacon de medicamente cu efect calmant. Înghiţi trei pastile, dintr-o singură sorbitură, apoi îşi curăţă faţa cum se pricepu mai bine cu un dezinfectant. Trebuia să se grăbească. Dacă mai întârzia puţin la videojurnal, n-ar mai fi găsit pe nimeni care să-i predea aparatura de care avea nevoie.

*

Cele două magnetoplane se îndepărtară în noapte, bâzâind aidoma unor bondari. Farurile lor trasară dungi galbene pe cerul întunecat, apoi dispărură înghiţite de neguri.

Cufundată în apa mocirloasă a bălţilor, până la brâu, Nora dădu la o parte o grămadă încurcată de ierburi palustre, târându-se cu mare greutate pe uscat, pe mica insulă. Se aşeză jos, ghemuindu-se şi strângându-şi picioarele la piept. Frigul intens îi amorţea membrele. Rămase aşa, în tăcere, ascultând orăcăitul broaştelor şi chemarea rândunicilor de mare.

Zidul de trestii care închidea micul luminiş undui în adierea brizei nocturne. Lângă femeie, waenii se ghemuiseră şi ei unii în alţii, într-o comunitate din care Nora fusese exclusă.

Femeia puse în funcţiune aparatul de tradus.

— Aici nu ne vor găsi prea uşor — spuse ea. Am ales un refugiu bine ascuns între o ramificaţie densă de canale strâmte şi adânci. Mâine dimineaţă ne vom deplasa şi mai mult în inima văii, şi ni se vor pierde cu desăvârşire urmele.

— De ce ai ordonat să scufundăm camionul? — o întrebă Yyorth. Nu ne mai putea fi de folos?

— Numai ne-ar fi încurcat. Nu este adecvat aces tui tip de teren. La drum lung, printr-o asemenea mlaştină, discurile

magnetice s-ar fi încărcat de noroi şi nu am mai fi putut să înaintăm în nici un fel. În schimb, aruncându-l în canal îi vom încurca în raţionamente pe urmăritorii noştri. Când vor descoperi caroseria camionului pe jumătate cufundat în mâl, ei vor fi convinşi că ne-am înecat. Şi poate că vor încetini cercetările.

În semn de aprobare faţă de cele spuse de Nora, unul dintre waeni îşi lovi coada de pământ.

— Pe deasupra, — îşi reluă Nora explicaţiile — am smuls de pe tabloul de bord transmiţătorul şi l-am aruncat într-un tufiş, foarte departe de aici. În felul acesta, semnalul automat de chemare îi va face să încurce drumurile.

Atunci Yyorth se apropie de femeie, iar privirea lui străluci în umbra nopţii.

— Spune-mi adevărul, — o întrebă el — există cumva vreo cale de salvare pentru noi?

Nora, fără să-i răspundă, îşi împreună din nou degetele, strângându-şi genunchii în braţe.

— Există? — insistă creatura.

— Există foarte mulţi prieteni ai poporului waenilor, pe Pământ. După tot ce s-a întâmplat la Centrul Spaţial, şi după fuga noastră, aceşti prieteni ai voştri vor face presiuni pe lângă autorităţi... conducători... pentru a vă obţine drepturile. Mă gândesc la Dino Kloetz şi la Paul. Acum trebuie să ne concentrăm atenţia asupra modalităţilor de a câştiga timp, cu scopul de a le da răgazul de care au nevoie pentru a face deplină lumină în ceea ce priveşte adevăratele motive care v-au împins la rebeliune.

Waenul o privi cu atenţie pe terestră, iar culoarea ochilor săi căpătă reflexe unduitoare ca apa.

— Noaptea este friguroasă — spuse el. Vino lângă noi. Te vom încălzi ca pe un copil aparţinând rasei noastre.

Nora acceptă invitaţia. Extratereştrii o strânseră cu delicateţe între corpurile lor masive. Nora se făcu mică, savurând căldura acelui culcuş plăcut şi liniştitor. Mirosul acidulat al waenilor îi umplu nările, dar după câteva clipe nu mai făcu deloc caz de asta. Închise ochii şi se lăsă pradă somnului.

XXXIII

Vidul se retrase.

Din nedefinitul nucleu al non-realităţii, câteva apariţii pur spirituale îşi începură expansiunea spre limbul înconjurător, manifestându-şi astfel primitiva lor dominaţie.

Expresii semiologice se contopiră în secvenţe ritmice înlănţuite între ele până ce formară un fel de cristale de gândire, iar cristalele acestea, la rândul lor, se ordonară în progresii logice, rotindu-se ca nişte vârtejuri şi generând moduli, concepte, scheme, imagini descifrabile pentru pământean. Dario intui în acea clipă că a intrat în contact psionic.

O luminozitate lenticulară se condensă din apariţiile precedente. Elementele nebuloase care o formau se sublimară în propria lor promiscuitate până ce, eliberată de crisalida arhetipică, apăru o galaxie în toată frumuseţea sa nemărginită.

Sori de smarald, de rubin sau de safir îşi adiară energia lor vitală prin spaţiu.

Într-unul din braţele spiralei galactice, chiar în spatele labilului hotar cu non-spaţiul, în loc să se condenseze în embrioane stelare, grămezile gazoase se desfăcură în falduri în zeci de mii de reticuli impalpabili. Bulboane în formă de spirală deschideau urzeala continuumului spaţio-temporal şi absorbeau, puţin câte puţin, ţesutul de legătură al nebuloaselor.

Atunci, un torent de simboluri care formau un sistem lexical se suprapuse peste imagini şi se limpezi într-un limbaj universal:

Noi, multicreaturile Kryan, cea mai veche rasă a galaxiei cunoscută vouă sub numele de Calea Lactee, intenţionăm să împiedicăm ca ramificarea energetică derivată din regresiunea Universului să altereze constelaţiile de la hotarele spiralei în care civilizaţia noastră a evoluat.

Peste un miliard de ani, după modul nostru de a înţelege Timpul, regresiunea va începe să comprime Universul, şi chiar şi braţul galactic căruia îi aparţinem va începe să se contragă, strâns în menghină de Impulsul Negativ. În catastrofa care va răsturna frontierele spiralei, stelele se vor ciocni într-un holocaust de foc electronic, în vreme ce monstruozităţi atomice, mutaţii entropice şi roiuri sub-neutrinice vor anunţa apropierea iminentă a sfârşitului.

Dar Proiectul nostru, poate că de neconceput pentru voi

Singuri, este o misiune grandioasă: de a reconstrui continuumul spaţio-temporal în zonele în care Impulsul Negativ tinde să-l contragă şi să-l distrugă. Acolo unde insulele stelare pot să se apropie între ele, până a se amesteca din nou în haosul primordial, noi, Kryanii, intervenim transportând spre hotare stelele care tind spre centru.

Dario văzu cu claritate cum se desfăşoară grandiosul Proiect al Kryanilor: la limita extremă a braţului galactic, undele gravitaţionale mutagene se năpusteau asupra constelaţiilor, deformându-le delicatul desen geometric.

O slabă licărire înflori în vidul cosmic, se intensifică, apoi căpătă o precisă volumetrie elipsoidală: o enormă formă cosmică asemănătoare unei coji de ou alungite se apropie de o stea şi o absorbi într-un impalpabil nor strălucitor. Steaua, împovărată de combustibil atomic, pulsând ca şi cum ar fi vrut să se descotorosească de cojile eliotropice ale elipsoidului care o făcuse prizonieră, fu smulsă de pe adevărata şi antica ei traiectorie şi târâtă departe, spre marginile galaxiei.

Alte stele, de culoare violetă, purpurie sau albastru intens, împărtăşiră aceeaşi soartă şi umplură o imensitate care până acum câtva timp era goală. Stelele strămutate creară şi fecundară în jurul lor noul continuum spaţio-temporal.

Sute şi sute de nave cosmice asemănătoare cu Eidos au plecat din constelaţia noastră, pre-programate pentru recoltarea şi semănarea stelelor.

Noi, multicreaturile Kryan, posedăm un ciclu de viaţă enorm în comparaţie cu al vostru. Misiunea noastră se desfăşoară, aşadar, într-un arc de milioane de ani. Ciclul vital pe care îl aveţi voi Singuri, în raport cu al nostru, nu este decât o vibraţie atomică, un cronotop infinitezimal. Din acest motiv vouă vă este imposibil să evaluaţi importanţa Proiectului nostru. Pentru voi Singuri, Impulsul Negativ va acţiona peste miliarde de ani. În schimb, pentru noi, Kryanii, este vorba de un eveniment extrem de apropiat.

Acum este rândul Soarelui vostru să slujească Proiectului nostru. Programul pe care îl avem nu poate să fie modificat, nici contramandat.

Dario se trezi la realitate. Creierul său, încă amorţit după strania experienţă, nu reuşea încă să-şi trimită impulsurile electrice spre fasciculele de nervi dorsali. Realitatea externă

încă nu putea fi percepută, rămânea izolată în afara sa din cauza barierei impuse de simţurile congelate în urma grandioasei viziuni căreia îi fusese martor.

Încet-încet însă, o căldură revitalizantă îi străbătu întreg corpul urcând până la scoarţa cerebrală.

Dario se eliberă din imobilitatea care îl stăpânise.

Privirea sa era încă aţintită asupra creaturii extraterestre de forma unei uriaşe plase de păianjen, care-i trimisese mesajul. Pământeanul îşi mişcă degetele, muşchii picioarelor şi ai toracelui.

Memoria recentei experienţe, trăite datorită unei puteri-necunoscute care a acţionat asupra conştiinţei sale, îl făcu să retrăiască mental toate fazele Proiectului, ca şi cum ar fi vizionat un film cu o viteză nebunească.

Creaturile multiple, Kryanii, vor să răpească Soarele, se gândi Dario cutremurat.

După o clipă, intuiţia i se limpezi: Kryanii vor să răpească *şi* Soarele.

Trebuia să se întoarcă imediat pe astronava *Galileo.* Încă îmbătat de viziunea extracorporală, Dario încerca să vorbească, întorcându-se spre colegii săi şi spre waeni, dar frazele tot amânau să se formeze. Contactul psionic pe care îl avusese cu multicreatura nu trebuia să fi fost mai lung de câteva secunde, dar senzaţia subiectivă dilatase timpul la infinit.

Valmont îl cuprinse de umeri şi îl scutură.

— Bastia, ce vreţi să spuneţi? Nu reuşesc să înţeleg nici un cuvânt!

*

Capacitatea de înţelegere a lui Pavel refuza să accepte mesajul pe care megafoanele îl transmiteau la toate nivelele astronavei:

— Aici Baza Woomera — spunea mesajul. După ultimele observaţii goniometrice, obiectul elipsoidal se află la mică distanţă de planeta Marte.

Pavel alungă din minte speranţa că mesajul radio ar fi putut să provină într-adevăr de pe Terra. Fără îndoială, se gândi el, trebuia să fie o păcăleală a creaturilor care controlau elipsoidul Eidos. Sondele extraterestre, care încă staţionau în apropierea

navei *Galileo,* ar fi putut să-şi procure veştile referitoare la Pământ direct din computerul navei.

Totuşi, un gând persista cu obstinaţie în mintea sa: dar dacă elipsoidul a intrat cumva cu adevărat în sistemul solar, după ce a traversat prin golul vârtejului spaţio-temporal? Şi dacă acum astronava *Galileo,* înglobată şi ea în Eidos, se găseşte în apropierea orbitei planetei Marte?

Pavel sintoniză lungimea de undă:

— Aici astronava BX 44 *Galileo* — spuse el cu vocea stâlcită. Baza Woomera, răspundeţi.

Timpul dădea impresia că se întinde asemenea unui elastic. Megafoanele rămaseră mute. Apoi o voce agitată spuse:

— Aici Baza Woomera. V-aţi intercalat pe o lungime de undă prioritară. Lăsaţi imediat liberă această lungime de undă. Repet, lăsaţi liberă...

Fu suficientă acea declaraţie pentru a-i da lui Pavel siguranţa că mesajul respectiv provenea, într-adevăr, de pe Terra.

— *Prokliatie!* — exclamă el. Dar ce soi de debili mintali se află acolo, la staţiile radio planetare? Apăsă din nou pe butonul microfonului: Aici vorbeşte comandantul Valerian Pavel, de pe astronava BX 44 *Galileo* care se află în călătorie spre Deemas, în sistemul planetar al stelei Alpha Centauri. Mă auziţi?

Aşteptarea fu extenuantă. În sala de comandă, tehnicienii păreau marionete cărora le fuseseră rupte firele. Martensen strângea în mâini spasmodic manetele de pe monitor.

În cele din urmă, o voce diferită de cea care răspunsese ceva mai înainte, silabisi:

— Aici Baza Woomera. Dacă este vorba de o glumă, cred că a durat suficient! Fără să mai punem la socoteală şi faptul că astronava *Galileo* nu se poate pune în legătură cu noi, dat fiind faptul că ea se află încă în sistemul planetar al stelei Alpha Centauri. Deconectaţi-vă de la sistemul nostru de semnale, imediat! Aţi înţeles?

Pavel reuşi să-şi stăpânească foarte greu controlul nervilor:

— *Galileo* către Baza Woomera. Admit că situaţia poate să vi se pară de neconceput... dar noi comunicăm cu dumneavoastră în acest moment de pe orbita planetei Marte, în interiorul sistemului solar... Ne aflăm în interiorul elipsoidului care se îndreaptă spre Soare. Controlaţi sursa transmisiei

noastre şi veţi avea confirmarea acestui fapt.

— Un moment! — spuse atunci vocea de la Baza Woomera.

Pavel se întoarse către Martensen:

— De cât timp s-a întrerupt legătura cu şalupele explorative?

— Două ore. Bâjbâim încă printre zeci de mii de ecouri telemetrice. Impulsurile radiolaser sunt deviate permanent de câmpurile electromagnetice.

— În definitiv, nu am primit nici o veste de la Bastia şi de la ceilalţi?

— Nu, domnule comandant, nici una. Noi vom fi consecvenţi în tentativa de a...

Cuvintele lui Martensen au fost întrerupte de o voce transmisă prin megafoane:

— Baza Woomera către *Galileo.* Ne-aţi uluit. Nu ne-am putut închipui că nava voastră se află deja în sistemul solar...

Legătura se întrerupse pe neaşteptate.

O zguduitură violentă scutură nava. Luminile slăbiră în intensitate, iar panourile computerului central părură că se deformează. Ecranul pa-noramic se înclină, trosnind.

— Vibraţia provine de la sol! — urlă Pavel. Vârful coloanei a început să tremure... Dar nu putem decola înainte ca şalupele să se întoarcă!

Involuntar, mâna lui Pavel atinse uşor clapa care comanda reflectoarele maser instalate pe suprafaţa externă a navei *Galileo.*

Un fulger de un alb de magneziu lovi una dintre sonde, sfărâmând-o.

XXXIV

Doctorul Hans Hakel strângea microfonul în mână cu nervozitate.

— Nu, nu puteţi! — exclamă el cu vocea tremurând. Privirea sa era aţintită asupra televideofonului care îşi păstra în mod constant culoarea cenuşie. Daţi-mi încă vreo câteva zile — se rugă el. Mai devreme sau mai târziu îi vom găsi pe waeni.

— Îmi pare rău — răspunse interlocutorul anonim. Nu este de competenţa noastră să vă prelungim mandatul. Deja o parte

din opinia publică a început să se mişte în legătură cu problema waenilor, fără să mai punem la socoteală şi faptul că astronava *Galileo* BX 44 se află în interiorul acestui mastodontic obiect elipsoidal, iar nu peste mult timp ea se va întoarce pe Pământ.

— Ce-aţi spus?

— Aţi înţeles bine, domnule doctor Hakel. Astronava *Galileo* se întoarce înainte de termenul care fusese stabilit. În momentul în care delegaţia waenilor va ajunge la Centrul de Cercetări Spaţiale şi va dori să se întâlnească acolo cu ceilalţi deemasieni, tot adevărul va ieşi la suprafaţă. Dumneavoastră aţi devenit un martor foarte periculos pentru noi.

Hakel simţi cum sudoarea i se scurge pe tâmple.

— Aveţi posibilităţi imense la dispoziţie — spuse el. Bombardaţi zona bălţilor cu microgranate de cuarţ. Omorâţi-i voi pe waeni.

Se auzi un hohot de râs ironic în receptor.

— Noi nu suntem diletanţi, domnule Hakel. Am luat în consideraţie chiar şi această eventualitate. Un bombardament la întâmplare prin bălţi nu ne-ar ajuta la nimic. Pentru a ne atinge scopul ar trebui să distrugem zeci şi zeci de hectare de vale şi asta ne-ar costa prea scump. Actualele complicaţii financiare fac ca viaţa să fie foarte dificilă. Pentru noi este vorba de o mare acţiune economică, dar care, din nefericire, nu a dat rezultate, înţelegeţi prea bine. Suntem nevoiţi să facem bilanţul. Vom găsi modalitatea prin care să preântâmpinăm daunele provocate de nereuşita muncii dumneavoastră. Adio, domnule doctor Hakel.

Biologul rămase stană de piatră. Grăsanul acela, laşul de Dal Santo a reuşit să arunce asupra lui toată vina pentru cele întâmplate. Bastard arivist!

Străbătu încăperea ca şi cum ar fi fost beat. Intră în dormitor. Din micuţa casă de bani ascunsă într-un sertar secret al dulapului de pe perete apucă patru teancuri de bancnote. La o apreciere după ochi trebuie să fi fost în jur de o sută de mii de eurofranci. Îşi luă giaca şi pardesiul. Distribui bancnotele în buzunare. Îşi mai aruncă o dată privirea prin camera vastă şi mobilată cu eleganţă.

Ajunse apoi lângă garajul care se afla cu două etaje mai jos. Era tocmai pe punctul de a se urca în puternicul său turbopropulsor, când o voce de lângă el îl făcu să-i îngheţe sângele.

— Domnule doctor Hakel!

Biologul simţi cum un fior de spaimă îi trecu prin şira spinării. Rămase cu mâna împietrită pe manetă.

O mână de fier îl prinse de umăr. Hakel se întoarse. Ţeava subţire a unui revolver cu ace se înălţă la înălţimea frunţii sale. Se auzi o pocnitură. Biologul căzu pe spate, peste automobil. Cineva îi scotoci prin buzunare şi încasă banii. Desfăcu un flacon pe care îl ţinea în mână şi aruncă peste biolog conţinutul. Instantaneu, compusul chimic înfăşură corpul lui Hakel în flăcări violete.

Două minute mai târziu, pe podea nu mai rămase decât o urmă de culoare gălbuie.

*

Elipsoidul îşi întinse braţele sale conice. Ca un roi furibund, un nor de pulbere fină erupse din gurile de cristal. Jetul mortal se năpusti în faţă, în direcţia Soarelui, scânteind în reverberaţii de lumină ultravioletă.

În gerul interplanetar, proliferarea aceea macromoleculară intră în acţiune amestecându-se şi umflându-se încontinuu aidoma unei enorme amibe.

În depărtare, se pregăti pentru întâlnirea fatală.

Dario se străduia din răsputeri să se menţină în limitele realităţii, luptându-se cu toate forţele de care era în stare, în timp ce un vârtej negru şi fără fund încerca să-l smulgă din nou în mrejele sale, spre zonele contactului psionic. Mintea lui parcă luase foc, ca şi cum mii şi mii de lame înroşite în flăcări ar fi încercat să i-o taie în bucăţi mărunte. Vocea lui Valmont o auzea doar ca pe un ecou îndepărtat, o împreunare de sunete atone, fără nici un înţeles. Apoi vârtejul se făcu şi mai puternic.

— Bastia! — îi striga în urechi astronavigatorul. Pentru Dumnezeu, răspundeţi!

Dario îşi simţi întregul corp scăldat în sudoare rece. Înţelese că a atins pragul nebuniei. Acum însă îşi revenea. Îi aruncă lui Valmont o privire ucigătoare. Ceva mai încolo, recunoscu siluetele bondoace ale waenilor, imobilizate de neliniştea pe care o trăiau. Realitatea îşi recăpăta treptat contururile.

— Acum mă simt mai bine — spuse el, apoi, cu o voce slabă care abia se auzea.

— Ce s-a întâmplat?

Dario îşi trecu o mână pe frunte.

— Cred că îmi dau seama... Aparatul meu de tradus laringoid, de care ne folosim în comunicarea cu waenii, a funcţionat ca amplificator de unde. În felul acesta am intrat în contact empatic cu multicreatura.

— Aţi vorbit cu monstrul acesta ramificat?

— I-am ascultat mesajul. Îmi vorbea în numele tuturor multicreaturilor de care era legat. Dario se ridică: Valmont, acum îmi amintesc... este înspăimântător ce vor să facă! Vor să răpească şi Soarele.

— Ce anume? Astronavigatorul avu un moment de nedumerire, apoi îi răstălmăci cuvintele pe care le rostise, dându-le un înţeles cu totul diferit. Bastia, vreţi cumva să spuneţi că Eidos a intrat în sistemul solar după o plimbare prin cosmos?

— Valmont, trebuie să le oprim înainte de a fi prea târziu. Se întoarse spre waeni. Şi voi v-aţi aflat în contact cu multicreaturile Kryan. Logica lor nu are nici o noimă, pentru că ei distrug în loc să creeze.

— Nu reuşesc să înţeleg — obiectă Valmont. Ce vor să distrugă?

— Ucid lumi întregi numai pentru a-şi servi egoismul lor — spuse şi Zzwi. Mişcă stelele din locul lor, aducând peste tot pe unde trec haosul şi moartea. Poporul din Rjah are datoria să lupte primul, pentru că multicreaturile Kryan au furat steaua noastră.

Cei doi waeni se şi năpustiră asupra platformei care susţinea multicreatura. Dario nu mai avu timpul necesar pentru a-i putea opri.

Din intersecţia de filamente care constituiau singurele unităţi mentale ale Kryanilor se dezlănţuiră imediat săgetătoare fluxuri psihice. Învăluit de acea multitudine de emanaţii, Dario simţea că se sufocă. Unde succesive de adevărată teroare ţâşniră ca nişte fulgere din pluriconştiinţa kryanului, lovind în mod repetat creierul terestrului.

În acele clipe grele, cei doi waeni se luptau cu disperare. Cu puternice lovituri din coadă doborau cea mai mare parte din barele aurite. Kryanul se clătină, menţinându-se, totuşi, în echilibru pe axele rămase integre. Cei doi waeni continuară să

se lupte din răsputeri cu acea construcţie ciudată, până ce ultimii săi stâlpi de susţinere se îndoiră şi se frânseră.

Multicreatura, incapabilă să se mai menţină ridicată prin propriile sale mijloace, căzu moale la sol. Zzwi îi sări imediat în spate. Lupta era pe punctul de a începe. Delicata construcţie a Kryanilor nu ar fi putut niciodată să facă faţă furiei şi vehemenţei celor doi waeni. Zzwi fu primul dintre ei care se năpusti asupra creaturii, urmat imediat de Hhri. Cel de-al doilea waen, mai tânăr, poseda o incredibilă forţă fizică.

— Opriţi-vă! — strigă Dario la ei.

Ţâşni înainte, în timp ce Valmont rămase deconcentrat pentru câteva clipe, apoi începu şi el să alerge după Bastia. Ceilalţi componenţi ai echipajului veniră şi ei lângă waeni.

— Opriţi-vă! — continuă să strige Dario.

Sergentul Danfort se puse în legătură cu piloţii şalupelor.

— Fiţi gata să deschideţi focul — le ordonă el. Dacă Bastia va fi atacat, să-i ucideţi pe waeni.

Zzwi lovi oblic cu puternica sa coadă. Kryanul fu ridicat în aer de forţa loviturii, se rostogoli prin văzduh şi căzu din nou într-o învălmăşeală de filamente, Hhri îl atinse uşor cu botul făcându-l să se rostogolească. Mulţi dintre pedunculii multicreaturii se rupseră şi o scurgere lichidă de culoare argintie scăldă latul palier de pe podea.

O nouă lovitură de coadă dată de Hhri îl trânti pe Kryan la pământ. Câteva dintre globurile care legau învălmăşeala de fibre a extraterestrului se sparseră cu un zgomot de lichid înăbuşit.

— Ajunge! — strigă Dario, din spatele lui Zzwi. Vreţi ca ceilalţi Kryani să ne ucidă? Vreţi să distrugă astronava *Galileo?*

Îşi ridică privirea şi observă alte multicreaturi, tolănite pe cilindru, aparent inerte.

Bătrânul deemasian se întoarse spre terestru:

— Plecaţi de aici! — spuse el. Acum îi avem în mână. Nu vor îndrăzni să se atingă de noi, pentru că unul de-al lor se află sub puterea noastră.

— Vreţi să-l omorâţi?

— Vor fi constrânşi să elibereze Lumina noastră, altfel prizonierul va fi chinuit până ce va fi omorât. Privirea lui Zzwi reflecta hotărârea sa de neclintit.

Kryanul pulsa slab, ramificat pe sol. Dario simţi cum ceva

ca o lovitură de bici rece îl izbi peste ceafă.
Folosindu-se de fibrilele braţelor, Zzwi ridică aproape cu delicateţe multicreatura.
Echipajul uman rămăsese dispus în jurul lui Dario, în dispozitiv de protecţie.
— Ce intenţionează să facă? — întrebă Valmont.
Dario îi făcu semn să tacă. Încă mai voia să discute cu bătrânul waen, dar nu mai avu timp.
Zzwi plecă în direcţia cilindrului, cu multicreatura strânsă între fibrile. O deschidere hexagonală apăru ca prin farmec la baza sistemului de deschidere al cilindrului. Cei doi waeni dispărură prin deschizătură, în timp ce elemente simetrice, în interiorul cilindrului, se deformară până reuşiră să creeze un fel de trecere. Deemasienii dispărură pe acolo, iar peretele despărţitor se închise imediat. Materialul solid căpătă o coloraţie opacă, impenetrabilă.
Dario privi spre multicreaturile suspendate pe vârful piedestalului. Un vârtej de luminiscenţe îi înfăşură pe Kryani, absorbindu-i în interiorul cilindrului.
— Şi acum? întrebă Valmont. Ce facem?
— Ne luăm după waeni — propuse Danfort.
Dar nimeni nu-l ascultă.
Soneria ataşată la centura lui Dario începu să sune.
— Obiecte zburătoare în rapidă apropiere dinspre sud-vest — îl anunţă vocea lui Latham.
Dario luă în mâini microfonul:
— Câte sunt?
— Vreo zece. Tocmai execută o manevră de încercuire.
Tereştrii se dispersară, alergând cu răsuflarea tăiată. Privirea lor se rotea pe imensa boltă a lui Eidos, aşteptând să vadă cum răsar pe ea sondele străine.
În loc să-i urmeze pe ceilalţi, Dario rămase lângă cilindru. Voia să aştepte întoarcerea waenilor. Nu se simţea în stare să-i abandoneze. Chemă şalupa:
— Latham, întoarce-te la astronavă fără mine. Fără discuţii. Este un ordin!
Întrerupse legătura împiedicându-l astfel pe pilot să dea binecuvenita replică.
Sondele extraterestre sosiră, iuţi ca nişte săgeţi. Semănau cu nişte fuse foarte lungi şi ascuţite, de culoare violetă,

acoperite de lamele de diamant.

Din lamelele sondelor ţâşniră inele purpurii. Doi oameni, loviţi în plin de năstruşnicele inele, se încolăciră fără un strigăt, înfăşuraţi într-un nor de foc.

Danfort îngenunche, strânse cu putere în mâini puşca neutronică, apoi ochi una dintre sonde. O spărtură profundă îşi făcu apariţia pe pântecele vehiculului, care începu imediat după aceea să piardă din înălţime. Pentru numai o clipă dădu impresia că planează, apoi se prăbuşi răsucindu-se în spirală, sfărâmându-se la contactul cu solul.

Cerul artificial din interiorul elipsoidului Eidos deveni un infern în fierbere. Reflectoarele maser ale şalupelor terestre se năpusteau asupra mijloacelor extraterestre de producere a energiei. Navele spaţiale executau mişcări imposibile pentru a le evita, dar loviturile ajungeau destul de frecvent la ţintă. Fumul împânzise aerul până la intoxicare.

Oamenii care formaseră patrula reuşiră să se refugieze la timp la bordul şalupelor; înainte de a închide uşa navei sale, Danfort mai trase, plin de înverşunare, o rafală năprasnică. Apoi, dintr-un salt, intră în navă şi închise ermetic intrarea.

Dario se lipi de suprafaţa cilindrului şi privi cum decolează şalupele, în timp ce sondele extraterestre se roteau furioase deasupra capului său.

Una dintre navele terestre fu lovită în plin de un inel energetic, avariindu-i prora. În locul unde se produse spărtura, pereţii se încovoiară. Botul navei se îndreptă spre pământ. Cu numai o fracţiune de secundă înainte de a ajunge la sol, reflectoarele maser sloboziră încă un strigăt de moarte, lovind la rândul lor o sondă extraterestră pe care pur şi simplu o despicară.

Dario o văzu căzându-i în spate cu o viteză nebunească. Se aruncă la pământ, apărându-şi capul cu mâinile.

Nava sări de vreo câteva ori la contactul cu solul, apoi se desfăcu în două ca un fruct putred. Mari bucăţi incandescente săriră din ea în toate părţile. În umărul stâng, Dario simţi o durere ascuţită. I se tăie respiraţia, iar ochii i se umplură de lacrimi. Îşi cercetă braţul: o rană nu prea adâncă, dar destul de largă, îi sfârtecase pielea la înălţimea umărului. Îşi strânse cu putere braţul, deasupra cotului, în încercarea de a opri hemoragia. Numai că sângele continua să curgă îmbibându-i

mâneca salopetei.

Aruncă o privire piezişă şi văzu cum nava condusă de Latham şerpuia într-un nor de vehicule de zbor aparţinând Kryanilor. În ciuda inferiorităţii pe care o avea nava terestră în ceea ce priveşte capacitatea de manevrare în raport cu sondele extraterestre, Latham reuşea să le poarte în urma lui ca pe o haită de căţeluşi. În timpul confruntării, pilotul se comporta în-tr-un mod cât mai ilogic cu putinţă, pentru a-şi induce în eroare adversarii. Însă, la un moment dat, nava lui Latham se pomeni înconjurată de trei sonde extraterestre. În loc să încerce o cale pentru a ieşi din încercuire, fie executând o operaţie de cabraj, fie hazardându-se în efectuarea unui looping întors, Latham se întoarse spre dreapta, descumpănind vehiculul din faţa sa, apoi viră brusc la stânga, năpustindu-se direct asupra navei care îi ieşi mai întâi în cale. Sonda extraterestră încercă să-l lovească lansând în direcţia lui un inel purpuriu. Latham se lansă pe neaşteptate într-un picaj riscant, aproape atingând solul, şi abia în ultima clipă începu să se înalţe, apoi se eschivă în zigzag reuşind să scape de capcana întinsă.

Vehiculele de zbor ale Kryanilor se grupară din nou în formaţie, apoi se retraseră pe neaşteptate. Sincer vorbind, ei ar fi avut toate şansele să câştige bătălia cu navele terestre, dar părăsiră în mod inexplicabil câmpul de luptă şi se pierdură în depărtare.

La sol rămăseseră patru sonde extraterestre şi o şalupă aparţinând pământenilor.

Dario se sprijini de baza cilindrului şi simţi sub degete o margine cu multe tăieturi. Deschiderea prin care intraseră waenii fusese produsă de un mănunchi de raze care ar fi putut proveni chiar şi de la sondele extraterestre.

Dario se duse în dreptul spărturii făcută în cilindru şi cercetă ce se vedea înăuntru. Întrevăzu, în penumbră, un fel de umbră pâlpâitoare, care se pierdea în întuneric, ca şi cum ar fi pătruns într-un puţ. Un zgomot de motoare îl făcu să întoarcă repede capul: cele două şalupe, care au supravieţuit, tocmai aterizau în preajma navei doborâte.

Dario distinse masiva figură a lui Valmont în timp ce alerga spre el şi-l chema, făcând gesturi largi, să urce în şalupă.

Îi făcu semn să plece, apoi îi întoarse spatele şi, fără ezitări, pătrunse în cilindru.

XXXV

Galeria se înclina din ce în ce mai mult.

La fiecare pas tălpile se înfundau în sol cu un sunet uşor. Dario îşi simţea propriul corp împins spre înainte. Era o impresie deosebită, cu totul diferită de efectul de imponderabilitate. Capul şi viscerele cântăreau ca un insuportabil balot.

Din instinct, duse o mână spre dreapta. Atinse cu degetele o suprafaţă rece. La simpla atingere, un fel de fluorescenţă violacee se revărsă din pereţi prelungindu-se de-a lungul galeriei. Dario estimă dimensiunea posibilă a diametrului puţului: aproximativ patru metri. Complicata înlănţuire de plăci luminoase, de tetraedri şi de alte instrumente necunoscute, dispăruse. Cu toate acestea, pe când cilindrul mai avea încă o consistenţă diafană, Dario apucase să întrezărească în interior nişte forme stranii dispuse după o impecabilă logică formală.

Se împăcă însă cu ideea că nu putea găsi un răspuns la întrebările sale. Îşi pipăi braţul rănit: durerea era suportabilă, dar mâna îi rămăsese înţepenită până la cot. Însă cu o Oarecare precauţie, putea chiar să-l şi mişte. Sângele închegat, care forma o crustă dură şi uscată deasupra mânecii sfâşiate, oprise hemoragia în mod firesc.

Coborârea se sfârşi într-o pseudoâncăpere.

Galeria se lărgi deasupra unui întins piedestal înconjurat de un şir neîntrerupt de tuburi şerpuitoare de culoarea ametistului, care se desprindeau de perimetru pentru a ajunge apoi, unduind, la un bloc monolitic de culoare verde-albăstrui situat la vreo douăzeci de metri mai sus. În deplin acord cu logica, tuburile nu ar fi putut susţine greutatea unui complex material atât de masiv, dar, fără îndoială, nu era vorba doar de simple sisteme de sprijin, ci mai curând de fascicule de energie susţinute între ele prin intermediul unor canale magnetice.

Dario înaintă, ţinându-se departe de centru, cu teama că oricând ar fi fost posibil ca acel înspăimântător aparat tehnologic să se prăbuşească peste el.

Se apropie de primul tub din cele aflate în şir, în partea dreaptă. O uşoară presiune îi apăsă toracele împingându-l în spate. Întinse braţul sănătos şi înaintă din nou. Când dădu peste

o invizibilă rezistenţă încercă să împingă, dar fu respins. Zona apărea ca o cuşcă. Fiecare bară emana un câmp respingător şi liniile de forţă erau convergente, ca un evantai cu vârful în centrul piedestalului.

Dario se întoarse. Unicul mod pentru a ieşi ar fi fost acela de a se întoarce pe unde venise, renunţând să-i mai caute pe Kryani şi pe waeni. Cu toate acestea, în mod sigur, cei doi waeni trecuseră pe aici şi trebuie să se fi strecurat printr-un punct oarecare. Poate printr-o deschidere ascunsă, pe care o cunoştea doar multicreatura capturată de waeni.

Cercetă cu privirea interiorul, dar nu zări nimic, în afară de barele care îl înconjurau. Apoi, în timp ce lăsa capul în jos, cu coada ochiului îşi dădu seama de un amănunt pe care, la început, nu-l observase: în centrul piedestalului se afla o gravură de formă hexagonală.

Fremătând de o speranţă uşoară, se îndreptă spre ea. Gravura putea să fie o deschidere mimetizată. Coloanele de energie începură să zumzăie. Intensitatea zgomotului creştea pe măsură ce Dario se apropia de centrul piedestalului. Când trecu de enigmatica linie de demarcaţie, zgomotul deveni deosebit de intens. Dario se opri în centrul gravurii hexagonale, aşteptând. Un fascicul de lumină galben-crom, de formă conică, se revărsă din blocul monolitic şi îl învălui. Într-un prim moment, pământeanul nu încercă nici o senzaţie, dar imediat ce imaginea cuştii fu anulată, simţi cum cade într-un abis roşu-strălucitor. Apoi lumina dispăru.

Cei doi waeni erau chiar în faţa lui, preocupaţi să cerceteze multicreatura prizonieră. În spatele deemasienilor, cât vedeai cu ochii, se întindea o pădure de lamele argintii care vibrau.

Dario sări înainte, fericit că a reuşit să-i găsească pe waeni.

Cei şapte ochi ai lui Zzwi se aprinseră, foarte surprins de neaşteptata întâlnire cu pământeanul.

— Nu puteam să vă las să faceţi totul singuri — spuse Dario. Şi fiinţele omeneşti au dreptul să-i înfrunte pe Kryani, bineânţeles, în felul lor.

— Ce vrei să spui? — îl întrebă plin de suspiciune Zzwi.

— Vreau să comunic cu multicreaturile, să le conving să plece şi să cruţe Soarele. Violenta ta acţiune împotriva lor a dezlănţuit o întreagă reacţie în celelalte multicreaturi. Am fost asaltaţi de o echipă de sonde, iar în timpul luptei am suferit mari

pierderi. Şi toate astea din cauza voastră.

— Din cauza noastră? — răspunse Zzwi vădit iritat. Dacă nu oprim puterea imensă de care dispun Kryanii, miliarde de pământeni vor pieri, la fel cum au pierit semenii noştri pe Rjah. Iar tu arunci responsabilitatea pe umerii noştri? Eşti nebun. Nebun şi orb, pentru că tu compari suferinţa celor puţini cu a celor mulţi. Şi eu îmi propun să salvez Pământul. Acolo se află şi câţiva dintre fraţii mei, nu uita asta. Acest monstru în formă de elipsoid, venit din spaţiul cosmic, trebuie să fie distrus.

Waenul se întoarse din nou către multicreatura Kryan întinsă la sol şi îşi înălţă ameninţător coada.

— Nu! — urlă Dario. Aşteaptă. Dacă îl ucizi, astronava *Galileo* va fi atacată, şi nu va putea să reziste prea mult în faţa forţei dezlănţuită de multicreaturi.

Coada lui Zzwi se relaxă. Bătrânul deemasian, vizibil nehotărât, se sfătui rapid cu Hhri. Apoi, privirile waenilor se concentrară asupra Kryanului care pulsa slab.

Dario simţi cum un cerc intens se strânge în jurul creierului său: acesta era semnalul că deemasienii încercau din nou să stabilească un contact empatic cu multicreatura. Undele herţiene pătrundeau în sistemul nervos al lui Dario prin intermediul ototraducătorului.

Efectul dură câteva secunde. Când waenii întrerupseră contactul cu multicreatura Kryan, Dario se simţi eliberat de chinga psionică.

— Acum ştim unde şi ce să lovim — spuse Zzwi.

— Ce informaţii ai reuşit să-i smulgi Kryanului? — îl întrebă Dario.

— Întâi de toate, — răspunse Zzwi — prin acţiunea noastră am produs pagube ireparabile la tele-sistemele care controlează aparatele de zbor inamice.

Dario îşi explică retragerea de neînţeles a sondelor extraterestre. Era un mare noroc, pentru că *Galileo* nu poseda un potenţial de foc capabil să facă faţă unui atac masiv.

— În consecinţă, — reluă Zzwi — astronava terestră nu va fi atacată. Acum, Kryanii tocmai închid toate deschiderile prin care Eidos ţine legătura cu spaţiul cosmic.

— Ne închid aici definitiv?

— Nu am timp să-ţi explic. Trebuie să ducem la îndeplinire răzbunarea noastră. Ne mai rămân puţine clipe pentru asta.

Aşteaptă-ne aici.

Bătrânul waen ridică filamentosul corp al Kryanului, strângându-l în braţe, apoi se pierdu împreună cu Hhri, printre înaltele lame vibrând de lumină.

Dario suspină. Intenţiile lui Zzwi îi erau necunoscute. Totuşi, trebuia să admită că felul cum se comportau instinctiv waenii era în avantajul pământenilor. În concluzie, Zzwi putea să aibă dreptate. Kryanii, închişi în nestrămutata încredere în proiectul lor stelar, nu ar fi dat ascultare nici unei rugăminţi. Numai o acţiune cu adevărat hotărâtă, o represiune care să-i implice direct şi să le pună în pericol propria lor viaţă, ar fi putut să-i scoată din indiferenţa pe care o manifestau faţă de destinul altora. Capcana Kryanilor putea să devină inofensivă numai printr-o altă uneltire.

O voce răsună în spatele lui Dario:

— În sfârşit, l-am găsit!

Valmont, înconjurat de un grup de oameni, se ivise ca din neant.

— Domnule Bastia, credeaţi că v-am părăsit? Ne-am ţinut pe urmele dumneavoastră. Valmont cercetă braţul lui Dario. Ei, dar sunteţi rănit!

— Nu-i nimic — spuse Dario atingându-şi uşor umărul. Ascultaţi-mă. Situaţia se agravează. Kryanii tocmai sunt pe punctul de a închide toate ieşirile din Eidos: Cei doi waeni au luat iniţiativa. Iar noi, deocamdată, suntem nevoiţi să ne adaptăm deciziilor pe care le iau ei. Numără oamenii: erau cinci. Şi ceilalţi? — întrebă el.

— Danfort a murit împreună cu echipajul şalupei sale — îl informă Valmont. Printre ce a mai rămas din navă am reuşit să recuperăm numai câteva corpuri carbonizate. Doi dintre oamenii mei, în schimb, s-au dezintegrat, arşi de vii de către inelele energetice.

— Un bilanţ încărcat — observă cu amărăciune Dario.

În spatele lor auziră un tropăit confuz de paşi şi zgomotul metalic al lamelor. Se puseră în stare de alarmă, apoi îi văzură pe cei doi waeni ieşind în afara pădurii de stele argintii. Dario observă absenţa multicreaturii prizoniere.

— L-am lăsat în plata Domnului — spuse Zzwi aproape ghicind întrebarea pământeanului. Cred că starea de catalepsie l-a zguduit puternic pe Kryan. Se cred aproape nemuritori, iar

sfârşitul îi terorizează ca pe nici o altă specie vie. Ideea descompunerii fizice i-a făcut să renunţe, în parte, la mândria lor.

— Ai reuşit să le slăbeşti voinţa?

— Ca pe un om slab care se îndoaie pentru a nu se sfărâma — răspunse Zzwi.

Waenul recurgea adeseori la imagini şi metafore. În acel moment, comparaţia cu un om slab i se păru uşor caraghioasă lui Dario, dar avu puterea să-l facă să exulte.

— Zzwi, ce ai obţinut de la Kryan?

— Mi-au promis că vor dezactiva gheara care ţine prizonieră lumina planetei voastre. Sunt sigur că se vor ţine de cuvânt, pentru că altfel îi voi face din nou să cunoască teroarea morţii.

Waenul mişcă brusc coada, făcând-o să lovească aerul, ca un bici.

Dario se întoarse spre oamenii săi:

— Băieţi, Soarele este salvat!

Pământenii începură să se bucure de victorie şi de libertate, dar entuziasmul lor fu repede risipit de cuvintele lui Zzwi.

— *Galileo* trebuie să se pregătească de luptă — spuse waenul.

— De ce? — întrebă Dario.

— Pentru că Kryanii au jurat să nu mai mute din loc Lumina ta, dar nu vor să ne lase să ieşim din Eidos.

XXXVI

Ultima sondă a Kryanilor se postă deasupra astronavei terestre, aşteptând un ordin de la telesistemul de comandă. Dar ordinul nu va mai veni niciodată. Sonda zăbovi, legănându-se ca şi cum ar fi fost suspendată de un fir, apoi aparaturile sale interne se despărţiră, iar delicatele instrumente electronice se transformară într-o masă metalică amorfă.

Lipsită de comandă, sonda se prăbuşi, iar când se lovi de fuselajul navei sări, apoi se rostogoli pe teren, zguduită de un ultim tremur de energie. Până la urmă încremeni.

*

Pavel îşi regăsi toată capacitatea de luptă. Privirea, strălucind din cauza febrei, se oprise pe imaginea sondei extraterestre care abia căzuse şi se sfărâmase la sol. Asediul sondelor fusese curmat. Acum trebuia să dea de urma patrulei explorative.

Se adresă tehnicienilor de la sistemul radio:

— Blestemăţie, nu pot să dispară chiar aşa, fără să lase nici o urmă. Pământul răspunde la semnalele noastre?

Martensen clătină din cap:

— Linişte totală — spuse el. În acest elipsoid blestemat, undele radio se comportă capricios.

Un tehnician arătă monitorul, strigând:

— Şalupele noastre! Se apropie cu toată viteza. Apoi cu voce schimbată: Totuşi sunt numai două!

Pavel luă microfonul.

— *Galileo* către echipa explorativă! — spuse el. Ne auziţi?

Imaginea celor două şalupe undui în centrul monitorului. Chiar în acea clipă se stabili contactul.

— Echipa explorativă! — anunţă o voce răsunătoare în megafoane. *Galileo* trebuie să plece cât mai repede. Fiecare clipă este preţioasă, dacă nu vrem să rămânem închişi pentru totdeauna în elipsoid.

*

Zzwi se ridică în coadă în aşa fel încât să poată observa mai bine ecranul panoramic. Strânsă în jurul bătrânului deemasian, toată delegaţia waenilor studia cu un aer viclean aparatura de control de pe *Galileo.*

— Suntem gata — anunţă Pavel. Privirea sa verde-albastră, frântă de oboseală, rătăci prin încăpere.

Comandantul trecu peste momentul de zăpăceală.

— Avaria de la motor a fost remediată cât mai bine cu putinţă. Ar mai fi fost necesare încă vreo câteva ore de lucru, dar, în acest moment, timpul este cel mai mare duşman al nostru.

— Rachetele sunt pregătite, domnule — îl informă Martensen. Am ordonat ca cinci conuri de salvare să fie umplute cu generatoare leptonice defazate. La o comandă radio-laser,

generatoarele vor exploda.

Pavel îşi căută o poziţie mai comodă în fotoliu.

— Aprindeţi motoarele secundare! ordonă el.

Aşezat în faţa ecranului pentagonal, Dario îşi pipăi pansamentul de la braţ. Îşi aruncă privirea în direcţia lui Zzwi.

— Peste câteva clipe ne vei conduce spre ţintă. Pământenii îţi vor fi recunoscători pentru ceea ce ai făcut. Noua lume a waenilor va fi Pământul. Acum suntem fraţi, fii ai aceleiaşi Lumi: Soarele.

Vocea lui Pavel acoperi puternicul zgomot al motoarelor:

— Decolarea!

Galileo plană, maiestuoasă, deasupra văii, plutind ca o frunză dusă de o uşoară briză de vânt. Coloana în formă de trunchi de con, pe care se aşezase nava terestră, se îndepărtă.

Îngrămădeala de obiecte se făcu din ce în ce mai mică, încât calotele în formă de ciuperci, fortificaţiile cristaline şi spiralele de argint nu mai puteau fi distinse, apoi solul se transformă într-o mantie uniformă de un galben stins.

Zzwi se nelinişti. O fibrilă a unuia dintre pseudobraţele sale indică o imagine pe ecranul pentagonal.

— Mi-am fixat bine în memorie punctele pe care mi le-a indicat Kryanul — spuse el. Acela este unul dintre sistemele principale de închidere. Distrugeţi-l!

Dario mări imaginea şi se frecă la ochi. Sistemul de închidere era o enormă semisferă de culoarea smaraldului şi alerga înainte şi înapoi într-o zonă prestabilită. La sfârşitul fiecărui drum, două pene metalice, prevăzute cu prisme luminoase, ieşeau din masiva aparatură în locurile corespunzătoare polilor.

Dario îl informă imediat pe comandant, apoi se întoarse lângă ecran.

Nenumărate maşini, de neînţeles pentru mintea omenească, forfoteau în spaţiul din jurul semisferei. Unele, aidoma unor paralelipipede dinţate, conurile duble şi barele intersectate, imobile, transmiteau în secvenţe alternative mesajelor lor fotonice către o staţie de recepţie necunoscută, situată foarte departe. Altele, cum ar fi icosaedrele lamelare şi multisferele ascuţite, parcurgeau traiectorii spiroidale şi sinusoidale, dispărând şi reapărând ca şi cum ar fi sărit încontinuu înăuntru şi în afara unei porţi invizibile.

— Kryanul a adăugat că imediat ce sistemul de închidere va fi distrus, — continuă Zzwi — se vor pune în mişcare aparaturi de autoapărare pe care nici măcar multicreaturile nu le pot controla. Făcu o pauză, apoi reluă: Kryanul nu mi-a explicat însă ce armă se va dezlănţui contra noastră, dar mi-am dat seama de un gând al său pe care-l ţinea ascuns: când sistemul de închidere va fi distrus, nu ştiu ce va bloca în cer toate obiectele zburătoare, până când mecanismul va fi din nou repus în funcţiune.

— Dacă *Galileo* va fi oprit, — murmură Dario — nimic nu ne va putea salva.

*

Învelitorile heliotropice ale elipsoidului acopereau Soarele.

La New York, la San Francisco, la Tokio, în insulele Samoa, în toată partea iluminată a globului terestru, priviri uluite asistau neputincioase la tăcuta bătălie.

Păsările încetară pe neaşteptate să mai cânte. Nici un fâlfâit de aripi nu mai tulbura aerul sufocat şi încremenit. Animalele pământului se potoliră, dar inimile lor zvâcneau nebuneşte în piepturi. Pentru o clipă nesfârşit de lungă n-au mai fost nici răpitori, nici victime. Apoi câinii începură să chelălăie, ţinându-şi coada între picioare, ghemuiţi prin cotloanele cele mai ascunse,

iar în cer Soarele ducea o bătălie inegală.

Cele două părţi concave, în formă de căţei de usturoi, ale elipsoidului îşi continuau turnirul de moarte, în timp ce ucigaşa plasă de păianjen magnetică se strângea în jurul astrului. Apoi, pe neaşteptate, cele două învelişuri crăpară şi apoi se sfărâmară. Pulberea fină care se formă astfel se tot amestecă, încercuind Soarele într-un vârtej de inele.

Ca un fluviu scânteietor, masa moleculară se revărsă în lanţurile atomice ale stelei.

XXXVII

Când Nora se trezi, pe neaşteptate, stelele începeau să pălească.

Prin frunzişul din micul luminiş era un du-te-vino de waeni puşi în mişcare de o febrilă nelinişte. Privirile lor se încrucişau, înspăimântate.

Femeia se ridică. Vântul mătura cerul fără nori, iar palele şuierând îndoiau micile trestii cu reci mângâieri.

— Ce se întâmplă? — întrebă Nora. De ce sunteţi aşa de neliniştiţi?

Yyorth se aşeză în faţa ei.

— Trebuie să creăm o barieră cu ajutorul *mnah*-urilor — spune el. Am captat o puternică vibraţie prevenind din canal.

— Aşteptaţi. Mă duc să arunc o privire.

Nora se aruncă la pământ şi se târî până la malul mocirlos. Trecu de tufişurile pline de rouă şi începu să iscodească dincolo de spaţiul pe care se întindea vegetaţia. În vaga luminiscenţă care se insinua înainte de ivirea zorilor, zări un mare motoscaf alunecând încet în centrul mlaştinii. Două figuri cenuşii stăteau nemişcate pe puntea de comandă.

Nora îşi ascuţi privirea. Recunoscu pe unul dintre pasageri, şi inima îi zvâcni.

— Paul! — exclamă ea. Se aruncă în nămolul putred şi îşi agită braţele. Hei!

Dar motoscaful cu turbină îşi urmă imperturbabil traiectoria. Nora urlă din nou, cu disperare, din toate puterile, continuând să-şi agite braţele, temându-se că nu a fost zărită în semiobscuritate. Apoi motoscaful execută o curbă în loc, şi se îndreptă hotărât înspre ea, accelerând rotaţiile turbinei.

Nora încetă să mai strige, dar continuă să semnaleze cu braţele. În spatele său, Yyorth întinse botul.

— Cine sunt? — întrebă el îngrijorat.

Nora îl linişti:

— Prieteni — spuse ea. Prietenii mei şi ai voştri. Staţi liniştiţi.

Motoscaful se apropie şi, în cele din urmă, atinse pământul. Paul Bresson sări peste bord şi alergă să o îmbrăţişeze pe Nora.

— Totul s-a terminat — îi spuse el strângând-o. Cu mine a venit şi Dino Kloetz. Meritul este numai al tău, dacă v-am descoperit.

Reporterul, de pe motoscaf, făcu un semn de salut.

— Căpitanul Achab îi felicită pe cei prezenţi şi îi invită să urce la bordul navei *Pequod* — spuse el. Oh, scuzaţi un vechi lup

de mare. Am întrerupt idila. Dar waenii unde sunt?

Yyorth ţâşni din frunzişul de pe insuliţă, împreună cu ceilalţi waeni, ţinând cu toţii cozile ridicate în poziţie de luptă. Nora îi opri. Apoi îi arătă pe cei doi oameni.

— Au venit cu gânduri bune, pentru a vă duce într-un loc sigur — spuse ea.

Yyorth îşi lăsă coada în jos. Apoi iscodi cu privirea pe cei doi intruşi şi lăsă impresia că s-a mai relaxat puţin. Ceilalţi waeni îl imitară.

Dino Kloetz se uită pieziş la Yyorth.

— Nu glumi, amice. Sunt convins că eşti în stare să loveşti de trei ori mai puternic decât cele trei gorile cunoscute de mine. Îşi atinse uşor ochiul tumefiat. A fost foarte greu să vă găsim, dar până la urmă am reuşit. Furgonul scufundat şi transmiţătorul ascuns ne-au păcălit, numai că eu mai ştiam un lucru: Nora avea cu ea un aparat de tradus. Aşadar, am utilizat un aparat de punere în evidenţă a ultrafrecvenţelor, urmărind astfel semnalul din aparatul său. Elementar, nu? Bine că, din fericire, nătângii de poliţişti nu au ajuns aici. Repede, — îi sfătui — urcaţi la bord. Ne aşteaptă la redacţia vi-deojurnalului unde lucrez eu.

Paul strânse mâna Norei.

— S-au întâmplat fenomene uluitoare în cer — spuse el. Îţi voi povesti totul ceva mai târziu. Poţi să-i informezi pe prietenii tăi că delegaţia de deemasieni, aflată la bordul navei *Galileo,* va ajunge pe Pământ foarte repede. Dar acum să lăsăm explicaţiile — o sfătui el. Priveşte în înaltul cerului spre constelaţia Auriga.

În spaţiul interstelar, o pată strălucitoare se mişca imperceptibil în direcţia stelei Capella, care deja răsărise pe bolta siderală.

— Dar... murmură Nora.

Paul îi puse un deget pe buze.

— Este o astronavă extraterestră, — îi explică el — un înveliş elipsoidal aşa de mare încât pare de neconceput pentru noi. Misterioasele sale sisteme de control au încercat să captureze Soarele, dar au dat greş. Nu ştim nimic despre această inteligenţă extraterestră, nici cine este, nici ce urmăreşte. Poate că în acest moment, răpitorii de stele tocmai se întorc în lumea lor.

Nora se chirci la pieptul lui Paul.

— Să mergem — spuse. Waenii sunt nerăbdători să-i întâlnească pe semenii lor.

*

Galileo se deplasase la distanţa optimă faţă de ţintă. Gurile reactoarelor emiteau suflarea lor înroşită, în timp ce plăcile stabilizatoare mai potoleau zgomotul astronavei.

Deasupra astronavei, foarte sus, bolta elipsoidului era o calotă de neatins, de pulbere electronică, compactă şi masivă, aidoma celui mai rezistent material conceput vreodată. Cu toate acestea, acolo sus, într-o anumită zonă acoperită de ceaţa energetică, se deschidea un pasaj, o trecere spre neagra vastitate a spaţiului.

În sala de comandă a astronavei, Martensen îşi ţinea degetele pregătite deasupra claviaturii. Din când în când trăgea cu coada ochiului spre marele pulsant care fulgera, încărcat cu o potenţială forţă distructivă.

Pavel i se adresă lui Dario:

— Trebuie să cunoaştem punctul exact din care este vizibil pasajul — spuse el. Altfel, riscăm să fim interceptaţi înainte de a ne apropia de prag.

Dario dădu din cap.

— Waenul ne repetă că drumul se va deschide larg înaintea noastră.

— Asta este o indicaţie prea generică. Oricum, nu putem să mai aşteptăm nici măcar o secundă în plus. Eidos tocmai îşi închide valvele. Prevăd o luptă dură împotriva câmpului electromagnetic al elipsoidului când, şi dacă, vom ajunge în exterior. Se aşeză mai comod în fotoliu şi îşi apăsă braţul. Pregătiţi-vă pentru zbor — ordonă el. Îl întrebă pe inginerul Martensen: Şalupele sunt în ordine?

— Pozitiv, domnule comandant. Sper ca ideea mea să aibă succes.

Dario luă loc lângă inginer. Lângă ecranul panoramic, deemasienii stăteau liniştiţi: ei nu aveau nevoie de câmpul antiinerţial.

Computerul dictă pe terminalii video o secvenţă de date telemetrice.

— Distanţa medie, patruzeci de kilometri — citi Martensen.

Viteza, zece kilometri pe secundă. Este o ţintă relativ uşoară.

Pavel lucră frenetic asupra sistemului de comandă. *Galileo* se puse în mişcare ţintind cu hotărâre spre înălţimile bolţii lui Eidos. Neaşteptata manevră surprinse echipajul.

— Am deplasat nava cât mai aproape cu putinţă de suprafaţa elipsoidului — găsi de cuviinţă să le explice comandantul. În acest fel va fi mult mai uşor să descoperim pasajul prin care trebuie să trecem.

Martensen ceru computerelor să-i dezvăluie noi detalii în legătură cu distanţele care trebuiau să fie luate în consideraţie.

— Ţinta se află în afara centrului — spuse el. Rotiţi nava cu douăzeci şi cinci de grade... Foarte bine. Aşa, şi gata. Semisfera se află în bătaia focului.

— Atenţie! — spuse Pavel. Gata de atac. Conul numărul unu. Afară!

Martensen apăsă pe butonul pătrat. Conul de salvare, folosit ca bombă, ieşi prin canalul de expulsie, iute ca o săgeată de lumină.

— Conurile doi şi trei. Afară!

Celelalte două bombe zburătoare o urmară pe prima care deja se distanţase de astronavă.

Semisfera îşi urma, imperturbabilă, propria sa traiectorie, repetată la nesfârşit. Stelele metalice erau gata să apară la polul superior, când primul con îşi atinse ţinta. O flacără roşie înfăşură, ca un balon, partea superioară a aparatului. Bara de metal se încovrigă aidoma unei bucăţi de hârtie carbonizată. Al doilea şi al treilea con explodară simultan, la numai câteva secunde după aceea. Calota inferioară a complexului fu pur şi simplu retezată. Semisfera se opri şi se răsturnă, ca şi cum un invizibil suport ar fi fost luat de sub ea. Fulgere violete ţâşniră pe suprafaţa ei. Din crăpăturile fumegânde, care presărau masiva construcţie, grămezi de aparate zdrobite se răsuceau încet-încet, transformându-se într-un singur bloc o-mogen.

Pentru o vreme, spasmodica aşteptare a unui inamic fără chip şi fără nume înţepeni mintea oamenilor.

Dar furiosul ţăcănit al calculatorului central îi trezi.

— *Ciort!* — tresări Pavel. Iată fereastra noastră!

Un uriaş abis, de un albastru variat şi cu un contur neprecis, se desfăşura pe monitoare.

— Ieşirea este chiar deasupra capului nostru — spuse

Dario. Trebuie să reuşim!

— Douăzeci de secunde până la semnalul de plecare — anunţă comandantul. Întâlni privirea inginerului. De câte ori va creşte impulsul total cu ajutorul sistemului dumneavoastră?

— Navele legate magnetic de astronavă, folosind generatoarele la puterea maximă, vor mări de circa trei ori randamentul normal.

— *Haraşo!* Bine. Opt secunde! Pavel puse în funcţiune sistemul de control al motoarelor şalupelor, cu ajutorul calculatorului central. Asta este... Plecăm!

Astronava porni motoarele. Elementele din fuselajul navei şi schelăria de susţinere scârţâiră, supuse unei forţe prea mari. Coroana de foc care înconjura mijlocul astronavei *Galileo* îşi aduna propria energie pentru a susţine motoarele principale.

— Iată-i şi pe supraveghetorii elipsoidului — anunţă Valmont. I-am localizat pe ectoradar. Vin dinspre nord-est. Viteza... Pentru Dumnezeu! Peste trei secunde or să ne cadă în spate!

Sistemul de senzori optici de pe *Galileo* iscodiră în direcţia arătată. Un grup de mici aparate zburătoare, bondoace şi gâtuite, se năpusteau înfometate.

Descărcări de energie azurie îngheţară în zbor masivele maşini. Era evident că sarcina lor era aceea ca pagubele produse semisferei să nu producă, prin reacţie, şi alte inconveniente în interiorul bolţii elipsoidului.

O undă de şoc, extrem de puternică, lovi astronava *Galileo.* Pentru o clipă, astronava păru că se deformează sub acţiunea unei forţe incomensurabile, egală cu cea generată de o bombă fotonică, apoi astronava îşi reluă nebuneasca sa cursă îndreptându-se spre gura canalului de ieşire.

Dario fu stimulat pe neaşteptate de un fulger care-i trecu prin creier. Privirea sa se îndreptă asupra waenilor care erau concentraţi să fixeze cu privirea ceva ce fusese aşezat pe podea.

Deemasienii erau dispuşi în jurul diapazoanelor moleculare care vibrau cu violenţă, înfăşuraţi de o intensă aură gălbuie.

— Zzwi! — strigă Dario. Ce dracului faceţi acolo?

Bătrânul deemasian nu răspunse, privind ca hipnotizat diapazonul.

— Sunt pe urmele noastre! — strigă ascuţit Valmont.

Martensen lansă ultimele două conuri-bombă. Capsulele teleghidate executară o rapidă inversiune, apoi se năpustiră ca nişte săgeţi asupra inamicilor.

Dar aparatele de zbor extraterestre le imobilizară. O clipă, nu se mai întâmplă nimic, apoi conurile explodară în acelaşi timp înfăşurându-i pe urmăritori într-o îmbrăţişare mortală.

— Am reuşit! — strigă Valmont.

Galileo ieşi în afara elipsoidului, în spaţiul liber. Motoarele principale urlau, ajutate de şalupe să lupte împotriva cleiosului câmp magnetic al imensului elipsoid.

O a doua zguduitură violentă aruncă astronava terestră departe de elipsoidul Kryanilor.

În faţa lui *Galileo,* Soarele ilumina spaţiul ca un nemişcat far orbitor.

Strigăte de bucurie se înălţară de pe întreaga astronavă pământeană. Pavel, Valmont, Martensen, Dario şi ceilalţi tehnicieni îşi strânseră mâinile şi se bătură entuziasmaţi pe umeri. Privirile lor sclipeau de fericire.

Dario alergă la waeni.

— Suntem liberi! — strigă el.

Ar fi vrut să-i îmbrăţişeze pe toţi deemasienii deodată.

— Lumea pe care o lăsăm în spate nu ne va mai pune niciodată în pericol — spuse Zzwi. Waenii au distrus-o.

— Cum... ce spui?

— Pe când mă îndepărtam cu Kryanul prizonier, — îi explică liniştit Zzwi — am ascuns *mnah*-ul meu într-o zonă secretă, chiar în inima elipsoidului, unde sunt dispuse aparaturile lor vitale. Cu puţin timp în urmă, în timp ce *Galileo* se îndepărta în fugă de elipsoid, eu şi cu fraţii mei am activat diapazoanele moleculare, îndreptând şi concentrând stimulii asupra diapazonului ascuns în nucleul elipsoidului.

— Înţeleg — se mărgini Dario să murmure.

— Tot ce se afla în apropierea *mnah*-ului a fost distrus, bineînţeles şi Kryanii.

Dario îşi dădu seama că realitatea, în mintea sa, începe să se tulbure. Prin acţiunea lor de sabotaj, waenii reuşiseră să spulbere echilibrul intern al navei Kryanilor. Din uimitorul şi crudul elipsoid nu mai rămânea altceva decât un înveliş spart, moale şi ineficient, lansat în hăul cosmic spre o foarte îndepărtată ţintă.

Dario se scutură. Îşi aminti contactul empatie cu multicreaturile extraterestre.

— Da, — spuse el — am învins. Dar în spaţiul cosmic, alte elipsoide, identice cu acesta, răpesc alte stele: corpuri cereşti atât de departe de Soare încât nu au nici măcar nume.

— *Acum* victoria este completă — insistă Zzwi.

Dario lăsă impresia că nu-l mai ascultă. Tocmai urmărea o viziune de proporţii gigantice, dincolo de dimensiunile pe care le putea avea ştiinţa pământenilor.

— Contracţia Cosmosului se va produce în mod fatal — spuse ca şi cum ar fi vorbit cu sine însuşi. Stelele, masele globulare şi nebuloasele vor continua să se apropie unele de altele, cu o viteză de neconceput. Noi, fiinţele omeneşti, şi voi, waenii, am obţinut o victorie asupra unei inteligenţe inamice venită de la hotarele galactice. Dar, poate, peste o sută sau o mie de ani, ne vom întâlni din nou cu Kryanii. Şi este foarte probabil să descoperim că Proiectul lor ÎNSPĂIMÂNTĂTOR este unica posibilitate de a salva Calea Lactee. Sau chiar întregul Univers. Pe chipul lui Dario se ivi un palid surâs. Acum trebuie să vă las puţin — le spuse waenilor. Comandantul Pavel a spus că puteţi să rămâneţi în sala de comandă cât veţi dori.

Se întoarse pe călcâie, apoi se apropie de ieşire.

În Centrul Medical îl aştepta cineva.

SFÂRŞIT